PARTEA 1

întrebarea unei eleve:

- Cum să procedezi şi care ar trebui să fie atitudinea dacă nu vrei să faci ceva, dar eşti obligat?"

- Deseori sunt întrebat care este deosebirea dintre mân drie şi trufie? Comportamentul omului mândru îi apără sufletul. Comportamentul omului trufaş îi umileşte pe alţii. Comunicarea cu oamenii este un compromis. Pentru a-1 înţelege pe cel de alături trebuie să-ţi lezezi într-o măsură oarecare interesele personale. Dacă ne sunt lezate doar dorinţele noastre sau ambiţiile, putem să ne supunem unui alt om. Dacă suntem obligaţi să săvârşim o faptă imorală care omoară iubirea din suflet, trebuie să ripostăm. Dacă, de exemplu, prietenii îl invită pe un băiat să joace fotbal iar acesta nu vrea, este admisibil ca acesta să se învingă pe sine de dragul intereselor majorităţii, dar dacă aceştia îl obligă să omoare o pisică sau să fure de dragul distracţiei trebuie să se opună. Dacă nu vom apăra iubirea din suflet chiar printr-un comportament exterior destul de dur, vom deveni în interiorul nostru robii altora şi va suferi sufletul nostru, sănătatea noastră şi soarta noastră. Hristos I-a alungat din templu pe cei care făceau comerţ, şi a făcut acest lucru pentru salvarea sufletului. Divinul din om nu trebuie să se contopească cu viaţa, conştiinţa şi dorinţele lui şi atunci el va simţi deosebirea dintre umilinţa trupului, umilinţa sufletului şi umilinţa divinului şi nu va deveni un rob care îi urăşte pe toţi sau un stăpân care îi umileşte şi-i dispreţuieşte pe toţi. De aceea, în cazul oricărei umilinţe este important să păstrăm Divinul în sufletul nostru. Nu vă înrăiţi dar, în acelaşi timp, nu permiteţi să vi se distrugă moralitatea.

- Cum să procedăm ca să scăpăm de frica de înăl ţime? Aproape că îmi pierd cunoştinţa dacă îmi ima ginez doar marginea acoperişului pe care aş sta. Frica progresează.

Frica de înălţime este frica pentru viaţă şi pentru viitor. Problemele sexuale ies la suprafaţa conştiinţei noas tre sub formă de frică, supărare, gelozie. Dacă nu ştim să-1 iubim pe cel de lângă noi, adică iubirea noastră este deter minată de condiţii, cerinţe iar ulterior de supărări, gelozie, condamnare, atunci acestea intensifică ataşamentul nostru

de bazele vieţii: instinctul sexual, omul iubit, copiii, fami- lia. Cu cât mai mult reprimăm iubirea din suflet cu atât mai puţină energie avem şi cu atât mai mult creşte dependenţa de lumea înconjurătoare. Creşte, totodată, şi frica de a pierde ceva din toate astea.

Asemenea oameni se tem de înălţime, singurătate, întuneric, la vederea sângelui pot să-şi piardă cunoştinţa. Mulţi dintre ei devin vegetarieni fiindcă, din punct de vedere psihologic, nu pot să suporte moartea animalului. Moartea rudelor şi a oamenilor apropiaţi poate fi pentru ei un stres de neînvins, deoarece punctul de reper din subconştientul lor este strămutat de la iubirea Divină la iubirea umană. Care este ieşirea din această situaţie? în primul rând să ne învăţăm să iubim. Dacă v-a supărat persoana iubită, continuaţi să-1 iubiţi ca pe un frate. Dacă nu puteţi, iubiţi-1 ca pe un fiu. Dacă nu reuşiţi, iubiţi-1 ca pe un părinte. Aceasta vă va ajuta să vă păstraţi legătura cu Dumnezeu. Apoi să vă îndepărtaţi de fericirea umană. Trebuie să te îndepărtezi în interior de omul cel mai apropiat, fiindcă unitatea totală poate fi doar cu Creatorul. Sufleteşte, nu trebuie să te ataşezi de nimic. încă ceva. Dependenţa noastră este intensificată şi de hrană. De aceea abţinerea periodică de la mâncare ajută sufletul să reducă din ataşamentul său faţă de lume. Consumatorul este dependent iar cel care dăruieşte este liber. Cu cât mai mult dăruim (nu este obligatoriu să dăruim bani, ci căldură sufletească, atenţie, grijă faţă de cineva) cu atât mai mult creşte energia noastră şi cu atât mai mică este dependenţa noastră faţă de lume. Regulile sunt simple - să le respectăm.

- De ce când mă concentrez gândindu-mă la Dumnezeu încep să plâng?

- Subconştientul oricărei fiinţe depinde de genotipul său şi de structurile de câmp în care e conţinută informaţia chiar după moartea trupului. La o schimbare radicală a formelor conţinutul trebuie să fie stabil, în caz contrar nu va exista dezvoltare, intervine moartea. Să admitem că cu cât este mai puternic sufletul unui om cu atât este mai mare vitalita tea trupului său; cu cât este mai puternică distrugerea exterioară, cu atât este mai puternică aspiraţia către centrul de stabilitate. în Univers, punctul suprem de stabilitate este ceea ce nu se distruge niciodată indiferent de timp. Acesta

este Creatorul Universului. Aşadar, pentru dezvoltarea oricărui obiect din Univers este necesară susţinerea stabilităţii componentei informaţionale. Acest lucru este imposibil fără concentrarea asupra cauzei primare. Vorbind într-un limbaj mai simplu, fără aspiraţie interioară către Dumnezeu dezvoltarea oricărei fiinţe va fi limitată extrem de dur şi va duce spre moarte.
Când omul moare, se declanşează automat mecanismul salvării sufletului care se exprimă printr-o aspiraţie evidentă sau inconştientă către Dumnezeu şi care este însoţită de diferite imagini, aceasta depinzând de nivelul de dezvoltare al omului. Dar nu numai în caz de moarte dar şi în cazul oricărei pierderi, a pierderii legăturii cu lumea înconjurătoare, se include de asemenea acest mecanism şi funcţionează pentru salvarea omului. El poate fi atât stopat, cat şi intensificat. încă din antichitate oamenii au observat şi au explicat acest fenomen. Dacă poţi să dăruieşti ceva nesilit de nimeni, nu să accepţi pur şi simplu pierderea ci să o provoci tu însuţi, acest fenomen îmbunătăţeşte destinul şi sănătatea. A apărut noţiunea de jertfă care a devenit unul dintre principalele postulate religioase încă în timpurile imemoriale.

Deseori, în timpul şedinţelor primesc scrisorele de la unele mame, cu următorul conţinut: „în timp ce mă aflam la una dintre conferinţele dumneavoastră, copilul meu, care se afla acasă, a început să vomite, să aibă diaree şi i-a crescut, brusc, temperatura." Explicaţia este că, la un nivel subtil, între mamă şi copil există o legătură foarte strânsă. Dacă mama se orientează spre iubirea de Dumnezeu, la copil începe o curăţire intensă care diminuează ataşamentul şi dependenţa de ea. Lacrimile, voma şi diareea sunt ca o pierdere benevolă a organismului a uneia dintre părţile sale, o jertfă adusă de acesta pentru a simţi iubirea de Dumnezeu. De aceea, când dumneavoastră plângeţi, copilul începe să vomite şi să aibă diaree.

- Fiica mea „o iubeşte" pe fosta ei colegă de clasă. Ce-i de făcut, cum s-o ajut?

- Toţi acei care suferă de o orientare sexuală anormală au probleme serioase în sfera sexuală a subconştientului. Am văzut că toţi oamenii care au venit la şedinţele mele cu această problemă au o intoleranţă totală la boală, stres în relaţia cu omul iubit. Pentru ca să apară copiii, boala care purifică sufletul trebuie să fie mult mai puternică decât cea pe care o primeşte în timpul vieţii.

Intoleranţa purificării provoacă explozia agresivităţii şi alte distrugeri. în primele etape suferă trupul, apar bolile fizice şi neplăceri ale destinului. Dacă dependenţa de fericirea umană este mai puternică, suferă spiritul, conştiinţa. Pot să apară bolile psihice. în cazul intoleranţei totale începe să se distrugă sufletul, adică se schimbă orientarea sexuală. Subconştientul refuză continuarea vieţii şi concomitent reduce continuitatea vieţii şi micşorează durerea necesară pentru purificarea sufletului. Aceasta îl ajută pe individ să supravieţuiască, rămân însă puţine şanse pentru supravieţuirea societăţii. Aceste probleme sunt generate de societate, care îşi educă greşit membrii oferindu-le o concepţie greşită despre lume, şi scopuri greşite.

Dacă societatea n-o va învăţa pe femeie să iubească, această societate va suferi şi va muri. Progresul tehnico-ştiinţific poate doar să accelereze procesul de destrămare a sufletului. Una dintre principalele cauze a apariţiei pe lume a pederaştilor şi a lesbienelor este că părinţii, îndeosebi mamele, nu pot să se purifice înainte de conceperea şi naşterea copilului. Dacă nu există o aspiraţie către iubirea Divină deja formată, dacă nu există aspiraţia către unitatea cu Creatorul atunci orice boală, fie fizică, fie sufletească, devine insuportabilă şi pentru a se vindeca omul este în stare să omoare izvorul durerii, adică fie lumea înconjurătoare, fie pe sine.

La majoritatea femeilor, agresivitatea emoţională care închide calea către Dumnezeu se manifestă prin deprimare, nemulţumirea de soartă şi situaţie, prin lipsa dorinţei de a trăi. Cu cât mai mult o mamă încearcă să omoare iubirea din ea, cu atât mai puţine şanse are copilul să înfrunte orice situaţie dureroasă. De obicei, pentru a supravieţui în prezent, oamenii îşi distrug viitorul. Creşterea considerabilă a numărului homosexualilor pe mapamond este o dovadă că lumea noastră este bolnavă. Când se îmbolnăveşte sufletul şi nu aspiră la

iubirea de Dumnezeu care îl poate salva, trupul este condamnat la dezintegrare şi moarte.

Revedeţi-vă trecutul. Acceptaţi orice durere a trupului şi a sufletului, orice umilinţă a fericirii umane ca pe o posibilitate de a dobândi Divinul. Şi atunci când nu numai dumneavoastră ci şi sufletul dumneavoastră va crede acest lucru, rugăciunea pentru copil îl va schimba. Nu pun la îndoială faptul că pieirea animalelor şi a plantelor şi o posibilă dispariţie a omenirii, adică suferinţele în plan fizic din viitor sunt consecinţele bolii sufletelor noastre în prezent.

Un suflet neputincios şi golit de iubire nu-i va oferi trupului şanse de supravieţuire. Sământa goală în interior nu va putea să dea vlăstari sănătoşi. „Din cauza înmulţirii fărădelegilor se va răci în mulţi oameni iubirea", spunea Isus Hristos. Deşi lumea moare sub ochii noştri nu-mi pierd încrederea că această criză va împinge omenirea spre renaştere şi salvare. Schimbările puternice şi profunde ale oricărui organism viu sunt asemănătoare cu moartea şi de aceea noi întreprindem ceva concret pentru salvarea noastră abia atunci când aproape că nu există practic şanse reale de a supravieţui. Dacă doriţi să vă ajutaţi fiica imaginaţi-vă procedura morţii dumneavoastră posibile şi luaţi-vă rămas bun de la tot ce vă este scump. înainte de aceasta învăţaţi-vă sufletul să iubească lumea înconjurătoare, pe sine şi destinul oricât de imperfecte ar părea să fie şi oricâtă durere v-ar pricinui.

- Se poate să lucrezi cu sine însuţi în metrou, în autobuz, etc?

- Este mai uşor să te rogi în timpul postului, izolându-te atât cu trupul cât şi cu sufletul. Dacă nu sunteţi irascibil şi nu aveţi pretenţii când vă calcă cineva pe picior, când vă împinge sau vă umileşte în transportul în comun, puteţi să vă rugaţi.

Am citit cândva despre boala lui Confucius. Discipolii îi spuneau: „Roagă-te şi îţi va fi mai bine." Confucius a ridicat din umeri şi a răspuns: „Mă rog tot timpul." în principiu, rugăciunea în transportul în comun poate să depindă de atitudinea indulgentă faţă de oameni şi situaţii care vă deranjează. Din punctul meu de vedere, principalul este să nu-ţi pierzi iubirea faţă de oamenii care nu vă plac şi să încercaţi să-i reeducaţi ţinând seama de faptul că educaţia unui alt om începe cu autoeducaţia.

- Dacă nu vă place situaţia, trebuie, de asemenea, s-o iubiţi, iar aceasta nu exclude acţiunile de schimbare a ei. Şi, iarăşi, nu trebuie să uitaţi, cauza oricărei situaţii se ascunde în starea noastră emoţională de profunzime care interacţio-nează cu aceasta. Tot ce se întâmplă în jurul unui om la cel mai profund nivel corespunde în totalitate cu starea lui emoţională, în jurul nostru nu poate să se întâmple nimic agresiv dacă în sufletul nostru nu există agresivitate. Sufletul care a uitat de Dumnezeu şi a pierdut iubirea se îndreaptă, în mod automat, spre

zgârcenie, invidie, gelozie şi poate să comită în viitor crime împotriva iubirii şi a oamenilor. în jurul omului încep a se produce evenimente neplăcute şi el neînţelegând că aceste evenimente sunt generate de sufletul şi subconştientul său începe a se supăra, condamna şi a urî, amplificând în continuare problemele sale. Dacă cineva v-a îmbrâncit sau v-a jignit înseamnă că sufletului dumneavoastră nu-i ajunge puterea să iubească şi vi se aminteşte de acest lucru. Acceptaţi ce vi se întâmplă şi zâmbiţi în interiorul dumneavoastră.

- - Unul dintre cunoscuţii mei consideră că pentru un om credincios primează credinţa apoi iubirea. Dacă nu vom avea credinţă în Dumnezeu nu-l vom putea iubi pe Acel în care nu credem. Vă rugăm să comentaţi acest punct de vedere.

- Iubirea ca unitate cu Dumnezeu există întotdeauna în subconştientul nostru. Orientându-ne către iubire ne unim cu întreg Universul şi abia atunci apare procesul cunoaşterii şi al supravieţuirii. Noţiunea de credinţă a apărut atunci când omul avea un nivel foarte ridicat al conştiinţei şi, conform datelor istorice, aceasta s-a întâmplat relativ nu demult, dacă examinăm istoria apariţiei omului chiar de la începuturi.

Chiar dacă un om este departe de religie dar a acceptat iubirea de Dumnezeu, el poate să-şi schimbe concepţia despre lume şi sistemul de valori. Atunci începe dezvoltarea lui şi supravieţuirea este conştientizată.

Frica şi îndoiala frânează iubirea şi atunci iubirea de Dumnezeu din conştiinţa noastră şi din straturile exterioare ale subconştientului slăbeşte. în consecinţă apar bolile, nenorocirile, etc. Credinţa ne ajută să ne eliberăm de frică şi îndoieli, să depăşim dependenţa de conştient care, fiind legată de trup, ne provoacă îndoiala, frica şi condamnarea.
Când un om care ţine de civilizaţia orientală îşi frânează conştiinţa în procesul meditaţiei sau un om care ţine de civilizaţia occidentală îşi păstrează credinţa în Dumnezeu indiferent de lipsa de logică, duritatea şi stupiditatea evenimentelor care se derulează, atât într-un caz cât şi în celălalt are loc depăşirea dependenţei de conştiinţă, mai exact de straturile ei exterioare, fapt care permite să simţim unitatea cu Creatorul prin iubirea faţă de El. Aşadar, apare un paradox:

credinţa în Dumnezeu poate fi prima verigă dar poate şi a doua. Dacă facem abstracţie de aceste două momente şi ne deplasăm la un nivel mult mai înalt al energiilor, pe planuri mult mai subtile, vom vedea că nu există contradicţii. Pe plan exterior credinţa ajută iubirea prin conştiinţa care este legată de trup. Pe planurile de profunzime iubirea ajută credinţa. în straturile cele mai profunde, credinţa ca aspect superior al conştiinţei şi iubirea de Dumnezeu ca aspect superior al sentimentelor devin un tot, un întreg.

- Cum explicaţi cuvintele: „totul se iartă cu excepţia păcatului împotriva Duhului Sfânt"?

- în clipa de faţă înţeleg în felul următor. O supărare mare pe alt om şi neacceptarea comportamentului acestuia dau naştere la supărare şi condamnare care se exprimă prin emoţii şi cuvinte. Atât timp cât agresivitatea se află în conştiinţă ea nu poate să aibă influenţă asupra sănătăţii şi a destinului. Dacă agresivitatea pătrunde în subconştient, iar aceasta se întâmplă în cazul unei supărări de lungă durată sau este intensificată de concepţia greşită despre lume, sau este acumulată de părinţi sau de omul cel mai apropiat în decursul multor ani, ea va rămâne acolo pentru mult timp. Va ieşi doar în caz de moarte, boală, nenorociri.

în filosofia clasică indiană despre karma se spune că omul trebuie să purifice prin suferinţă toate acţiunile sale greşite.

Era adevărat pentru acel moment istoric, ori energetica omului era mai slabă şi posibilităţile sale de a se schimba erau minime. Pentru a depăşi greşelile săvârşite de sufletul uman era nevoie de zeci de ani de asceză, de studierea cărţilor sfinte. în religiile de mai târziu a apărut noţiunea de pocăinţă. Pocăinţa înseamnă schimbarea atitudinii faţă de lume, a concepţiei faţă de aceasta, iar ca rezultat schimbarea subconştientului prin iubirea faţă de Dumnezeu.

Cercetând sute şi mii de cazuri am observat o particularitate: supărarea îndelungată pe un vecin poate crea o problemă, dar aceeaşi supărare îndreptată către un grup de oameni uniţi după criteriul economic, social, naţional, religios pătrunde mult mai adânc şi se vindecă mult mai greu. Condamnarea frecventă a statului, societăţii, pătrunde foarte adânc şi poate să genereze cele mai grave boli în câteva generaţii chiar până la pieirea neamului. Dacă omul crede că toată lumea este crudă şi

nedreaptă, agresivitatea în cazul dat atinge cota maximă. Dacă suntem nemulţumiţi de starea lucrurilor în lumea înconjurătoare şi pe lume însăşi, suntem nemulţumiţi de Cel care o conduce. Cred că acesta este păcatul împotriva Sfântului Duh.

Orice om, chiar cel mai convins ateu, ştie în subconştientul său că lumea văzută şi percepută de noi este dirijată de Creator: „Ponegrirea Sfântului Duh" este în esenţă respingerea legilor supreme după care se dezvoltă Universul. In acest caz, agresivitatea pătrunde atât de adânc în subconştient încât şansele de ispăşire a păcatelor se apropie de zero. Consecinţa este moartea neamului. Postulatul despre inadmisibilitatea păcatului împotriva Creatorului, respingerea voinţei Lui există nu numai în creştinism ci şi în iudaism şi în alte religii.

Trebuie să înţelegem particularităţile conştiinţei şi subconştientului. Pe plan exterior, la nivelul conştiinţei, conflictul, adică respingerea situaţiei dureroase provoacă acţiunea şi dezvoltarea. Concurenţa, conflictul, agresivitatea ca distrugere a legăturilor exterioare care s-au format la nivelul conştiinţei este necesară. Pe plan exterior noi suntem izolaţi şi de aceea nu ne putem dezvolta fără conflict. Neacceptarea situaţiei pe plan exterior duce la acţiuni active pentru schimbarea lumii înconjurătoare. Pe planurile din profunzime nu mai sunt acţiuni active. Acolo poate să existe agresivitate ca distrugere a legăturilor superioare, totul se desfăşoară însă sub controlul iubirii care nu-i permite să pătrundă prea adânc. Pe planurile cele mai profunde, cu cea mai mare încărcătură energetică, există doar iubirea. Acolo lumea este unitară şi agresivitatea este imposibilă.

în cărţile anterioare am încercat să explic noţiunea de Sfânta Treime. Astăzi înţeleg acest lucru în felul următor: fără o iubire continuă către Dumnezeu sunt imposibile supravieţuirea, dezvoltarea. Creatorul a creat timpul care se împarte în două curente: lumea văzută, materială, pe care o asociem cu prezentul şi trecutul şi lumea nevăzută, spirituală, pe care o asociem cu viitorul. Creatorul se află dincolo de limitele timpului şi ale lumii văzute şi nevăzute. Dacă însă noi vom considera, că există Creator numai dincolo de limitele timpului atunci noi trebuie să presupunem că în lumea văzută şi nevăzută există ceva diferit de creator, adică, în final, ajungem la politeism şi erezie. Cred că dogma despre Sfânta Treime le

permite credincioşilor să simtă în tot ce ne înconjoară, în lumea văzută şi nevăzută, prezenţa voinţei Divine.

încă odată despre particularităţile conştiinţei şi ale subconştientului. Dacă nu iubim pe cineva la nivelul conştiinţei rezultă că vrem să ne îndepărtăm de acesta, nu vrem să ne mai întâlnim şi să avem ceva în comun. Dacă sentimentul lipsei de iubire care este supărare, condamnare, ură, pătrunde adânc în subconştient, logica ar fi următoarea: eu nu iubesc o anumită persoană, înseamnă că este un om rău, iar dacă este rău, nu trebuie să existe, trebuie să fie omorât, şi încep să-1 omor. Există două soluţii: fie că moare persoana respectivă pe care n-o iubesc, fie că trebuie să mor eu.

Subconştientul nostru se deschide în momentul bolii, al pierderii, stresului, ceea ce înseamnă că emoţia noastră din acel moment se intensifică de mai multe ori. în timpul meditaţiei sau al rugăciunii se frânează funcţiile organismului, spiritului, sufletului iar energia necesară pentru funcţiile de suprafaţă trece pe planurile interioare care sunt foarte fine şi posibilităţile omului se intensifică. Impulsul distrugător se intensifică la fel ca cel creator. Subconştientul se deschide mult mai tare când încercăm un sentiment de iubire. Noi ne iubim inconştient părinţii care ne-au dat viaţă. Condamnarea, supărarea, agresivitatea faţă de ei este de fapt agresivitate faţă de propria noastră viaţă, faţă de trupul nostru. Asemenea oameni nu trăiesc mult. Cred că una din cauzele longevităţii din munţii Caucaz ţine de venerarea părinţilor şi a vârstnicilor. Una dintre principalele porunci ale iudaismului spune: „Cinsteşte-i pe tatăl şi pe mama ta... ca să se lungească zilele tale." Aici este indicată direct legătura dintre emoţiile omului şi sănătatea şi soarta lui.

Subconştientul se deschide când ne îndrăgostim de cineva. In perioada pubertăţii iubirea noastră formează emoţiile viitorilor copii şi nepoţi. Dacă nu ştim să iubim, fericirea pentru noi este să primim cât mai mult, nu să dăm. O asemenea iubire dă naştere la o mulţime de pretenţii şi supărări, condamnări şi depresii. Supărările şi pretenţiile sunt semne ale slăbiciunii, ale dependenţei. Dependenţa naşte agresivitatea. Dacă în această perioadă părinţii nu ajută copilul să perceapă corect lumea, consecinţele se vor resimţi zeci de ani. Prima iubire, căsătoria, graviditatea, naşterea copiilor sunt perioade în care are loc

deschiderea subconştientului. Emoţiile interioare agresive din această perioadă sunt o crimă împotriva iubirii. Ştim deja ce se întâmplă ulterior.

Să ne imaginăm o situaţie: un băieţel s-a obişnuit să se supere pe fetiţe apoi, fiind adolescent, continuă să se supere pe fete şi, toate erau bune, dar mai apoi a întâlnit o fată pe care a iubit-o dar, din obişnuinţă, se supăra şi pe ea. Iar peste câteva luni s-a îmbolnăvit şi a murit fiindcă aceasta nu mai era o simplă supărare'ci o încercare de a omorî omul iubit. Lumea văzută este dirijată de lumea nevăzută. Când ne supărăm pe lumea văzută care este secundară, agresivitatea nu este atât de puternică şi avem şanse să ne strecurăm prin uşile care se închid. Dacă Cel Care ne dirijează ar fi văzut, supărările pe el nu ne-ar oferi această şansă. Cu toate astea noţiunea de forţe superioare nevăzute care ne dirijează poate genera pretenţii faţă de acestea. Trebuie să reţinem că „păcatul împotriva Sfântului Duh" este inadmisibil.

- Explicaţi-ne, vă rog, de ce femeia nu are dreptul să intre în biserică în perioada ciclului menstrual?

Pentru ca viaţa să continue trebuie s-o pierdem. Frica de a ne pierde viaţa ne înalţă către Dumnezeu şi în subconştientul nostru se restabileşte sistemul priorităţilor. Ciclul menstrual înseamnă distrugerea viitoarei vieţi şi în măsura în care în acel moment femeia aspiră către Dumnezeu, păstrează iubirea şi bunătatea în aceeaşi măsură se va naşte sănătos copilul ei. în perioada ciclului menstrual presiunea psihologică este uriaşă. în subconştient parcă s-ar produce moartea femeii şi a copilului. Cu cât sufletul femeii este mai dependent de uman cu atât mai puternice sunt emoţiile provocate de supărare, irascibilitate, deprimare. Cu cât pretenţiile faţă de bărbaţi pătrund mai mult în subconştient cu atât mai dureros este ciclul. în ultima vreme tot mai multe fete suprimă durerile cu ajutorul medicamentelor, agresivitatea nu mai poate fi stopată de durere şi în subconştient se produce o intensificare a proceselor negative. Subconştientul reprezintă emoţiile noastre de cea mai mare profunzime care reprezintă totalitatea câmpurilor subtile. Iar acolo emoţiile noastre şi emoţiile viitorilor copii formează un întreg. Subconştientul agresiv al mamei este sufletul agresiv al copilului care se va

naşte. Iar agresivitatea interioară este deja boală, nefericire şi moarte.

Am auzit că în timpul ciclului menstrual se poate intra în biserică dar nu pot fi atinse icoanele. Probabil este vorba de faptul că omul care n-a putut să învingă supărarea, irascibilitatea sau deprimarea este agresiv faţă de sentimentul iubirii şi poate să se îmbolnăvească după ce intră în biserică. Se produce, în fond, o curăţire a sufletului, iar dacă omul este lipsit de tărie poate să apară frica şi îndoiala.

Apropo, mi s-a spus că în America cea mai mică zgârietură a copilului îi îngrozeşte pe părinţi. Imediat îi ung cu iod, îi pansează, etc. Cred că intoleranţa durerii este una dintre cauzele degradării masive care a cuprins America în ultima vreme. în Canada, au introdus nu demult o lege care interzice elevilor să se joace cu bulgări de zăpadă fiindcă, în primul rând este dureros şi poate să-i traumatizeze şi în al doilea rând, umileşte demnitatea şi drepturile omului. Cultul corpului şi al vieţii duce la distrugerea spiritului care, la rândul său, provoacă depresia, homosexualitatea, sterilitatea etc. Existenţa cultului filozofiei şi al culturii în Grecia Antică şi împrumutarea cu succes a filozofiei şi valorilor spirituale din India a dus la înflorirea economiei şi civilizaţiei. Apoi, cultul spiritului a fost înlocuit cu cel al corpului. A început să ia amploare homosexualitatea, lăcomia, venerarea frumuseţii trupului şi a sexualităţii. Mai apoi a început distrugerea democraţiei greceşti, întrucât civilizaţia a încetat să se mai întărească prin cultură şi spiritualitate, şi distrugerea civilizaţiei în întregime.

Noi îl descoperim pe Dumnezeu printr-o iubire continuă şi prin modul de acceptare a durerii. Cel care vrea să fugă de durere fuge în final de iubire. Nu demult, în Suedia, a avut loc un experiment interesant. Timp de o oră s-a filmat naşterea unor copii. La mamele care au născut fără anestezie, cu durere, copiii aveau un comportament natural - sugeau la sân. Aproape jumătate dintre micuţii ale căror mame au născut fără durere, cu anestezic, au refuzat să sugă la sân. Pentru savanţi acest fapt a rămas inexplicabil, cu toate că statistica în Suedia vorbeşte despre o legitate extrem de periculoasă: toţi narcomanii au fost născuţi de mamele lor prin anesteziere. Care este cauza?

Durerea şi suferinţa ne obligă să ne înălţăm către Dumnezeu. Dacă iubirea este puţină, suferinţele duc la autodistrugere sau ură faţă de lume. De aceea, în timpul naşterii, suferă mai mult mama decât copilul. Din punct de vedere emoţional mama şi copilul sunt un tot unitar şi suferinţele ei copilul le percepe ca pe ale sale. Copilul suferă mai puţin din punct de vedere fizic şi are mai multe posibilităţi să se concentreze asupra iubirii. Mama se bucură de copil, îl iubeşte şi totodată suferă. Copilul primeşte astfel experienţa de a depăşi durerea şi de a se îndrepta către iubire. în timpul durerii şi a umilinţei iubirea umană se transformă în iubire Divină.

Animalele se nasc fără prea mari dureri. De ce? Fiindcă nivelul protejării vieţii şi de dezvoltare a conştiinţei este mult mai mic. Animalele sunt gata să moară în orice clipă. Pentru ele concentrarea asupra fericirii şi asupra vieţii este mult mai mică. Cu cât nivelul de dezvoltare al omului este mai ridicat cu atât mai multă durere fizică şi sufletească trebuie să primească. Această durere va fi insuportabilă dacă în sufletul omului nu va creşte iubirea faţă de Dumnezeu. Faptul că în lume creşte numărul narcomanilor este rezultatul idolatrizării trupului şi a vieţii. Narcomanul nu tolerează durerea sufletească. El simte că moare. Stresul devine pentru el un obstacol de neînvins. Pentru a supravieţui trebuie să-si anihileze conştiinţa şi sentimentele după care urmează degradarea personalităţii, etc. Concluzia este simplă: dacă în momentul disconfortului, a durerii şi a problemelor fizice şi spirituale noi renunţăm la pretenţii în folosul iubirii şi în acelaşi timp ne susţinem cu rugăciuni, ne vom salva nu numai pe noi ci şi pe copiii noştri şi pe cei apropiaţi nouă.

- De ce după naştere femeile nu prea au atracţie sexuală, fapt care creează multe probleme în familie? N-am avut mult timp copii şi după naşterea mult-aşteptată am senzaţia că am rămas pustie. Sentimentele şi emoţiile îmi ajung doar pentru copil. Pentru altceva nu am nici putere nici timp. Spuneţi-mi, vă rog, va trece această stare cu timpul sau este nevoie să întreprind ceva şi în ce direcţie?

- Primesc foarte multe întrebări de la femei şi majoritatea ţin de problemele relaţiei cu bărbaţii, familiei şi sterilităţii. Cauzele acestor probleme le explic astfel. Sufletele noastre se întâlnesc cu mulţi ani înainte de întâlnirea noastră fizică. Am observat,

nu o singură dată, cum interacţionează sufletele viitorilor soţi şi părinţi pe planurile fine. Are loc o educaţie reciprocă. Toate situaţiile din viitor au loc pe planurile fine. O trăire corectă a acestor situaţii asigură urmaşi sănătoşi. Sufletul bărbatului nu vede cum arată soţia lui în exterior, simte doar calităţile ei sufleteşti: posibilitatea de a iubi, de a accepta durerea şi de a păstra în acest moment iubirea, capacitatea de a se înfrâna şi de a avea grijă de altcineva, să dea energie.

Prin atitudinea noastră faţă de alt om trebuie să-1 ajutăm să simtă iubirea faţă de Dumnezeu. Sufletele noastre comunică într-un asemenea mod. Dacă ne mişcăm într-un sens greşit, de exemplu ne ataşăm prea tare de unele aspecte ale fericirii, sufletul omului apropiat ne apără, ne opreşte de la fapte necugetate, ne previne asupra unor posibile pericole. Omul care s-a obişnuit să accepte voinţa Divină nevăzută dar atotputernică, poate să primească aceste semne şi acest ajutor. Astfel, sufletele viitorilor noştri copii şi a viitorilor iutjiţi pot fi, într-o anumită perioadă de timp, îngerii noştri păzitori. Dacă nu renunţăm la iubire, li se permite să ne ajute.

De aceea, deseori când se întâlnesc, unii oameni au senzaţia că se cunosc de când lumea. Un bărbat se îndrăgosteşte de o femeie fără să ştie de ce. Caracterul, înălţimea, greutatea, felul cum arată, vârsta pot să nu corespundă aşteptărilor lui. Cu toate astea o iubeşte. Dacă logica exterioară, conştiinţa lui s-au obişnuit să reprime logica Divină şi logica iubirii, analiza, critica şi pretenţiile pot să-1 determine să renunţe la femeia iubită. în asemenea cazuri intervine foarte rapid moartea. Este foarte greu să determini dacă iubeşti sau ba o femeie, dacă este aceasta consoarta ta. Poate să vadă şi să ştie acest lucru doar un om în subconştientul căruia Divinul este mai important decât umanul. Deseori un bărbat pentru care logica, bunăstarea, ambiţia sunt mai presus decât orice, renunţă la iubire şi la viitorii copii fără să bănuiască măcar. Urmează destabilizarea destinului, a afacerii, a sănătăţii apoi intervine moartea. Omul care pierde legătura cu Dumnezeu nu are şanse de supravieţuire. Dacă va întâlni iubirea şi vor trăi împreună, el o va omorî, iar dacă se vor despărţi, se va sinucide.

De ce deseori, femeile nu reuşesc în relaţiile cu bărbaţii? Fiindcă aceste relaţii presupun apariţia familiei, a copiilor. Familia depinde, în primul rând, de femeie. Sensul existenţei familiei este apariţia pe lume a copiilor, iar aceştia sunt născuţi de femeie. Ca să apară pe lume sufletele copiilor au nevoie de o cantitate mare de energie maternă. Izvorul principal şi continuu de energie este unitatea cu cauza primară, iar pentru ca iubirea şi energia să ajungă la suflet trebuie să moară umanul. Ruptura de uman este foarte dureroasă. Cu cât mai mică este dependenţa de lume cu atât mai puţină este durerea. Cine s-a obişnuit să dea energie, iar aceasta se întâmplă când avem grijă de altcineva, în timpul procesului de creaţie, în muncă, acela depinde mai puţin de lume şi suportă mai uşor durerea. Cu alte cuvinte, o mamă muncitoare, bună şi grijulie are mai multă energie şi are mai multe şanse să nască urmaşi sănătoşi. în sentimentul iubirii faţă de alt om se ascunde o cantitate uriaşă de energie, care este în mai multe straturi. Există straturile strategice superioare - iubirea de Dumnezeu, apoi cele strategice răspunzătoare de supravieţuirea şi dezvoltarea urmaşilor - iubirea «mană şi sentimentele pozitive care o însoţesc Există sexul, actul inevitabil de continuare a vieţii. Există relaţiile familiale dintre soţi. Pe lângă toate astea energia se consumă pentru muncă, adaptare socială şi pentru interesele personale. Un om armonios are energie pentru toate. în clipa în care se îngustează canalul de comuniune cu Divinul trebuie să alegi, iar alegerea trebuie să fie corectă.
Nu o singură dată am văzut cum se îmbolnăveau copiii ale căror mame erau preocupate mai mult de serviciu. Femeia trebuie să aibă o grijă permanentă de copilul său până în perioada pubertăţii ajutându-1 energetic pe planurile fine. Suprasolicitarea la serviciu, pasiunea pentru sex, supărarea şi irascibilitatea necesită cantităţi mari de energie, întrucât rolul femeii constă în continuarea vieţii, concentrarea subconştientă asupra sexului, este foarte mare. Dacă sentimentul sexual care are o energie uriaşă poate fi reţinut până la apariţia pe lume a copiilor, adică a avea un comportament conform normelor moralităţii, atunci acesta se transformă în planuri strategice superioare şi permite apariţia pe lume a unor urmaşi sănătoşi. Pasiunea exagerată pentru sex

din timpul graviditãţii şi după naştere poate să înrăutăţească destinul şi sănătatea copiilor. Esenţa atracţiei sexuale este conceperea copilului care, în aceste cazuri, s-a produs deja. Aşadar, pentru ca urmaşii să supravieţuiască după conceperea lor sentimentul sexual trebuie să scadă şi să se transforme într-un sentiment de căldură, prietenie şi iubire. Cu cât sentimentul iubirii de Dumnezeu este mai puternic cu atât mai uşor are loc procesul de transformare a sentimentului animalic în sentiment uman. Dacă această transformare nu se produce atunci, pentru salvarea şi apărarea copiilor se include un mecanism dur: la femeia care nu s-a obişnuit să iubească şi să fie prietenă dispare atracţia sexuală iar ea speriindu-se, începe să alerge pe la doctori. întrucât medicina contemporană susţine că sexul este întotdeauna benefic şi trebuie să fie din abundenţă, medicii depun toate eforturile ca să restabilească şi să intensifice atracţia sexuală ca să salveze, după părerea lor, familia, fără să bănuiască măcar că ajută astfel femeia să-şi omoare copiii. Dacă femeia consumă mai mult decât poate să ofere, potenţialul ei energetic este foarte mic fără să bănuiască măcar, cu toate că există anumite semnale de alarmă: supărarea, deprimarea, frica, gelozia, părerea de rău. Dacă femeia are insuficientă energie pentru sine, cu atât mai mult pentru copii, pot apărea probleme la conceperea lor, o sterilitate temporară sau totală. De aceea, pentru a asigura supravieţuirea copilului, femeia trebuie să uite după naştere, pentru o vreme oarecare, de sex, serviciu, probleme. Un soţ deştept va înţelege şi va simţi acest lucru. Cu cât o femeie are mai puţină iubire faţă de Dumnezeu cu atât mai puţină căldură, atenţie şi mângâiere îi va acorda soţului oferindu-i tot copilului. Dar întrucât acesta este un semn al lipsei de armonie, pretenţiile din partea soţului sunt într-o măsură oarecare neîntemeiate. în faţa femeii apare o dilemă greu de rezolvat: să uite de copil sau de bărbat? Dacă îşi va aminti de Dumnezeu, ea nu va uita nici de unul, nici de celălalt şi familia va fi fericită. Acumularea iubirii faţă de Dumnezeu este un proces complicat şi îndelungat. Dacă nu reuşim deodată, să nu ne pierdem speranţa. Vom reuşi dacă nu vom dispera, nu vom pune la îndoială şi nu ne vom lăsa cuprinşi de deprimare. Eliminaţi ceea ce vă incomodează să iubiţi şi toate problemele dumneavoastră

care păreau greu de rezolvat, care vă închideau viitorul, vor deveni neînsemnate şi vor rămâne în trecut.

- Ce părere aveţi despre multiplele tehnici de relaxare, hipnoză, autohipnoză care îmbunătăţesc parţial părerea proastă despre sine. Este spre binele omului sau în detrimentul lui din punct de vedere al legilor Divine?

Dacă omul ştie că foarte curând i se va dărâma casa, se poate comporta în diferite moduri. Va urî întreaga lume, soarta sa şi nu va întreprinde nimic, se va urî pe sine, va cădea în depresie şi iarăşi nu va face nimic, va avea o atitudine agresivă faţă de toate şi va întreprinde ceva pentru salvarea casei sau va accepta aceasta în interiorul său ca un mers al evenimentelor determinat anterior, nu va regreta, nu se va supăra şi va depune toate eforturile pentru salvarea casei. Autoaprecierea exagerată înseamnă încredere absolută în îndeplinirea dorinţelor personale la baza cărora stau emoţiile de tipul „eu voi face tot ce vreau, voi construi orice casă, voi distruge pe oricine îmi stă în cale", care, la înce- put, provoacă o explozie de energie fiindcă exclude frica şi îndoiala. Dar pe măsură ce această stare interioară intră în conflict cu lumea înconjurătoare, începe prăbuşirea tuturor dorinţelor întrucât omul începe să distrugă lumea înconjurătoare nu numai în exterior ci şi în interiorul său.

Dacă omul trăieşte incorect, striveşte iubirea în sufletul său, viaţa lui începe să se ruineze. Mai întâi suferă copiii, viaţa personală, apoi se dezintegrează destinul, îşi pierde serviciul şi sănătatea. în această clipă omul începe să se subaprecieze, pune totul la îndoială, îi este frică şi îşi pune singur frâne. încercarea de a lupta cu subaprecierea cultivând în suflet agresivitatea, duritatea pentru a creşte autoaprecierea într-un mod primitiv, duce la boli şi nenorociri.

- Fiul meu este umilit la şcoală în permanenţă de toată lumea. Deşi îl învăţ să se apere, el acceptă această situaţie şi se comportă ca un clovn. Spuneţi-mi dacă procedez corect.

Principala apărare este bunătatea interioară. Dumnea- voastră nu l-aţi învăţat deocamdată acest lucru.

O femeie mi-a pus, nu demult, o întrebare: cum să reacţionezi la un comportament de bădăran? Sunt dezarmată în faţa mitocanilor. Nu pot să le spun nimic. De câte ori am încercat să depăşesc această stare, dar este imposibil!

Pare o situaţie fără ieşire dacă nu înţelegem esenţa celor întâmplate şi încercăm să luptăm cu problemele interioare, de fapt, cu morile de vânt. Este dificil să observăm emoţiile de mare profunzime care premerg această stare. Pot să vă spun ce sentimente vă apar într-un asemenea caz: furie, condamnare, revoltă. Tocmai acestea vă provoacă această stare. Să vă explic de ce. Dacă în adâncul sufletului se produce o explozie de agresivitate, emoţia agresivă devine necontrolabilă şi dumneavoastră puteţi să-1 omorâţi pentru nimic pe cel care v-a jignit. Instinctul autoapărării îl imobilizează pe omul agresiv şi îi salvează viaţa lui şi celor care îl înconjoară.

Omul agresiv încetează să se dezvolte în interior. El nu ştie să se comporte într-un conflict fără de care nu există dezvoltare. Oricât ar părea de straniu un bădăran, deşi la suprafaţă este nepoliticos, este bun şi echilibrat în interior. Aşadar, doar un om bun în interior poate să-i opună rezistenţă. Duritatea exterioară îi este permisă doar celui bun în interior. De aceea prima reacţie de apărare împotriva bădărăniei şi a obrăzniciei este să vă păstraţi în suflet iubirea şi bunătatea. Aceasta creează independenţa şi ne permite să apreciem corect o situaţie şi s-o dirijăm cu o duritate dozată. Un om care condamnă şi este dur în interior devine dependent în interior, iar această dependenţă trece pe plan exterior. Este nevoie şi de bădărani ca de nişte „sanitari ai pădurii".

Deseori copiii se portă dur în relaţia cu cei de-o vârstă cu ei dacă simt că sufletul acestora este agresiv în interior. Dacă nu învăţăm copilul pe care toţi îl jignesc să înveţe să iubească şi să ierte, în primul rând prin noi înşine, prin experienţa noastră trecută, ci îl învăţăm să fie dur şi să nu accepte situaţia, el poate să-1 omoare pe cel de-o vârstă cu el.

Când psihologii au început să studieze statistica închisorilor au constatat nişte fapte inexplicabile. Toţi ucigaşii, sadicii şi violatorii din închisori erau cei mai umiliţi şi mai detestaţi oameni în libertate.

Dacă zece cimpanzei, masculi, sunt puşi împreună într-o cuşcă, se vor comporta întocmai ca prizonierii într-o cameră - se creează acelaşi sistem: liderul, ierarhia, supuşii. Comportamentul criminalului este întoarcerea la formele primitive de comunicare. Dacă omul nu poate să se adapteze la

nivelurile superioare, el se întoarce la cele primare, inferioare. La orice nivel există însă prioritatea legilor iubirii. De aceea, şi la criminali devine lider cel care este bun în interior şi nu este zgârcit, invidios, nu este dependent de sex. Un om ambiţios care îi urăşte şi îi detestă pe alţii, care depinde de dorinţele sale, fapt ce determină apariţia lăcomiei, invidiei şi a desfrâului sexual, va fi pe ultimul loc şi în închisoare. Şi, dimpotrivă, în lumea interlopă, în economie, politică, liderii vor avea calităţi asemănătoare.

în timpul puterii sovietice era permis ca pentru condamnaţi să se organizeze „raiul pe pământ". Conform ideologiei comuniste, trebuiau adunaţi la un loc cei sărmani, cei mai umiliţi şi aceştia să creeze societatea ideală. Rezultatele acestui experiment n-au fost date în presă. Nici teoria socialismului, nici psihologii şi psihiatrii n-au putut să explice cele întâmplate. Când cei mai umili, cei mai „degradaţi", adică cei care erau folosiţi pentru îndeplinirea necesităţilor sexuale au fost puşi în aceeaşi zonă de detenţie, nivelul cruzimii şi desfrâului printre aceşti condamnaţi era de câteva ori mai mare decât în alte locuri. Au apărut noi forme de batjocură, nemaiîntâlnite până atunci.

Când omul înzestrat cu intelect şi conştiinţă coboară la nivelul animalelor, el devine mult mai agresiv decât acestea fiindcă deosebirea dintre iubirea subconştientă şi dependenţa de viaţă şi dorinţe este mult mai mare la oameni. Supraaprecierea fără iubire ne împinge către începutul animalic. La început, îngăduinţa prea mare a dorinţelor provoacă supraaprecierea. Ce este magia? Este o religie care şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. în magie domneşte idolatrizarea dorinţelor şi nicidecum iubirea. Am citit de curând un articol în care se anunţa că în SUA s-au deschis şcoli şi universităţi de magie. Se mai spunea că religia nu-1 ajută pe om să aibă încredere în sine, să ştie să se autoapre-cieze, iar magia îi oferă, sub acest aspect, mult mai multe posibilităţi. „Tinerele vrăjitoare au început să simtă mai multă încredere în sine şi independenţă", scria în articol. Aşa e construită lumea: cu cât suntem mai încrezători în fericirea noastră umană cu atât mai mult ne fortificăm ambiţiile şi pretenţiile noastre şi cu atât mai repede şi mai mari vor fi pierderile noastre. Dacă anumite

metode şi procedee ne ajută să simţim iubirea de Dumnezeu, să depăşim dependenţa de elementele de bază ale vieţii, într-o asemenea situaţie încrederea în noi înşine va veni din „eu-1" nostru Divin şi va provoca o explozie de energie constructivă, controlată de iubire. Dacă aceste metode şi procedee ne vor da încredere, putere şi energie în detrimentul sufletului şi al iubirii, urmările pot fi dezastruoase.

- Spuneaţi că iubirea neîtnpărtăşită înseamnă crearea în vieţile viitoare a copiilor cu persoana respectivă. Ce ne puteţi spune despre oamenii cunos cuţi, actori, cântăreţi, de care se îndrăgostesc cu miile?

- Noi dorim să semănăm cu persoana iubită fiindcă iubirea este o comuniune, un tot al celor care se iubesc. Pentru a ne uni pe plan extern trebuie să atragem persoana iubită şi s-o facem dependentă de noi. Unitatea pe plan fin se atinge prin mişcări contrarii. Cu cât mai multă iubire, căldură, atenţie, ajutor ştim să dăm, cu atât mai uşor vom simţi sufletul altui om, vom simţi unitatea totală cu el. Pe plan fin, noi suntem cu toţii unitari, dar pentru a simţi aceasta este nevoie de eliminarea unei cantităţi mari de energie. Cu cât este mai puţină energie cu atât mai mult depindem de formă, mai dogmatice ne sunt concepţiile şi cu atât mai statică ni se pare lumea înconjurătoare. Când ne iubim părinţii îi imităm. Când ne îndrăgostim de cineva îl imităm. Aceasta contribuie la dezvoltarea noastră. Imitarea se transformă în autoinstruire.

De regulă devin cunoscuţi oamenii armonioşi. Dacă armonia este insuficientă, slava, banii, sexul îi omoară destul de repede. Cel mai mare potenţial de armonie poate să se epuizeze repede dacă lipsesc educaţia şi concepţia greşită despre lume. Dragostea pentru idolul creat presupune imitarea stării lui interioare. Dar şi imitarea exterioară poate s-o destrame pe cea interioară. Cu cât mai puţină energie au un tânăr sau o tânără cu atât mai mult îl imită pe idolul lor şi cu atât mai isterică şi mai lipsită de raţionament este idolatrizarea lor. Pentru majoritatea aceasta constituie o şcoală a iubirii: imitarea armoniei sufleteşti, iubirea fără speranţe de reciprocitate.
Copiii se formează atunci când între bărbat şi femeie există un schimb reciproc de energie. Uneori, pentru apariţia pe

lume a unui copil armonios este suficient un sentiment puternic de iubire fără reciprocitate. Sufletul copilului poate să se formeze în decursul mai multor vieţi şi este necesar să se stopeze energiile inferioare ale sexualităţii şi să fie lăsate energiile superioare ale iubirii. Iubirea neîmpărtăşită poate fi pe deoparte un semn al pregătirii pentru copiii geniali, iar pe de altă parte al purificării sufletului dacă dependenţa subconştientă de omul iubit, de copii şi sex depăşeşte nivelul periculos. Să nu uităm ce spunea Napoleon: „Nereuşita este mama genialităţii."

- Este mai uşor să ierţi jignirea propriei persoane, dar iată că de jumătate de an nu pot să iert oamenii care au violat-o pe fata pe care o iubesc. Când s-a întâmplat acest lucru nu ne cunoşteam. Ea i-a iertat şi mă roagă şi pe mine să-i iert. îmi este foarte greu, am încărunţit chiar. Ajutaţi-mă, vă rog.

- Ca să apari pe lume trebuie mai întâi să mori. In timpul bolii, pierderii.despărţirii, jignirii are loc un proces asemănător cu moartea. în măsura în care ne înălţăm în acest moment către Dumnezeu, în aceeaşi măsură noi şi copiii noştri avem dreptul la viaţă. Purificarea oamenilor sub aspect material are loc destul de repede. Dacă ai pierdut portofelul cu bani şi ai păstrat bunătatea înseamnă că nu depinzi de bani.

Pentru ca să se nască pruncul, părinţii trebuie să accepte nu numai umilinţa trupului şi a valorilor materiale. E nevoie să fie umilite manifestările superioare ale spiritului: ordinea, dreptatea, idealurile, să fie umilit sufletul: iubirea umană, moralitatea. Problema constă în faptul că nu poţi să le pierzi ca pe un portmoneu. Blocarea, umilirea sentimentelor superioare are loc în caz de schizofrenie, diabet, cancer, autism, sindromul Dawn, când omul este trădat, violat, omorât. Detaşarea de iubirea umană are loc de asemenea în cazul unei atitudini incorecte faţă de noi înşine, în caz de supărări ce vin din partea părinţilor, trădare a oamenilor apropiaţi. Dacă nu ne-am învăţat să iubim necondiţionat, adică nu ştim să ne stăpânim pretenţiile, supărările sau deprimările, pregătirea benevolă este înlocuită cu cea forţată.

Repet încă odată ceea ce spun mereu la şedinţe. Cea mai uşoară purificare vine prin intermediul oamenilor, ea umileşte

sufletul şi spiritul şi este cea mai neplăcută şi mai dureroasă. Mult mai dură este purificarea prin intermediul bolilor. Sufletul suferă mai puţin însă trupul începe să se dezintegreze. Dacă nu putem să acceptăm purificarea faţă de Dumnezeu prin oameni, ni se dau bolile. Dacă nu acceptăm bolile, ni se dă moartea. Faptul că iubita dumneavoastră a fost violată este, mai curând, o dovadă că ea s-a concentrat extrem de mult asupra senzualităţii superioare. Aceasta blochează posibilitatea de a avea copii. Dacă dependenţa de sentimentele superioare este însoţită de agresivitate faţă de sine şi faţă de bărbaţi apare un paradox cunoscut: cu cât femeia iubeşte mai mult bărbatul, cu atât mai repede acesta va muri. în acest caz agresivitatea interioară faţă de bărbaţi provoacă manifestări exterioare ale agresivităţii altor bărbaţi.

Cândva am încercat să-1 ajut pe un tânăr care suferea foarte tare de prostată, inflamaţia vezicii urinare şi dureri puternice în regiunea lombară. Nici un fel de medicamente nu puteau să-1 ajute. N-am putut nici eu. Pe atunci n-am acordat atenţie la povestea soţiei sale - că un bărbat a încercat s-o violeze în lift. Când îşi amintea de cele întâmplate plângea în hohote de furie şi revoltă. Au trecut anii şi abia acum am înţeles că ura faţă de orice bărbat care pătrunde în interior foarte adânc îi omoară atât pe soţ cât şi pe violator.

Femeia care nu 1-a iertat în interiorul ei pe violator îi va omorî în fiecare clipă pe soţul şi pe fiul ei fiindcă, pe planuri fine, noi suntem unitari. Aşadar, trebuie să înţelegeţi în primul rând că situaţia întâmplată a salvat, probabil, nu numai viaţa dumneavoastră ci şi a copiilor dumneavoastră. Fata putea să moară însă moartea i-a fost înlocuită cu umilinţa fizică şi spirituală. „Tangoul se dansează în perechi"- cauza celor întâmplate a fost starea interioară a fetei şi a viitorilor ei copii. De aceea este interzis să-i condamnăm pe criminali. Pentru a ierta trebuie să înţelegem că nimeni nu este vinovat. El este executorul voinţei Divine, ca o seringă sau ca un bisturiu în mâinile chirurgului. Asta nu înseamnă că un criminal trebuie să scape nepedepsit. Dacă există posibilitatea să fie pedepsit, mai exact să ajutăm sufletul lui blocându-i intenţiile şi acţiunile agresive prin detenţie, este obligatoriu să-i acordăm acest ajutor.

Când ne gândim la viitor putem să-1 influenţăm. Nu putem să influenţăm însă trecutul. în trecut nu există voinţa umană, există doar cea Divină. Agresivitatea împotriva trecutului, regretarea lui, este de fapt agresivitate împotriva voinţei Divine care se transformă repede în program de autodistrugere: încărunţire, chelire, îmbătrânire prematură şi boli. Boala din sufletele noastre ne împinge la regretarea trecutului, la autodistrugere. încercaţi să transformaţi distrugerea în creativitate. Schimbându-ne atitudinea faţă de trecut noi schimbăm trecutul şi viitorul. Dacă veţi vedea în orice boală un impuls către iubire şi către Dumnezeu, nu veţi omorî viitorii copii, ci îi veţi salva şi îi veţi dezvolta. Orice situaţie duce către Dumnezeu, iar aceasta înseamnă că cea mai absurdă, cea mai nedreaptă şi cea mai îngrozitoare situaţie trebuie să ne înalţe către iubire fiindcă, după logica Divină, este profund justificată. Prin această durere Dumnezeu vă dă o cantitate de energie uriaşă pe care puteţi să o folosiţi distructiv, omorându-vă copiii şi autodistrugân-du-vă, dar puteţi să o folosiţi şi pentru salvare şi creativitate. Pe cât de des se repetă această boală tot pe atât de des puteţi să vă înălţaţi către Dumnezeu detaşându-vă de tot ceea ce depindeaţi până atunci. Alegerea este a dumneavoastră.

- Deseori, la televizor, făcându-se publicitate la articolele de parfumerie, bărbaţilor li se promite că dacă le vor folosi vor cuceri femeile fără prea mari eforturi. Se încalcă într-un asemenea caz legile supreme?

- Omul poate fi ajutat. Ajutorul trebuie îndreptat, în primul rând, către sufletul lui. Dacă ne îngrijim mai mult de alţi oameni decât de noi înşine, vom bloca dezvoltarea lor şi îi transformăm în consumatori.

Mai întâi, bărbatul nu trebuie să cucerească o femeie, fiindcă o fac articolele de parfumerie. Apoi, bărbatul poate să nu mai fie bărbat, fiindcă şi de data asta o fac în locul lui articolele de parfumerie. Principiul de funcţionare a televiziunii comerciale este satisfacerea dorinţelor ascunse ale telespectatorilor. Rezultă că publicitatea este o mărturie a unor probleme serioase din societatea noastră.

- Cum să lucrez cu mine ca imaginea „urâtului" din lumea înconjurătoare să nu mă deprime?

Cu cât avem mai puţină iubire în suflet cu atât avem mai puţină energie şi cu atât mai statică este lumea iar conţinutul lumii se închide pentru noi tot mai mult iar forma sa umbreşte totul. Şi atunci vrem să distrugem ceea ce nu ne place. Un om slab încearcă să nimicească ceea ce nu-i place, unul puternic încearcă să schimbe. Dacă nu vă place un om încercaţi să-1 vedeţi în dinamismul dezvoltării sale. Astăzi este rău dar mâine va fi mai bun. întrucât toţi ne întoarcem la Dumnezeu, sufletul fiecăruia dintre noi va deveni, inevitabil, mai bun. Când acordăm unui alt om posibilitatea dezvoltării sufletului său, condamnarea şi lichidarea sunt înlocuite cu educaţia şi ajutorul care nu exclud duritatea. Dacă nu vă place o situaţie, schimbaţi-o. Dacă nu puteţi s-o schimbaţi în exterior, schimbaţi-o în interior. Schimbarea interioară de cea mai mare intensitate a oricărei situaţii se produce prin propria noastră schimbare. Adică, dacă nu vă convine o situaţie schimbaţi-o, educaţi-o. Cel slab se agită, critică şi condamnă dar nu face nimic. Cel puternic este bun în interior şi întreprinde acţiuni exterioare active pentru schimbarea situaţiei. Unul puternic şi înţelept este stăpân pe situaţie atât în exterior cât şi în interior prin propria schimbare. Pentru a schimba o situaţie trebuie să nu depinzi de ea. De aceea, un om liniştit în interior atinge un scop dorit suficient de repede în cea mai dură şi mai critică situaţie. în artele marţiale orientale se numeşte starea „apei liniştite". Pentru a le controla trebuie să evadaţi dincolo de limitele „eului" vostru uman, adică dincolo de limitele dorinţelor, conştiinţei şi vieţii. Pentru această evadare pot fi folosite tehnici dure, periculoase pentru viaţă, dar se poate evada şi prin iubire şi aspiraţie către Creator. Cu cât este mai mare concentrarea asupra iubirii cu atât mai puţin e nevoie de tehnicile dure, forţate.

- Poţi să te purifici într-o viaţă într-atât încât să nu te mai întinezi vreodată sau oamenii sunt condamnaţi la suferinţe şi în vieţile următoare?

- Fără suferinţe dezvoltarea devine imposibilă. Iubirea Divină ajunge în lume şi se transformă în iubire umană.Iubirea umană este timpul. în ea există diferite aspecte -senzuale, spirituale şi materiale. Dacă iubirea Divină reprezintă rădăcinile iar cea umană este tulpina, celelalte valori sunt ramurile, frunzele şi rodul şi alcătuiesc fericirea noastră. Pomul

dă roade apoi moare. Din seminţe apar iarăşi rădăcini care ne unesc cu lumea, apoi apar coroana şi roadele care sunt prosperarea şi fericirea oricărei fiinţe. Tot ce se întâmplă cu un pom în timpul vieţii se comprimă în grăunte. Cu alte cuvinte densitatea informaţiei din grăunte creşte cu fiecare ciclu. Omul se dezvoltă mai repede decât un copac, de aceea procesele suferinţei, adică a prăbuşirii ataşamen-telor, se produc mai des. Când sufletul va cuprinde toate situaţiile posibile din Univers, când prezentul şi viitorul se vor contopi într-un tot întreg, când densitatea informaţiei se va apropie de cea primară, atunci sufletul se va întoarce acolo de unde a apărut, adică la Creator. Abia atunci unitatea interioară va deveni permanentă, continuă. Atâta timp cât acest lucru nu s-a întâmplat, noi vom iubi, vom primi, vom pierde şi apoi vom suferi că am pierdut. Este mai dureros să piardă pentru acel care nu poate primi noul. Cu cât mai puţin aspirăm către iubirea Divină cu atât mai insuportabile şi mai chinuitoare sunt pentru noi suferinţele, întrucât proporţiile fericirii umane cresc odată cu dezvoltarea omenirii aspiraţia către Dumnezeu trebuie să devină tot mai puternică şi mai conştientă. Aşadar, izbăvirea de suferinţe constă nu atât în renunţarea la viaţă şi plăceri cât în posibilitatea de a iubi şi a trăi prin iubire.

Puritatea sufletească este determinată de corelaţia dintre iubirea faţă de Dumnezeu şi iubirea faţă de viaţă şi manifes-tările ei.

- Ce părere aveţi despre sexul între două perechi de soţi? Este evoluţia sau degradarea societăţii? Poate un om să se elibereze astfel de sentimentul proprie tăţii?

- Evident că poate. Ce-i drept, după principiul: „cel mai bun remediu împotriva mătreţei este ghilotina". Dacă un om are cangrenă la un picior, acesta trebuie amputat ca să supravieţuiască organismul. Trupul suferă iar sufletul se purifică. Dacă dependenţele noastre au depăşit limita periculoasă, adică limita posibilă, trebuie tăiată o parte din suflet. Suferă sufletul - se purifică iubirea către Dumnezeu. Când soţii comunică unul cu altul, energia lor sexuală de bază trebuie să se transforme în aspiraţii spirituale şi senzuale superioare. Animalicul trebuie să se transforme în uman iar umanul în Divin. Dacă nu are loc transformarea în

Divin, energia se concentrează pe senzaţiile umane superioare fapt care generează cea mai mare dependenţă şi agresivitate. Fără dobândirea Divinului, omul revine la starea animalică pentru a supravieţui. Sexul între două sau mai multe perechi înseamnă revenirea la starea animalică. Acum opt ani am fost într-o ţară occidentală şi am fost invitat într-un club unde vin bărbaţi şi femei ca să-şi schimbe perechea. Este deosebit de interesant, îmi spuneau ei, şi ne descătuşează. Mi se părea că dacă voi merge într-acolo nu se va întâmpla nimic grav. Pentru orice eventualitate am încercat să diagnostichez ce mi se va întâmpla după vizita în acest club. Rezultatul a fost neaşteptat. Puteam să încarc un program de autodistrugere de şapte - opt ori mai mare decât unul periculos. S-a dovedit că toleranţa începutului animalic nu numai că distruge sufletul, el omoară iubirea din suflet. Evident că refuzul meu a fost categoric. Astăzi, în ţările occidentului, îndeosebi în Germania, sexul mai multor perechi e în floare şi ia proporţii tot mai mari. Atitudinea incorectă faţă de acest fenomen, adică popularizarea lui, ameninţă cu nişte procese ireversibile nu numai a urmaşilor ci a întregii societăţi.

Apropo, am avut de curând o discuţie interesantă cu cineva care avea cunoştinţe aprofundate de iudaism. Mi-a explicat nişte pasaje din Vechiul Testament pe care nu le înţelegeam.

Un bărbat din alt neam, care trăia alături de iudei, a violat o tânără. Rudele fetei i-au chemat pe toţi iudeii să se răzbune. Pentru neamul vecin, sfârşitul putea să fie tragic, îl aştepta răzbunarea. Reprezentanţii tribului au spus că sunt gata să accepte iudaismul şi ritualul circumciziei. Iudeii au simulat că îi acceptă ca pe ai lor şi îi iartă, iar peste o vreme i-au atacat şi i-au distrus.

- La prima vedere se pare că iudeii au procedat perfid şi imoral, nu-i aşa? - m-a întrebat interlocutorul meu.

Am afirmat dând din cap.

- Aceasta este o condamnare superficială. Esenţa iudaismului era respectarea poruncilor şi nu urmarea superficială a datinilor. Dacă un păgân săvârşea o crimă împotriva moralităţii, iudeii trebuiau să ia o atitudine dură faţă de cele întâmplate: să condamne făptaşul iar în interiorul lor să se detaşeze de un asemenea comportament şi să-şi ceară iertare pentru fapta comisă. Neamul păgân a acceptat

circumcizia dar n-a luat o atitudine morală faţă de cele întâmplate, iar aceasta însemna că au rămas păgâni şi erau gata, de dragul satisfacerii dorinţelor, să invidieze, să fure, să ucidă şi să violeze, de aceea au trebuit să moară.

Ce se întâmplă, însă, astăzi, cu oamenii care, de dragul realizării dorinţelor, a confortului şi a bunăstării omoară, violează, invidiază şi pradă. De fapt, ei omoară la fel, doar că mai de sus. Se include programul de autodistrugere care îi omoară pe ei şi pe urmaşi. Cu cât mai mult ne îndepărtăm de iubire de dragul dorinţelor noastre, a bunăstării sufleteşti, spirituale şi fizice cu atât mai de proporţii şi ireversibil devine programul de autodistrugere care omoară neamul şi urmaşii. Am adus mai devreme un exemplu când unui om care a săvârşit o crimă împotriva iubirii i-au murit toate rudele. Rezultă că, rudele, chiar dacă nu bănuiau măcar erau gata, în subconştientul lor, să săvârşească aceleaşi acţiuni, de aceea au murit. Dacă vreuna dintre rude ar fi aspirat conştient către Dumnezeu, ar fi trecut calea chinuitoare dar binefăcătoare a schimbărilor, ar fi supravieţuit.

Nu demult am fost rugat să explic ce înseamnă fraza lui Hristos: „Celui care are i se va da şi se va înmulţi, celui care nu are i se va lua şi ce are."

Această frază nu poate fi înţeleasă din punct de vedere superficial, material. Dacă avem în suflet aspiraţia către Dumnezeu, sufletul nostru se va umple de iubire şi va fi mai bogat, iar aceasta înseamnă că sănătatea şi destinul vor înflori de asemenea. Dacă stăm pe loc şi folosim doar cele acumulate fără a dezvolta în noi Divinul, în situaţia în care în jurul nostru se va produce o crimă împotriva iubirii ne vom îmbolnăvi şi vom muri chiar dacă în exterior pare că nu am săvârşit nici un fel de păcate, adică ni se va lua totul.

M-am gândit că destinul unui stat seamănă cu destinul unui singur om. Comuniştii şi împreună cu ei majoritatea poporului sovietic erau siguri că de dragul unei bunăstări viitoare şi a vieţii confortabile pot fi omorâţi mii de oameni nevinovaţi. Societatea a plătit această boală a sufletului cu şaptezeci de milioane de morţi. Lichidarea celor care intrau în cel mai mic conflict cu puterea s-a transformat într-un mod de autodistrugere care a funcţionat zeci de ani. Autodistrugerea a

ispăşit într-o oarecare măsură agresivitatea subconştientă faţă de iubire a oamenilor sovietici.

Naţional - socialismul german a fost îndreptat împotriva altor rase şi naţionalităţi. Programul de autodistrugere a societăţii germane nu s-a realizat pe plan fizic, dar aceasta nu înseamnă că lipsea pe planul subtil. Dacă programul de autodistrugere nu nimiceşte trupul, nimiceşte sufletul. Deşi Germania a depus eforturi uriaşe, în primul rând materiale, pentru compensarea lipsurilor foştilor deţinuţi din lagărele de concentrare, dar şi poporului evreu, programul de autodistrugere se dezvoltă în continuare. Atunci când se macină sufletul apar homosexualii, perechile sterile şi cele care preferă sexul în grup, etc. Poate că Germaniei îi lipseşte pocăinţa statului, aprecierea morală a celor întâmplate. Poate că e nevoie să încerce să înţeleagă care este cauza acestei nenorociri şi ce ar trebui să facă, cum să se schimbe ca să nu se repete în viitor.

- Se întâmplă să faci o faptă bună iar peste un timp oarecare ai îndoieli. îţi pare rău de bani, de timpul pierdut, etc. De unde apar aceste gânduri „trădătoare"?

Ce înseamnă o faptă bună? Este explozia iubirii, adică a energiei, creaţiei, creativităţii şi altruismului. Dacă apa curge izvorând într-un torent neîntrerupt se umple bazinul până la refuz. Dacă izvorul seacă, apa poate să curgă îndărăt. Cu cât senzaţia Divinului din noi devine neîntreruptă, cu atât avem mai multă energie şi iubire şi încetăm să ne ataşăm de activitatea noastră. în filozofia indiană se spune că bolile apar din cauza dependenţei mărite faţă de lumea exterioară. Prin urmare, renunţarea la lume ne permite să scăpăm de dependenţe şi să ne îmbună tăţim sănătatea. în filosofia indiană, detaşarea de rezultatele muncii noastre este unul dintre aspectele principale ale fericirii.

Iisus Hristos spunea că atunci când săvârşeşti o faptă bună nu trebuie să ştie stânga ce face dreapta. Aceasta înseamnă, de asemenea, detaşarea de rezultatele activităţii noastre. Chiar şi aşteptarea laudelor pentru faptele noastre bune este tot un fel de dependenţă de rezultate. Mândria pentru că faci o faptă bună ne permite să aşteptăm recunoştinţă în viitor şi să sperăm la răsplata de sus. Orice aşteptare înseamnă dependenţă. De aceea, când regretăm nişte bani sau timpul pierdut înseamnă că

n-am primit răsplata aşteptată, că avem puţină energie şi puţină iubire în suflet. Dacă acordăm, continuu, atenţie şi iubire aproapelui nostru, nu înseamnă că nu trebuie să-i cerem acelaşi lucru. Trebuie să-i îndemnăm, periodic, pe prietenii noştri să se sacrifice, să ajute şi să aibă grijă de cineva.
îmi amintesc de o povestire pe care am citit-o pe când aveam cincisprezece ani. Pe atunci citisem toată literatura fantastică pe care o găsisem prin biblioteci. Subiectul este următorul. Pe o navă cosmică ce se îndepărtase suficient de mult de Pământ au apărut nişte probleme grave. Era nevoie de un schimb de informaţie urgent iar pentru transmiterea ei era nevoie de câteva zile. Schimbul reciproc de semnale ar fi durat luni de zile şi membrii echipajului puteau să moară. Unul dintre coordonatorii proiectului a avut ideea de a transmite continuu informaţia din ambele sensuri iar pe parcurs să unească întrebările şi răspunsurile. Problema fost rezolvată în câteva zile. Când a fost întrebat cum de s-a gândit la aşa ceva, autorul a răspuns că astfel comunică soţia sa cu prietena ei când stau de vorbă. Apropo, această schemă stă la baza activităţii creierului când un grup de oameni acţionează conform regulii: să nu oprim imaginaţia în nici un caz. Critica, analiza, aprecierea sunt interzise. Aceasta înseamnă că adevărata creaţie începe în clipa când este eliminată raţiunea sănătoasă. Când interacţionăm la nivelurile de suprafaţă cu o energie scăzută, situaţia este reglată de raţiunea sănătoasă, adică funcţionează regulile, principiile, blocarea. Când trecem la conţinutul interior şi nivelul energetic creşte brusc, raţiunea sănătoasă cedează locul iubirii care trece dincolo de limitele conştiinţei şi vieţii. în acest caz raţiunea sănătoasă nu este decât o parte infimă a iubirii. Probabil, de aceea sfântul Augustin spunea: "Iubeşte-L pe Dumnezeu şi poţi să faci tot ce doreşti."
- Acum câtva timp, fratele meu a devenit un ortodox exagerat. Cu cât mai mult se roagă şi merge la biserică cu atât devine mai dur şi mai neîmpăcat. Duşmanii lui sunt catolicii, iudeii, americanii, evreii, negrii, roşii, albăstriii lista este fără capăt). Este foarte greu să te înţelegi cu el şi este fără rost să-i explici ceva. Veţi spune, probabil, că trebuie să mă rog pentru el, dar îmi este frică. Avem acelaşi sânge şi, probabil, avem programe identice. Poate, oare, rugăciunea să trezească în mine negativul

care s-ar putea să fie într-o stare latentă încă? în ce măsură putem să luăm de la cineva agresivitatea interioară prin intermediul rugăciunii?

- La întrebarea dacă putem să ne ataşăm de aspiraţia către Dumnezeu dumneavoastră aţi răspuns că este imposibil. Cum să înţelegem, însă, problema fanatismului religios, a atitudinii ireconciliabile dintre confesiunile religioase fiindcă sunt evidente consecinţele acestor ataşamente?

Aspiraţia către Dumnezeu este ca un sentiment neîntrerupt de iubire faţă de cel ce stă la baza lumii văzute şi nevăzute şi se află dincolo de limitele timpului şi ale tuturor lumilor. într-un cuvânt, aceasta înseamnă posibilitatea de a iubi lumea cu toate imperfecţiunile ei, a iubi oamenii, a ne iubi pe noi înşine şi destinul nostru oricare ar fi el. Nu trebuie să confundăm divinul cu religiozitatea. Legile religioase ne ajută să simţim iubirea faţă de Dumnezeu. Aceste noţiuni, însă, sunt formulate de om şi ele pot fi corecte după conţinut dar întotdeauna vor fi mai puţin corecte după formă. Când iubirea din suflet este puţină se intensifică dependenţa de formă şi dogmele, obiceiurile, ideile, principiile devin mai importante decât aspiraţia nemijlocită către Creator. Dacă nu ştim să iubim, energia noastră nu se consumă pentru dezvoltare şi esenţă ci pentru formă care devine, brusc, agresivă şi deosebirile religioase exterioare devin izvorul fanatismului. Cu cât mai repede pierdem esenţa (iar esenţa întregului Univers este Creatorul) cu atât mai mult ne îndreptăm către formă, către fericirea umană, şi cu atât mai agresiv devine sufletul nostru.

Cât priveşte ortodoxia, agresivitatea multor ortodocşi se explică prin lipsa de înţelegere. Pentru ei religia este posibilitatea de a se apăra de lumea agresivă. Ei vor să fugă, să se ascundă pe un teritoriu intangibil unde există doar senzaţii pozitive, unde conştiinţa lor şi sentimentele lor au un confort total. Dar, pentru a simţi divinul, trebuie să te simţi neajutorat. Trebuie să fim gata să acceptăm durerea şi umilinţa care ne ajută să renunţăm la uman şi să dobândim Divinul. Aşteptarea de a primi ceva de la religie ne orientează spre întărirea trupului, spiritului şi a sufletului dar nu spre iubire. Cu cât mai mult dorim să ne apărăm bunăstarea sufletească şi spirituală cu atât mai mult uităm de iubire şi suntem agresivi faţă de tot ceea ce ni se pare periculos.

Am ascultat de curând cuvântarea unui predicator din bisericile nou apărute. A vorbit minunat citând în permanenţă Biblia. După temperament şi aspiraţii îl depăşea pe orice preot ortodox. Semăna întocmai cu predicatorii americani. Totul era conform Bibliei, nici un cuvânt în plus. Simţeam că nu comentează corect Biblia dar nu înţelegeam ce greşea. Deodată am înţeles că a transformat Biblia într-un narcotic "Dumnezeu vă iubeşte, are grijă de voi, vă apără, veniţi la noi şi veţi avea de toate". Emoţiile negative lipseau cu desăvârşire. Când nu ştim să depăşim situaţiile dureroase nu aveam decât două căi: fie să ne învăţăm să iubim şi aceasta va deveni elementul dezvoltării, fie să fugim, să ne ascundem de durere acolo unde ea nu există. De durerea fizică putem să fugim, dar unde să ne ascundem de durerea sufletească? Şi, atunci, unii dintre noi încearcă să facă acest lucru cu ajutorul alcoolului, al narcoticelor, al cultelor religioase. Insă, religia care promite doar raiul devine un narcotic, iar dacă încetezi să-1 consumi viaţa devine iad. Pentru a păstra euforia sufletească aceşti oameni sunt gata să jertfească totul: familia, copiii, casa, armonia sufletească... aşa se întâmplă în diferite secte care înlocuiesc iubirea de Dumnezeu cu protejarea şi confortul sufletului şi al spiritului care duce la distrugerea lor ulterioară. Religiile mondiale, hinduismul, iudaismul antic, creştinismul, islamul învaţă altceva. Totodată, atitudinea greşită faţă de ele, căutarea avantajelor sufleteşti şi spirituale pot avea consecinţe catastrofale. Cu cât mai puternică este prezentată religia în calitate de organizaţie religioasă cu atât mai mult se va contopi cu statul, adică cu puterea şi banii, şi cu atât mai multe probleme vor avea credincioşii din cauza deplasării intereselor de la esenţa religiei la manifestările ei formale.

Din punctul meu de vedere religia trebuie să fie detaşată de stat în toate manifestările sale formale şi să fie unitară cu el în iubire şi moralitate. în ţările occidentale religia a fost separată de stat, de altfel şi în Rusia. Astfel, separând de stat religia, au separat şi morala şi moralitatea care educau la om manifestările superioare. în consecinţă, oamenii nu mai ştiu să iubească. La americani iubirea depinde de bani şi de avantaje. La nemţi - de ordine şi disciplină, la francezi - de sex şi frumuseţe, la ruşi - de principii şi idealuri, la evreii ortodocşi - de canoanele religioase. Dacă depinde de ceva, iubirea dispare, iar consecinţele le

vedem în lumea contemporană. Confesiunile religioase nu pot să se unească în iubire, morală şi educaţie, singurul punct posibil de contact, iar încercarea de a se uni în exterior duce la concurenţă agresivă, fiecare dovedindu-şi propria dreptate, discreditând concurenţii. Oricum ne vom uni cu toţii. Există însă iubire benevolă prin morală şi iubire de Dumnezeu, dar există şi unire forţată când totul se află la limita pieirii. Pericolul fizic care se află în faţa noastră este un mijloc bun de a ne uni. Cu cât mai repede vom conştientiza proporţiile pericolului în care se află întreaga omenire cu atât mai mult vor creşte şansele noastre de a supravieţui.

- Cercetările dumneavoastră sunt foarte profunde, interesante şi pot fi aplicate în viaţă. Unele aspecte, din cărţile dumneavoastră resping, însă, credincioşii. Nu puteţi să editaţi aceleaşi cărţi omiţând cuvintele "Karma", „reîncarnare" etc. în acest caz numărul de cititori va fi completat de o armată întreagă de oameni profund credincioşi. Cred că scopul scuză mijloacele. Aţi putea să ajutaţi încă mulţi oameni.

Pentru mine onestitatea este mai importantă decât popularitatea. Apropo, jumătate din omenire recunoaşte noţiunile de Karma şi reîncarnare. Sunt admise, de asemenea, de islam şi iudaism. Când un savant încearcă să-şi structureze cercetările de dragul unor idei politice şi religioase consecinţele nu sunt dintre cele mei bune. Nu pot să susţin că reîncarnarea sufletească există 100%. Pot să vorbesc însă, de o probabilitate considerabilă care este confirmată de cercetările mele.

Cât priveşte corelaţia dintre scop şi mijloace pot să spun că dacă scopul scuză mijloacele înseamnă că rezultatul este mai important decât procesul. Dacă rezultatul devine valoare absolută atunci poate fi comisă orice crimă de dragul rezultatului, iar concentrarea absolută asupra unui scop nu ne permite să trecem la scopuri mult mai înalte şi se blochează dezvoltarea. Esenţa dezvoltării constă în faptul că atingând un anumit scop ne formăm altul nou. în cele din urmă, scopul suprem este unitatea cu Dumnezeu. în profunzimea esenţei noastre am atins deja acest scop. întrucât fiecare scop rămâne în trecut după care urmează altul, procesul de a-L înţelege pe Dumnezeu este mai important decât scopurile momentane. Aceasta înseamnă că un comportament moral este mai important decât orice rezultat oricât de necesar ar fi acesta.

Eu sunt coleric iar în adolescenţă, dacă îmi propuneam un scop, eram fanatic până îl realizam. în dorinţa de a obţine cât mai repede rezultatele presam timpul. în clipa când îmi atingeam scopul deveneam pustiu. Ca să nu cad în disperare şi deznădejde, căutam un alt scop şi uitam de toate. Apoi, am conştientizat că, în realitate, nu vedeam prezentul şi nu-i acordam atenţie fiindcă trăiam doar cu scopul, adică cu viitorul. Eu nu existam nici în prezent dar nici în viitor. Viaţa a început să-şi piardă culoarea şi sensul. A trebuit să lucrez cinci ani în construcţii, într-o luptă continuă pentru supravieţuire, ca să înţeleg şi să simt că viaţa este minunată în fiecare clipă, că scopul principal nu se află în viitor ci în interiorul nostru iar rezultatul multaş-teptat este să ştim să iubim. Printr-o iubire continuă se desăvârşeşte sufletul nostru.

- Există situaţii fără ieşire?

Am vorbit la una dintre şedinţele mele despre filmul „Titanic". După părerea mea este un film patologic şi influenţează negativ subconştientul spectatorilor. Am fost rugat să explic de ce? Filmul pare să fie despre iubirea care a învins moartea. Pare doar, în realitate este o denaturare totală. Să luăm, de exemplu, o pictură. Ea reflectă lumea. Lumea, însă, este tridimensională, iar pictura este bidimen sională. Aşadar, nu poate să se reflecte în totalitate. Foto grafia transmite o percepţie superficială a lumii, iar pictura trebuie să arate prin formă conţinutul. în conţinut, în esenţa obiectului, timpul este comprimat ca în grăunte. Este foarte uşor să determinăm dacă pictorul este talentat sau ba. Un pictor fără talent copiază forma obiectului şi nu simte legăturile cauză şi efect. Un pictor talentat îşi pictează sentimentele. Pentru el fiecare obiect este viu în interior şi interacţionează cu lumea înconjurătoare. Acest lanţ de interacţiuni se întinde pe o porţiune mare de timp. într-un cuvânt, pentru un pictor adevărat obiectele de pe pânză vor fi pline de mişcare şi viaţă. El deschide prin intermediul formei şi conţinutul, iar densitatea informaţiei este mult mai ridicată. Activitatea legăturilor nevăzute dintre obiecte este la fel de mare.

Pictura unui artist genial poate să cuprindă într-un simplu subiect istoria omenirii. Orice artă descrie subconştientul prin modele conştiente, adică prin obiecte şi situaţii, în orice film

făcut cu talent la fel ca în orice pictură, logica subconştientului este mai importantă decât conştiinţa.
Acum douăzeci de ani am frecventat nişte cursuri la institutul teatral. M-a mirat faptul că poemul "Evghenii Oneghin" este, în esenţa lui, proză, iar "Eroul timpurilor noastre" este poezie. Pentru a înţelege esenţa trebuie să ne bazăm pe sentimente. Acolo timpul curge altfel. în proză timpul curge continuu. O situaţie logică decurge din alta. Proza este ca furnica ce se târăşte pe suprafaţa Pământului încercând să înţeleagă unde se află acesta. Poezia este ca un fluture care zboară în interiorul Pământului atingându-se de unele punctişoare ale lui. Ca să descrie un tablou general furnica trebuie să unească cu precizie toate tablourile- verigă. Fluturele, dimpotrivă, trebuie să distrugă logica pentru a simţi ce reprezintă globul pământesc. Un mod de gândire îl completează pe celălalt.

Aşadar, arta descoperă subconştientul prin cursul exterior al evenimentelor care poate avea o structurare strictă ca în majoritatea filmelor, dar poate fi fragmentat ca în filmele lui Andrei Tarkovski. în orice film, însă, evenimentele sunt aranjate conform legilor spiritului şi nicidecum celor fizice. Filmul "Titanic" are o logică contrarie. Mai întâi o iubire copleşitoare, apoi prăbuşirea, după care urmează cadavrele, bătrâna care a pierdut totul şi povesteşte ultimele amintiri.

Subconştientul nostru ar structura acest film cu totul altfel. în primul rând, ar da uitării cadavrele, durerea şi moartea. în al doilea rând, mai întâi s-ar derula scenele prăbuşirii vaporului şi alte situaţii problematice. Ele s-ar fi amestecat cu amintirile calde, urmate de explozii ale iubirii care ar deveni mai profunde şi ar dura mai mult. In ultimă instanţă s-ar contopi într-o flacără unitară de continuă iubire trăită de această femeie. în realitate, orice situaţie duce la Dumnezeu şi esenţa fiecărei situaţii este un sfârşit fericit.
Dacă aruncăm o sămânţă în pământ, vlăstarul va avea formă şi logică exterioară de dezvoltare , dar va trăi şi se va dezvolta după legile spiritului, adică a unui bob de timp comprimat care era în sămânţă. Orice eveniment care se produce în jurul nostru se întâmplă mai întâi pe planul fin. înainte de a se produce evenimentul există bobul lui, adică timpul, în care sunt comprimate viitoarele situaţii. De aceea, oricât de logică şi de consecventă ar fi lumea înconjurătoare ea trăieşte după legile

conţinutului şi nu ale formei. Spiritul mişcă materia, spuneau anticii. Materia este, într-un anume fel, spaţiu răsucit, spun fizicienii contemporani. Dacă materia este funcţia spaţiului, ce se află atunci la baza spaţiului? Spaţiul se află într-o dependenţă directă de noţiunea de mişcare. Dacă mişcarea s-ar opri, spaţiul ar dispărea. Orice mişcare presupune cauză şi efect. Potenţialul dintre cauză şi efect se numeşte energie. Noţiunile de "mişcare", "energie", "cauză şi efect" sunt semne ale timpului, adică spaţiul este funcţia timpului. Dacă vom încerca să ne imaginăm modelul timpului, acesta va semăna cu un inel, un cere sau un balon. Noi ieşim dintr-un punct, parcurgem cercul şi ne întoarcem în starea iniţială. Timpul se închide şi noi ne întoarcem la cauza primară. Cu cât suntem mai aproape de planul material cu atât este mai mare diametrul cercului-timp. Cu cât mai mult ne adâncim în planurile fine cu atât mai mic devine cercul până ajunge într-un punct. Oricare ar fi raza cercului parcurs de orice situaţie, ea se întoarce pe planul fin în punctul iniţial şi rămâne acolo. Aşa se explică structura holografică a Universului. Ceea ce se întâmplă în cercul exterior s-a întâmplat deja în cercul cel mai mic.

Pentru un om care trăieşte cu logica de suprafaţă, cu conştiinţa, sau logica trupului şi a formei, multe situaţii par fără ieşire. Dar să începem de la ceva elementar. Ne naştem, ne dezvoltăm, avem în faţă tinereţea, frumuseţea, sentimentele, aptitudinile, banii, cariera. Apoi, treptat, pierdem totul ireversibil. S-ar părea că situaţia în esenţa ei este tragică şi fără ieşire. Dacă ne apropiem puţin de logica spiritului începem să înţelegem că sufletul trăieşte şi după dezintegrarea trupului, că sensul vieţii nu constă atât în întărirea trupului şi a bunăstării materiale cât în bogăţie şi plinătate sufletească iar îmbătrânirea şi moartea nu ni se mai par atât de tragice. Cu cât mai mult încercăm să ajungem la conţinut sesizând legătura universală dintre evenimente cu atât mai mult înţelegem noţiunea de veşnicie. Miliarde de situaţii se generalizează în milioane, apoi mii şi, în ultimă instanţă, într-o singură situaţie.

Iubirea naşte timpul. Timpul naşte spaţiul. Spaţiul naşte materia. Materia, dezvoltându-se, măreşte numărul legăturilor. Orice legătură este o situaţie codificată. Cu cât nivelul de dezvoltare a materiei este mai ridicat cu atât mai mult mişcă în jurul său spaţiul şi condensează timpul şi cu atât mai multă

iubire se acumulează în ea, care ulterior se întoarce conţinând în sine spaţiul şi timpul. Situaţiile fără ieşire sunt o linie dreaptă cu o ruptură la capăt. în Univers nu există linii drepte fiindcă structura timpului este alta. Lobacevski spunea că linia dreaptă este un fragment de cerc cu un diametru nelimitat. Cine crede că în lume există multe situaţii fără ieşire îşi limitează posibilităţile de percepere şi de cunoaştere a lumii. In realitate, sfârşitul fericit a sosit deja, el a sosit când a apărut Universul. Ne-a rămas să aşteptăm vreo treizeci de miliarde de ani ca să vedem acest lucru pe plan exterior. Principalul este că vom vedea şi vom participa la acest lucru, dacă nu cu forma noastră atunci cu acea părticică eternă a Divinităţii care se află mereu în interiorul nostru.

- în popor se spune că ceea ce vrea femeia vrea şi Dumnezeu. Cercetările dumneavoastră demonstrează că dorinţele femeii nu întotdeauna sunt armonioase. Reiese că înţelepciunea populară nu are dreptate?

- încă din copilărie (am 33 de ani) deseori confund stânga cu dreapta. înainte de a spune unde este stânga trebuie să mă gândesc. Care este cauza?

Bărbatul se orientează spre ordine, femeia spre haos. Bărbatul este informaţie, femeia energie. Pentru a se orienta, bărbatul include conştiinţa iar femeia subconştientul. De aceea, deseori, bărbatul are dreptate după formă iar femeia după conţinut. Aceasta înseamnă că bărbatul şi femeia în concepţia lor despre lume, se orientează după diferite fluxuri ale timpului. Pe stratul superior bărbatul este orientat spre viitor, spre spiritualitate, iar femeia spre material, adică spre senzualitate. Pe un strat mult mai profund bărbatul se concentrează asupra vieţii şi protejarea ei, asupra conducerii, iar femeia asupra viitorului, asupra continuării vieţii. Dacă femeia ştie să iubească, ea posedă o intuiţie foarte mare şi dorinţele ei neînţelese, confuze pot să comporte în ele logica supremă şi un sens important. Conto-pindu-se cu situaţia, depinzând de ea, putem să pătrundem în tainele existenţei, lucru pe care îl face femeia. Pentru a dirija o situaţie trebuie să ieşim dincolo de limitele ei. Conştiinţa şi gândirea depind de viaţă. Ieşirea dincolo de limitele vieţii măreşte posibilitatea de a conduce. Spre deosebire de femeie, bărbatul are dreptul să moară şi trebuie să fie gata pentru aceasta. De aceea el poate avea o gândire sistemică, de aceea

bărbaţii pot să ajungă mari filosofi şi conducători. Pentru femeie este firesc să trăiască după intuiţie şi simţuri şi nu după sistem şi logică. Când femeia începe să-şi suprime prea tare sentimentele şi subconştientul abuzând de logică, se declanşează, mecanismul salvării care blochează logica şi conştiinţa. în acest caz femeia începe să confunde stânga cu dreapta. Aşadar, conştiinţa femeii va funcţiona bine atunci când aceasta va fi secundară în raport cu subconştientul.

- Nu o dată auzim spunându-se: am fost la mai multe biserici, la babe, pe la diferiţi vindecători şi nu mă ajută nimic. Boala nu mi-a trecut. Acum nu mai cred în nimeni şi în nimic. Poate fi ajutat un asemenea om?

Nu trebuie să confundăm biserica cu spitalul. Divinul poate fi cunoscut prin iubire, o iubire care dăinuie, care ne detaşează de frică, dependenţe, supărări şi depresii. Când omul merge la biserică să primească sănătate, să-şi îmbunătăţească destinul şi viaţa înseamnă că are o atitudine de consumator faţă de biserică.

Omul care vrea doar să primească dar nu şi să dea, nu poate fi vindecat. Cel care ia - depinde. Cel care depinde -se supără. Cel care se supără - se îmbolnăveşte. Există o ştiinţă unică descoperită oamenilor de Isus Hristos, dar există şi concepţia noastră despre lume care este primitivă, de consumator care încearcă să adapteze creştinismul la nevoile sale. In Evul Mediu, în biserica catolică exista

„indulgenţa" care ierta viitoarele greşeli pentru bani. Era o denaturare a esenţei creştinismului.

Există adevărul, dar există şi perceperea lui denaturată. Hristos vindeca pentru a trezi în oameni iubirea. Fără iubire nu există iertare şi ispăşirea păcatelor. Credinţa ajută iubirea vindecând frica, îndoiala şi critica. Dorinţa de a primi de la Dumnezeu totul, fără muncă, înseamnă Victoria umanului asupra divinului. Dacă slujitorul bisericii susţine această dorinţă, religia va muri în esenţa ei continuând să existe un timp oarecare doar ca formă. Această interpretare greşită a creştinismului s-a intensificat în doctrina comunismului - "de la fiecare după capacităţi, fiecăruia după necesităţi". Picanteria situaţiei constă în faptul că marea majoritate are mai multe necesităţi decât capacităţi, adică acordul de a munci, a produce şi a da. De aceea, unui mare

număr de oameni ideile comunismului li s-au părut atât de bune iar rezultatele au fost atât de groaznice. Încă din copilărie am auzit că, în Uniunea Sovietică, medicina este fără plată, apoi, spre marea mea mirare, am aflat că este o minciună. Adevărul este că omul plătea toate serviciile prin buzunarul statului şi nu direct. O mare parte din aceste impozite erau furate. Cred că ideile comuniste cum ar fi unitatea, o societate morală, atenţie faţă de copii şi cultură, se vor realiza indiscutabil. Aceste idei nu sunt comuniste, ci manifestarea tendinţei generale spre iubire şi unitate.

Din cauza formelor nedezvoltate, metodele de atingere a scopurilor au fost îngrozitoare. O societate corectă şi fericită este o societate sănătoasă, iar sănătatea oricărui om este, în primul rând, sănătatea sufletească determinată de cantitatea de iubire din suflet. Aşadar dacă dorim să construim un viitor luminos trebuie să vedem, mai întâi, ce oameni vor forma această societate. Ce să facem ca omul să aibă un suflet sănătos? Cum să se schimbe într-un sens bun. Dacă omul nu vrea să se schimbe şi totodată vrea să fie sănătos şi să reuşească, în zadar va merge pe la biserici, pe la babe şi vindecători. Trebuie să înţeleagă că dacă nu se va ajuta singur, dacă nu-şi va ajuta sufletul, nimeni nu-1 va putea ajuta. în acest caz, cel mai bun şi mai activ ajutor vor fi bolile, nenorocirile care îl vor împinge spre adevăr.

- Sunt căsătorită şi nu pot să nu mă gândesc la un alt om. Abia după rugăciunile către Fecioara Măria pot să scap de aceste gânduri. Ce să fac ca să nu mă gândesc la alt bărbat şi să trăiesc cu iubire în familie?

- Cu cât mai mult depinde sufletul de fericirea umană cu atât mai repede se transformă iubirea în dependenţă, iar o dependenţă puternică începe să-1 omoare pe omul iubit. In acest caz, pentru a salva soţul şi copiii, subconştientul femeii se strămută la alt bărbat şi apare un sentiment puternic dar care comportă o mulţime de probleme, umilinţe, disconfort etc. Această situaţie o vindecă într-o oarecare măsură pe soţie şi diminuează dependenţa de valorile fundamentale.
Să ne imaginăm o altă situaţie. Soţia are neplăceri şi se ceartă cu soţul. Se duce la psiholog care îi spune că emoţiile negative din cauza certurilor cu soţul îi creează probleme cu sănătatea şi îmbătrâneşte prematur. Soluţia este să-şi ia un amant şi să facă sex. Soţia se va însenina iar soţul va fi şi el mulţumit. Ştiinţa triumfă şi familia e salvată. Să vedem, însă, ce se întâmplă pe planul fin. Să ne imaginăm că înainte de sarcină femeia n-a acceptat purificarea dată de Dumnezeu: supărări, depresii, lipsa dorinţei de a trăi. Copilul se va naşte cu probleme, dependenţa lui interioară faţă de viaţă este mare, sufletul este agresiv. Bolile şi nenorocirile sunt în preajmă iar mama îşi intensifică, concomitent, dependenţele sale: va face exces de mâncare gustoasă şi de dulciuri, va tolera dorinţele tuturor şi va continua să se supere pe soţ. în loc să-şi purifice sufletul şi să depăşească dependenţa de uman ea o intensifică. Priveşte, deseori, filme porno în care nu vede altceva decât energie sexuală animalică. Nici urmă de trecere pe planurile superioare. Sexul, însă, o face extrem de dependentă de această lume. întrucât, până la vârsta majoratului între mamă şi copil există un puternic schimb de energie, toate acestea trec asupra copilului. Moartea se apropie de copii, cu toate că în exterior, aparent, este o fericire fără nori. Mama trăieşte şi munceşte, se ceartă cu tatăl şi are grijă de copii. O familie obişnuită. Unul dintre copii, însă, aproape că este mort.

întrucât mama este cu ochii prin părţi căutând posibili amanţi preocupată de satisfacerea dorinţelor sale, ea îşi distruge copiii şi mecanismul salvării apare la tată. El îşi pierde brusc interesul pentru sex. Devine irascibil, o umileşte pe soţie şi nu-i satisface nici o dorinţă. încercând în subconştient s-o smulgă pe soţie din cercul dependenţelor el salvează viaţa copiilor. Spiritele se încing. începe dezintegrarea familiei. Tocmai în acest moment soţia îşi găseşte un amant. A fost

extrem de norocoasă: este holtei, este frumos şi sexy. Dacă soţul, dorind în subconştient să salveze copiii, îi lezează fericirea, amantul îi oferă din plin această fericire. "Dumnezeu mi-a auzit, în sfârşit, rugăciunile, se bucură femeia. Sunt din nou fericită". Apoi moare soţul, şi, unul câte unul copiii. Urmează disperarea. "Ce fel de Dumnezeu este dacă mi-a dat puţină fericire apoi mi-a luat totul, plânge femeia. Nu mai cred în nici un Dumnezeu", iar ca să-şi înăbuşe disperarea începe să bea sau se îmbolnăveşte şi moare. Am descris un model după care trăiesc astăzi majoritatea femeilor. Noi suntem atât de dependenţi de această lume, de viaţă şi bunăstare încât o familie normală a devenit o excepţie şi nu o regulă. Pentru femeie, a aştepta numai să primească şi să nu ofere în schimb mângâiere şi grijă, este mai periculos decât pentru un bărbat. Nu-i mai rămâne energie pentru copii. Când divinul este adumbrit de uman, acesta din urmă începe să se dezintegreze: se înmulţesc divorţurile, chiuretajele, sterilitatea, bolile. Dacă vom încerca să simţim în noi divinul, procesele negative pot fi stopate.

Putem să-1 cunoaştem pe Dumnezeu în primul rând printr-o iubire continuă faţă de el, iar întrucât Dumnezeu se află la originea a tot ceea ce există, noi îl cunoaştem printr-o iubire continuă necondiţionată faţă de lumea înconjurătoare, faţă de noi şi destinele noastre. în al doilea rând, Dumnezeu poate fi cunoscut prin durerea trupului, a spiritului şi a sufletului, adică prin detaşarea forţată de fericirea umană. Posibilitatea de a accepta durerea şi a păstra iubirea faţă de Dumnezeu, înseamnă a trece corect orice situaţie traumatizantă. Posibilitatea de a trece orice stres ne oferă atât sănătate fizică cât şi sufletească. în al treilea rând: putem să-L cunoaştem pe Dumnezeu nu numai printr-o detaşare forţată ci şi printr-o restricţie benevolă. Abţinerea periodică de la sex, mâncare şi comunicare ne ajută să simţim divinul. Nu întâmplător, acum 3,5 mii de ani, în iudaism a fost introdusă noţiunea de sfântul sabat -ziua în care omul nu avea dreptul să facă nimic în afară de rugăciune şi să aspire către Dumnezeu. în al patrulea rând: Dumnezeu poate fi cunoscut prin oferirea de iubire şi energie. Cu cât mai multă energie dăruim cu atât mai multă primim. Banii sunt de asemenea iubire sau, mai bine zis, unul dintre aspectele ei. Cu cât mai mult oferim, muncim, creăm, iubim şi

avem grijă de cineva, cu atât mai uşor îl vom simţi pe Dumnezeu în sufletul nostru. Exerciţiile de gimnastică ne întreţin sănătatea fizică fiindcă eliminarea energiei la nivelul corpului ajută, de asemenea, iubirea, dacă, bineînţeles, avem o dispoziţie bună. Sănătatea sufletului, însă, depinde de posibilităţile noastre de a iubi. Chipul Fecioarei Măria exprimă puterea de a iubi fiindcă nu-i era frică de umilinţe şi moarte. Dacă pentru femeie posibilitatea de a oferi iubire înseamnă fericire care nu poate fi blocată de logică, probleme, conştiinţă, supărări sau chiar de moarte, ea, întotdeauna, va accepta mai uşor durerea şi îi va fi mai uşor să se abţină, să aibă grijă de cineva.
Pentru o fetiţă de zece - doisprezece ani sexul este desfrâu, depravare. Pentru ea, energia care trebuie să contribuie la dezvoltarea structurilor superioare este îndreptată spre începutul animalic. Când va avea douăzeci de ani vom vedea cu totul altă situaţie. Primăvara, când încep să se formeze noile noastre dorinţe, este necesar să facem o lună -două de înfometare pentru sănătatea noastră fizică şi sufletească. în timpul verii, abţinerea de la mâncare este absurdă. Un pom cu rădăcinile slabe va supravieţui dacă i se va tăia coroana. Este o nerozie să i se frâneze dezvoltarea când i s-au întărit rădăcinile. Dacă sufletul are o abundenţă de iubire şi nu este avar, invidios, gelos, fricos, dacă nu are păreri de rău şi nu cade în depresii, nu este nevoie de ascetism. Totuşi, nu trebuie să uităm de moralitate. Aceasta ne ajută să păstrăm iubirea nu numai în sufletul nostru ci şi în sufletul altor oameni, de aceea este necesar să ne abţinem atunci când e posibil să facem rău altcuiva. Aşadar, nu vă interzice nimeni să trăiţi pe picior mare dacă aveţi iubire în suflet, în caz contrar poate deveni o tragedie pentru cei din jur şi pentru dumneavoastră înşivă. Nu trebuie să confundăm moralitatea cu educaţia pe care am primit-o în Uniunea Sovietică.
Statul are nevoie de un om dependent care este mai uşor de dirijat. De aceea, educaţia se baza, în primul rând, pe propaganda de a ne înfrâna toate dorinţele şi de a ne mulţumi cu puţin şi nu pe acumularea de iubire în suflet. Socialismul s-a prăbuşit şi toţi încearcă să trăiască pe picior mare, iar rezultatul este distrugerea culturii, falimentul economic şi degradarea societăţii sub mai multe aspecte. Activitatea mecanismului

social este întotdeauna aceeaşi, atât la oameni cât şi la animale. Fluxul de energie se deschide prin umanul superior pe seama abţinerii începutului animalic. De aceea, trebuie să aspirăm, mai întâi, către Divin, apoi către uman, şi, în cele din urmă, către animalic. Nu trebuie, însă, să ne dezicem de începutul nostru animalic. El va fi mereu prezent în noi ca o experienţă a milioanelor şi miliardelor de ani trecuţi. Nu trebuie, pur şi simplu, să-1 idolatrizăm. De aceea, pe cât este de benefic să nu împiedicăm aspiraţiile superioare, pe atât de benefic este să înfrânăm dorinţele noastre de suprafaţă.

PARTEA A DOUA

- Cu cât îmi iubesc soţul mai mult şi cu cât îl iert mai mult, îi găsesc scuze, şi cu cât am mai multă răbdare cu el, cu atât este mai agr

esiv. Şi nu numai cu mine ci şi cu copiii. Ce fac eu incorect?

- Stereotipul sunt reflexele care ne ajută să economisim energia şi să ne

adaptăm la viaţă. Cu cât mai importantă şi mai cuprinzătoare este informaţia cu atât mai multe contradicţii exterioare găsim în ea. înce

rcar
ea
de
a
trat
a
sup
erfi
cial
mar
ile
ade
văr
uri
împ
arte
oa
me
nii
în
dou
ă
tab
ere:
pri
mii
iart
ă,
nu
se
apă
ră
şi
iub
esc,
ceil
alţi
nu
iub
esc,

nu iartă şi ripostează. în cele din urmă se îmbolnăvesc şi unii şi alţii. Dacă soţul v-a pricinuit durere înseamnă că aveţi o dependenţă inte

rioa
ră
foar
te
ridi
cat
ă
faţă
de
ace
ast
ă
lum
e.

Primordial este să păstraţi iubirea faţă de soţ şi să-1 iertaţi, adică să acceptaţi durerea, să nu declanşaţi mecanismul omorului emoţional. A-l justifica şi a i te supune în totalitate înseamnă să intensificăm dependenţa de el. Un om care îi umileşte pe alţii arătându-şi superioritatea, fiind mândru de aceasta, este întotdeauna servil faţă de cei puternici şi-i adulează. Asta înseamnă că pentru el iubirea şi credinţa sunt secundare iar propria viaţă, bunăstarea şi satisfacerea dorinţelor se află pe primul plan. Un om credincios nu depinde niciodată de nimic în interiorul lui. Cred că este una dintre cauzele pentru care puterea sovietică a lichidat preoţimea. De aceea orice om credincios va fi întotdeauna în opoziţie faţă de putere. Aceasta este condiţia dezvoltării puterii şi a statului. Puterea întotdeauna este însoţită de violenţă şi depinde de fericirea umană, iar funcţionarul de stat înclină spre imoralitate, adică spre pierderea realităţii şi a concepţiei corecte despre lume.

Un om care nu depinde de nimic în interiorul lui, aşa cum sunt unii slujitori ai religiei, unii oameni de cultură şi artă, poartă în sine posibilităţi reale de dezvoltare. Conflictul înseamnă dezvoltare. El există şi în familie şi în stat. în familie, soţul reprezintă puterea, iar soţia - cultura şi religia. Dacă religia iubeşte extrem de mult puterea iertându-i totul, punându-se în dependenţă faţă de ea, atunci puterea, în mod normal va deveni dură şi despotică. Femeia trebuie să-1 iubească pe Dumnezeu mai mult decât pe bărbat. Dacă

bărbatul umileşte cu voie sau fără voie iubirea umană a femeii, ea va continua să-1 iubească cu iubire Divină.Dumneavoastră vă iubiţi copiii oricum ar fi ei, adică iubirea dumneavoastră nu pune condiţii. Totuşi, iertarea nu exclude agresivitatea exterioară, pedeapsa. Dacă fiul sau fiica dumneavoastră nu este cuminte îi spuneţi: "Te iert, asta înseamnă că nu mă supăr pe tine, dar va trebui să te pedepsesc spre binele tău". Dacă nu vă veţi pedepsi copilul îndreptăţindu-i orice comportament, atunci, tolerându-i dorinţele şi agresivitatea îl veţi transforma în criminal. Criminalul trebuie iertat în interior şi trebuie iubit de asemenea, dar obligatoriu comportamentul său trebuie să fie evaluat şi pedepsit.
La multe femei, iubirea pentru soţ se transformă în ataşament. Iubirea este o forţă uriaşă. Prin iubire, sufletul se poate ataşa mortal de viaţă şi dorinţe fapt care înrăutăţeşte caracterul şi măreşte agresivitatea. Dependenţa interioară şi sclavia amplifică şi mai mult ataşamentul. în consecinţă, într-o familie soţia îşi iubeşte soţul, îl îndreptăţeşte şi se ploconeşte în faţa lui, iar el este un mitocan, o înşeală şi îşi bate joc de ea, în altă familie soţia este o mitocancă, nu cedează în nici un caz, nu-şi iubeşte soţul şi are o atitudine dispreţuitoare, el însă are o atitudine mult mai bună faţă de ea şi îi cedează în toate. Apropo, conform statisticii, soţiile bărbaţilor care au succes în bussines, în mare majoritate, sunt ticăloase. Acestea făcându-le viaţa insuportabilă, vindecă sufletele soţilor lor şi îi obligă să-şi canalizeze toată energia înspre serviciu. Conflictul exterior din viaţa de cuplu înseamnă dezvoltare. Pentru a echilibra dorinţele amândurora este nevoie de un compromis din ambele părţi, adică de o autopedepsire care nu este posibilă fără iubire. Conflictul interior adică agresivitatea emoţională dăunează sănătăţii şi se agravează cu atât mai mult cu cât este mai mare dependenţa noastră de dorinţe şi viaţă. Aşadar, pentru a construi corect relaţiile familiale, soţia trebuie în primul rând, să ştie să iubească. Asta înseamnă să nu depindă în interior de soţ şi să păstreze întotdeauna o anumită distanţă. Fiecare om trebuie să fie absolut singur în interior, în sufletul lui să fie doar Dumnezeu. Doar atunci nu vom depinde cu sufletul de persoana iubită. în al doilea rând, trebuie să-1 ierte întotdeauna pe soţ şi să-1 educe. Educaţia înseamnă formarea unor obiceiuri corecte, adică posibilitatea de a iubi, de a accepta durerea, de a

înfrâna dorinţele, de a avea grijă de alţii. Dacă soţia n-are aceste calităţi este imposibil să-i educe pe soţ şi pe copii. De aceea educaţia începe cu autoeducaţia. Apropo, soţul devine deseori agresiv în raport cu starea emoţională negativă a soţiei dacă aceasta încalcă principiile fundamentale ale dezvoltării: nu mai are grijă, în interior, de cei apropiaţi, este leneşă, nu dăruieşte energie, nu-şi înfrânează dorinţele sexuale, nu poate să accepte, în interior, situaţiile traumatizante şi devine prea dependentă. Dacă soţia se abate de pe calea cea dreaptă sau începe să educe greşit copiii, soţul poate să devină dintr-o dată agresiv iar ea nu poate să înţeleagă de ce: de iubit îl iubeşte şi copiilor le permite orice, depresia şi supărările le ascunde fiindu-i frică să fie sinceră, iar soţul şi copii o iubesc tot mai puţin. Toate astea se întâmplă fiindcă trăieşte după logica umană care poate să contravină logicii Divine.

Eu le explic pacienţilor că, în prima etapă, trebuie să învăţăm să acceptăm durerea păstrând iubirea. Pentru aceasta trebuie să-i iertăm pe alţii şi să ne autoeducăm. In a doua etapă, trebuie să învăţăm ca, păstrând iubirea, să provocăm durere. Pentru aceasta trebuie nu numai să-i iertăm pe alţii, dar să-i şi educăm. Dacă n-am învăţat să facem primul lucru, nu vom învăţa să-1 facem nici pe al doilea. Putem să-i explicăm copilului că procedează greşit. Dacă nu acceptă educaţia morală, îl punem la colţ, adică îi sunt limitate dorinţele şi îi este umilită viaţa. Dacă nu înţelege nici acum, un părinte iubitor poate să-1 atingă cu cureaua ceea ce înseamnă lezarea dură a vieţii şi a dorinţelor.

Cu cât sufletul ni se ataşează mai mult de lume şi uită de iubire cu atât mai agresivi şi mai bădărani devenim. Când sufletul uită de iubire şi de unitatea cu Dumnezeu, pe prim plan apar valorile senzoriale, spirituale şi materiale, iar indicatorul fericirii devine nu iubirea ci cantitatea dorinţelor şi aptitudinilor noastre. Unul începe să se gândească doar la sex, al doilea la superioritatea sa faţă de alţii, al treilea la cât mai mulţi bani şi la bogăţii.

Toate acestea le vedem cu ochii noştri la televiziunea rusă care are drept scop, în primul rând, de a face bani. Iubirea şi moralitatea ne suprimă dorinţele, de aceea cu ele nu faci bani atât de repede. Banii se fac mult mai uşor dacă sunt favorizate dorinţele inferioare. Propaganda cultului sexului, violului şi

banilor mutilează sufletele telespectatorilor, intensifică sclavia şi dependenţa lor interioară faţă de uman. Cu cât omul este mai mărginit cu atât mai uşor este minţit şi i se iau banii. Cred că foarte curând Rusia va depăşii această tendinţă periculoasă. Astăzi, televiziunea provoacă mult rău sufletului ceea ce se răsfrânge negativ asupra familiei şi a educaţiei copiilor. Imoralitatea ce domneşte la televiziune poate să influenţeze nemijlocit asupra numărului de chiuretaje şi divorţuri în familiile noastre.

Nu trebuie să căutăm vinovaţi nici în cazul de faţă fiindcă un surplus de ură şi calomnie nu va salva cultura dar acţiunile pentru salvarea sufletelor omeneşti sunt necesare, în primul rând a propriului suflet.

Cererea dă naştere la ofertă. Dacă pentru majoritatea sexul animalic, violenţa care dă senzaţia superiorităţii, banii şi bunăstarea materială vor fi principalele aspecte ale fericirii, atunci, cultul începutului animalic şi depravarea sufletului în artă, literatură şi televiziune vor fi cu neputinţă de stârpit. în măsura în care sufletele noastre vor tinde mai mult să iasă din captivitatea valorilor umane salvându-se de invidie, aroganţă şi dorinţe nestăvilite, în aceeaşi măsură vor fi mai curate şi mai frumoase relaţiile familiale şi cu lumea înconjurătoare.

- Ce credeţi despre operaţiile estetice şi despre dorinţa de a slăbi şi de a arăta bine?

- Conţinutul determină forma, iar un conţinut frumos nu devine deodată o formă frumoasă. Amintiţi-vă cum arată Baba Cloanţa. Are părul răvăşit, este cocoşată, fără dinţii din faţă şi, în acelaşi timp, are nişte colţi mari, buze mari care atârnă şi un nas coroiat. Sunt semnele unei sexualităţi ridicate, adică a frumuseţii feminine. Să vă explic. Părul răvăşit măreşte senzualitatea femeii, de aceea femeile căsătorite îşi acoperă capul. Evreicele ortodoxe, după căsătorie, nu au dreptul să-şi arate părul de aceea poartă perucă şi deseori îşi tund părul. Şi în ortodoxia noastră un comportament imoral este asociat cu părul răvăşit iar femeile pot să intre în biserică doar cu capul acoperit. Nasul mare şi incisivii măriţi sunt semnul unei sexualităţi mărite. Apropo, în multe dintre triburile africane erau omorâţi copiii cu dinţii mari. Probabil, înţelegem intuitiv că sexuali tatea mărită duce la pieirea neamului. întrucât dinţii ţin de

dorinţe, lipsa dinţilor din faţă este dovada unei blocări dure a sexualităţii necontrolate. Oamenii supărăcioşi nu ştiu să accepte umilirea dorinţelor şi de aceea au coloana încovo iată. Ştiţi de ce Baba Cloanţa zbura? Fiindcă nivelul ridicat al senzualităţii, proporţia uriaşă a dorinţelor influenţează gravitaţia şi pot fi cauza multor ciudăţenii. De aceea, de multe ori ciudăţeniile săvârşite de unii oameni sunt semnele senzualităţii necontrolabile şi îngerul se transformă foarte repede în diavol, sfântul într-un mag negru, iar chipul minunat al unei femei devine urât şi respingător. Nu poţi să minţi natura. Toate subterfugiile fizice actuale îi fac pe bărbaţi tot mai indiferenţi faţă de formă şi să acorde mai multă atenţie esenţei. Concursurile frumuseţii sunt câştigate nu de frumoasele care îşi demonstrează doar sexualitatea. Sânii de silicon arată tot mai respingător şi bărbaţii îşi pierd atracţia sexuală. Dorinţa femeii de a fi frumoasă şi graţioasă este firească şi necesară, însă, dacă o formă frumoasă nu este încălzită de un interior frumos ea se transformă în manechin. Cine îşi iroseşte energia pentru frumuseţea exterioară şi n-are grijă de cea interioară poate să piardă chiar ceea ce îşi doreşte, către ce aspiră.

- Sunt psiholog. Spuneţi-mi, vă rog, cum să lucrez cu oamenii ca aceştia să nu devină dependenţi de mine.

- Fiul meu are trei ani şi îi place foarte mult să poarte fuste, cercei etc. şi spune că vrea să fie tanti. Sunt psiholog. în ce măsură poate să influenţeze profesia mea sufletul copilului? Să-mi abandonez profesia sau poate fi şi altă cauză? Deseori simt o durere sufletească mare. Ajutaţi-mă vă rog.

Oricare ar fi sfatul psihologului pacientul copiază întotdeauna starea lui interioară. Dacă vreţi să ajutaţi pe cineva înseamnă că ştiţi mai bine cum trebuie procedat şi de aceea trebuie să fiţi demn de urmat. Iar dacă starea dumneavoastră este lipsită de armonie fie că veţi arunca mizeria asupra pacientului, fie o veţi prelua dumneavoastră, creându-vă probleme. întrucât în psihologie nu există noţiunea de iubire de Dumnezeu, metodele ajutorului psihologic amintesc tot mai mult de magie. Să admitem că psihologul trebuie să ajute la restabilirea echilibrului sufletesc, la depăşirea stresului şi rezolvarea conflictelor. Stresul şi conflictul nu pot fi rezolvate

fără prioritatea iubirii. Situaţia poate fi ameliorată doar schimbând accentele. Dacă îţi iubeşti prea mult soţia şi eşti gelos trebuie să te gândeşti doar la serviciu. Dacă suferi prea mult pentru serviciu, gândeşte-te doar la bani şi profit. Dacă te gândeşti doar la bani, găseşte-ţi o preocupare fiindcă, dacă dăruieşti energie dezinteresat poţi să te salvezi. Vezi că nu te ajută, gândeşte-te la soţie şi la familie. Pentru a ajuta oamenii, psihologii vor trece, mai devreme sau mai târziu, la educarea unor principii morale care ne vor ajuta să simţim intuitiv superioritatea iubirii faţă de tot ce este omenesc.
In ultima vreme, în presă apar tot mai multe articole în care este dovedită legătura dinte boală şi calităţile sufleteşti ale omului. Un om avar în interior este, de regulă, foarte bolnav, iar unul plictisitor trăieşte mai puţin şi răceşte foarte des. Bolnavii de cancer cad în depresie şi regretă trecutul. Când un psiholog ajută un pacient să-şi schimbe atitudinea faţă de lume, să-şi schimbe caracterul, el trece de la magie la religie. Aşadar, conducerea va fi înlocuită cu autoconducerea. Sarcina principală a psihologului - a-1 învăţa pe pacient să se autoeduce, fapt care micşorează numărul de probleme pe care pacientul le pune involuntar pe umerii psihologului.
Pe un plan de suprafaţă noţiunea de fericire depinde nemijlocit de realizarea dorinţelor - "fericirea înseamnă să ţi se facă hatârul când vrei tu." în ultimă instanţă, toate dorinţele noastre se reduc la susţinerea şi continuarea vieţii. Rezultă că problemele din sfera sexuală sunt primare şi rezolvarea lor permite soluţionarea celorlalte, iar imposibilitatea de a trece peste situaţiile stresante din sfera sexuală dă naştere la probleme din alte sfere ale vieţii. Sigmund Freud, încercând să reducă orice motivaţie la instinctul sexual, a făcut o descoperire genială. Starea emoţională a omului depinde nemijlocit de bolile lui psihice şi fizice. Această dependenţă nu este exterioară, directă ci interioară. Tocmai emoţiile subconştiente, de profunzime, pot să deformeze psihicul şi corpul omului. Nu întâmplător în filosofia indiană se susţinea că energia principala a omului este cea sexuală şi folosirea ei greşită provoacă diferite boli ale sufletului, trupului şi destinului. Freud a sesizat baza bazelor, însă, fiind închistat în limitele ştiinţei, problema a rămas nerezolvată. De aceea, psihanaliza ca încercare de a ajuta sufletul omului a început să-şi piardă treptat poziţiile.

Orice psiholog care vrea să-şi vindece cu adevărat pacien- tul, inevitabil, fără să bănuiască asta va trebui să rezolve în primul rând problemele din sfera sexuală. Şi dacă psihologul în interiorul lui este necredincios, atunci ajutorul dat pacientului va fi din contul lui. In cele din urmă pot suferi familia, sănătatea, psihicul şi destinul psihologului. Psihologii care oferă consultaţii pe probleme de bussines, situaţii materiale vor avea probleme mai târziu, iar la cei care oferă consultaţii pe probleme de familie, sex, rezultatele negative pot să apară mult mai repede. Pare-se că am menţionat deja despre asociaţia psihologilor pentru care principalele probleme erau cele familiale. "Am avut rezultate uluitoare; spunea unul dintre membrii asociaţiei, însă, peste un timp oarecare am divorţat cu toţii."

Cât priveşte cea de-a doua întrebare, am sunat-o de curând pe autoarea ei care frecventase şedinţele mele. Voiam să aflu dacă s-a schimbat ceva în situaţia ei. Mi-a spus că există schimbări pozitive. Fiul ei nu mai are tendinţe accentuate de schimbare a sexului. El poate deja să depăşească situaţiile traumatizante în ceea ce priveşte iubirea umană, sexul, relaţiile.

- Scuzaţi-mă, a spus femeia, el vrea foarte mult să vă audă vocea.

- Ce mai faci, l-am întrebat, cum te cheamă?

Nu mi-a răspuns nimic. Probabil voia doar să-mi audă vocea.

- Ştiţi, mi-a spus femeia, nu are nici patru ani dar mă obligă să-i pun casetele dumneavoastră video şi se uită şi ascultă cu plăcere.

- Minunat, i-am răspuns eu. Copilul ascultă cu sufletul nu cu conştiinţa, de aceea copilului i se poate vorbi despre Dumnezeu înainte de a-1 concepe şi în timpul gravidităţii. Ştiţi că există o frază: "Educaţia copiilor începe în momentul naşterii părinţilor." Durerea puternică a sufletului despre care mi-aţi povestit în bileţel este dovada unor probleme sentimentale, sexuale, nerezolvate.

- Da, îmi este foarte greu să depăşesc supărarea, reproşurile la adresa soţului, mi-a mărturisit femeia.

- Vor trece cu timpul, i-am spus eu. Cine are o durere sufletească mare şi nu o poate depăşi din start, după părerea mea nu este de dorit să fie psiholog.

- Nu mai sunt psiholog. Acum mă ocup de copiii cu deficienţe comportamentale. N-o să-mi facă rău?

- Dimpotrivă, vă va ajuta. Este mult mai uşor să iubeşti un copil cu toate neajunsurile lui decât un om matur. Când iubim ceea ce nu ne place noi iubim, trecând dincolo de formă, esenţa a ceea ce se întâmplă, fie o situaţie, fie un om. în principiu, personalitatea oricărui om este totalitatea unor situaţii care se află încadrate în emoţii, la nivel genetic şi de câmp. Iar când iubirea noastră nu este frânată de formă, oricât de neplăcută ar fi aceasta, înseamnă că noi iubim continuu esenţa, adică în ultimă instanţă pe Dumnezeu, Creatorul Universului. în acest caz, oricare ar fi profesia noastră - psiholog, medic, muncitor, profesor, noi, ajutându-i pe alţii nu ne vom pricinui rău nouă înşine. Timpul este mişcare. Dacă nu ne dezvoltăm, ne stingem. Dacă nu ne mişcăm înainte, ne mişcăm îndărăt. Dacă nu le arătăm noi, pacienţilor, calea spre purificare şi luminare, ei ne vor aduce doar probleme şi boli. Trebuie să înţelegem doar acest lucru şi să tragem concluzia.

- Fiica mea este prietenă de doi ani cu un băiat. Idila lor este plină de asperităţi. Perioadele de relaţii bune alternează cu perioade de certuri, reproşuri reciproce, discordii. De curând, după o ceartă, fiica mea m-a întrebat: "Tată, într-adevăr aşa este iubi rea?" ce i-aţi răspunde în acest caz unei tinere?

I-aş spune: "Fiica mea, este pregătirea pentru iubire, în iubire învinge acela care este pregătit să ofere mult mai mult decât să primească." Iubirea devine nefericire pentru acela care vrea doar să primească. Supărările, reproşurile, cerinţele exagerate nu sunt decât consum. Dacă nu-ţi place ceva la persoana iubită, ajut-o să se schimbe, educând-o, dar n-o omorî cu supărările. Este inadmisibil s-o pedepseşti cu supărări sau cu lipsa de iubire. Dacă fetei nu-i place prietenul ei fiindcă este avar, arogant sau gelos, credeţi-mă, în adâncul sufletului ei este la fel. Schimbând lumea noastră interioară noi schimbăm lumea interioară a persoanei iubite. Am primit de curând un bileţel de la un tânăr om de afaceri.

- Sunt falimentar în afaceri. Orice încercare de a schimba situaţia este un eşec. Să rabd, aşa cum mi-aţi spus, sau poate că îmi mai daţi vre-un sfat?

- Tocmai să rabzi nu trebuie. Trebuie să schimbăm în primul rând, nu situaţia ci pe noi înşine. Dacă dorinţele noastre nu se îndeplinesc înseamnă că sunt în detrimentul

nostru. Ele devin un prejudiciu atunci când în ele este puţină iubire. Ştiţi ce înseamnă depresia? înseamnă să nu avem încredere în noi, iar dacă nu avem această încredere încetăm să mai întreprindem ceva, nu mai eliminăm ener gie. Dacă nu mai oferiţi energie nu veţi primi iubire. De aceea lenea şi depresia interacţionează întotdeauna între ele. Există o poveste despre două broaşte care au nimerit într-o oală cu lapte. Una dintre ele credea că nu există ieşire din situaţie, a căzut în disperare şi a murit, cea de-a doua a continuat să se zbată până când a ieşit unt din lapte şi a putut să sară din oală. Cu cât avem mai multă iubire faţă de Dumnezeu cu atât mai multe încercări putem să facem pentru a ne schimba noi şi lumea înconjurătoare şi cu atât mai multe succese vom obţine. Faraday a făcut zece mii de experienţe pentru a descoperi legea inducţiei electromag netice, legea transformării mişcării mecanice în energie electrică. De mii şi mii de ori i-au fost umilite dorinţele care înseamnă concentrare asupra vieţii, a bunăstării, el a păstrat, însă, iubirea, credinţa şi optimismul, iar când importanţa iubirii continue a devenit mai presus de viaţă şi dorinţe, descoperirea s-a făcut posibilă. Civilizaţia contemporană este imposibilă fără energia electrică.

Pentru ca un pom să nu moară, bobul trebuie să fie curat. De aceea orice lucru început cu iubire şi optimism are şanse să se dezvolte cu succes. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu relaţiile. în măsura în care suntem gata să ne jertfim, să avem grijă de cineva, să iertăm necazurile pricinuite, în aceeaşi măsură relaţiile noastre cu cei apropiaţi sunt mai variate şi mai frumoase. Ca să primim trebuie mai întâi să dăm ceva măcar pe planul fin. Aceste adevăruri sunt simple dar pentru realizarea lor trebuie să iubim şi să tindem neîncetat să devenim mai buni

- După un efort fizic sau nervos mă dor rinichii. Investigaţiile nu dovedesc prezenţa pietrelor, iar analiza sângelui dovedeşte un proces inflamator. Care este cauza?

Efortul fizic şi psihic este urmat de eliminarea unei cantităţi mari de energie. Dacă nu ne ajunge bunătatea interioară şi ne lipseşte sentimentul iubirii, o cădere bruscă de energie declanşează programul de autodistrugere care este blocat de durere şi de procesele inflamatorii. Dacă

acest proces nu este stopat începe distrugerea funcţiilor, procesul inflamator este urmat de formarea pietrelor la rinichi. Dacă procesul se agravează, distrugerea funcţiilor devine organică apoi, urmează moartea. Cu cât mai mult depindem, în interiorul nostru, de viaţă şi dorinţe, cu atât suntem mai fricoşi şi avem mai multe regrete, supărări şi depresii şi cu atât mai puţină energie avem care nu poate fi compensată prin alimente şi atunci efortul fizic şi nervos începe să ne ruineze sănătatea. Apropo, chiar dacă omul este suficient de armonios, dar timp îndelungat este suprasolicitat de munca pe care o efectuează, peste câţiva ani poate să se îmbolnăvească foarte grav fără a face legătură între boală şi evenimentele trecute. Stresul continuu nedepăşit ne fură din energia fină şi este urmat nu numai de bolile trupului, ci poate să afecteze şi psihicul şi destinul. De aceea respectarea legilor elementare: rugăciunea, bunătatea, abţinerea, etc. creează baza care ne ajută să suportăm suprasolicitarea fără consecinţe grave pentru sănătate.

- Stimate domnule Lazarev, de mulţi ani trăiesc după cărţile dumneavoastră. în ultima vreme mă chinuieşte o dorinţă foarte puternică: sex, sex şi iar sex...Am o vârstă onorabilă - cincizeci de ani. Ce-i de făcut?

- Energia divină ajunge la noi din planurile fine. De aceea cu cât renunţăm mai mult la toate funcţiile de supra faţă cu atât ne încărcăm mai mult cu energie. Somnul este desprinderea de logică şi de planurile exterioare. Ieşirea pe planurile fine nu numai că ne încarcă energetic dar ne deschide şi clarviziunea. întrucât pe planul fin timpul este comprimat legăturile dintre evenimente se văd mai bine. Meditaţia permite ieşirea conştientă pe planuri subtile şi nu spontană. Cu toate acestea omul primeşte energie şi extinderea posibilităţilor are loc în mod corespunzător. Adevărul este că dacă avem puţină iubire în suflet şi aspirăm de asemenea puţin către Dumnezeu, pătrunderea în planurile fine, dezvoltarea senzualităţii şi aptitudinile pentru clarviziune pot provoca probleme grave ale psihicului şi sănătăţii.

Aşadar, energia Divină vine de pe planurile fine şi se repartizează uniform pentru toate funcţiile fiecărei fiinţe: suflet, spirit şi trup. Energia Divină se transformă în energie sexuală,

energia conştiinţei şi energia corpului. Aceasta este, însă, consumarea tactică, secundară a energiei. Ea trebuie să fie consumată, în primul rând, pentru asigurarea urmaşilor, adică scopurilor spirituale supreme, strategice, pentru aspiraţia către Dumnezeu. Dacă autoarea întrebării sau mama ei au avut depresii puternice, lipsa dorinţei de a trăi, supărări mari pe tată sau pe persoana iubită, apar un fel de cicatrice pe corpul energetic. în acest caz energia trece doar prin canalele animalice şi nu se transformă în energie spirituală şi apoi în cea Divină. Astfel, sexualitatea ridicată este dovada nu a unei armonii şi energii mari ci invers, a imposibilităţii de a iubi şi a unor probleme serioase pe planurile fine care duc la degradarea lor.

Exploatarea peste măsură a sentimentelor sexuale denotă distrugerea sentimentelor supreme care asigură menţinerea sentimentelor sexuale. Pentru restabilirea acestor sentimente supreme trebuie să păstrăm iubirea pentru Dumnezeu în clipele de umilinţă şi prăbuşire totală. Adică să păstrăm iubirea faţă de Dumnezeu indiferent de ce durere avem în suflet. Dacă acest lucru nu se înfăptuieşte atunci toată energia se concentrează asupra dorinţei sexuale şi începe distrugerea ei. într-o altă viaţă o asemenea femeie poate fi frigidă. Copii şi nepoţii ei pot să fi fie frigizi fie că vor avea o altă patologie fizică sau psihică: sterilitate, hpmosexualism etc. Iisus Hristos spunea:"Cine îşi va pierde sufletul de dragul meu acela îl va câştiga." Sufletul este totalitatea sentimentelor şi dorinţelor noastre superioare legate de bazele vieţii. Dacă în momentul prăbuşirii sentimentelor şi dorinţelor noastre supreme noi păstrăm iubirea pentru Dumnezeu, adică pierdem sufletul nu de dragul banilor ci de dragul iubirii de Dumnezeu se produce nu degradarea ci renovarea sufletului nostru şi deschiderea celor mai înalte canale strategice. Şi atunci orice energie care trece prin necesităţile noastre de bază nu le va umfla şi nu le va distruge ci le va lăsa atât cât le trebuie şi se va îndrepta către sferele superioare ale conştiinţei şi sentimentelor salvându-ne sufletele noastre şi ale urmaşilor noştri.

- Sunt în anul patru la institutul de medicină şi îmi este foarte greu să îmbin informaţia din cărţile dumneavoastră cu cea pe care o primim în fiecare zi la institut. Ajutaţi-mă, vă rog,

să înţeleg cum să îmbin informaţia şi care dintre ele este prioritară?
- Omul este învelişul fizic, adică trupul, spiritul sau conştiinţa, psihicul şi sufletul, adică emoţiile şi sentimentele noastre, şi anume cele subconştiente. Acestea alcătuiesc grăuntele Divin care, invizibil, este prezent în orice fiinţă şi în oricare obiect din Univers. Pentru a vindeca sufletul trebuie să învăţăm să iubim Creatorul. întrucât medicina contemporană este lipsită de suflet, trupul este privit ca un mecanism în care se poate răsuci ceva, se poate tăia sau corecta şi acesta se va însănătoşi. Aceeaşi abordare mecanică o întâlnim în farmaceutică: asupra corpului se poate influenţa fiziologic, chimic, prin intermediul diferitelor medicamente, a dietei, alimentaţiei, etc. Medicina a considerat întotdeauna conştiinţa ca fiind o funcţie a corpului şi pentru a vindeca conştiinţa trebuie acţionat şi asupra corpului, iar când un medic vede cum bolnavii de schizofrenie se vindecă după comunicarea cu preotul şi după multe rugăciuni, îi este foarte greu să înţeleagă şi să accepte acest lucru, fiindcă, din punct de vedere al medicinii contemporane acest lucru este imposibil. Cu toate acestea abordarea mecanică a avut rezultate, contribuind foarte mult la dezvoltarea medicinii contemporane. Trupul, spiritul şi sufletul sunt unite între ele la fel ca materia, spaţiul şi timpul. Influenţând trupul noi influenţăm inevitabil şi conştiinţa şi emoţiile noastre, iar când abordarea mecanică este considerată ca singura posibilă pierdem şansele unei vindecări reale fiindcă, ajutând trupul pricinuim rău sufletului. Trebuie să înţelegem că medicina noastră este doar o parte a cunoştinţelor despre om de care dispunem. Ea poate şi trebuie să fie utilizată dar să n-o absolutizăm, cu atât mai mult cu cât în ultimul timp se observă o îndepărtare considerabilă de la perceperea mecanică şi refractară a omului ca fenomen. Medicina ştie să vindece concomitent trupul şi sufletul. Medicii au observat, mai întâi, că vindecând un organ se îmbolnăveşte altul. Astfel, ei au ajuns să înţeleagă că imunitatea scăzută este cauza îmbolnăvirii generale. în cazul imunităţii scăzute sistemul endocrin nu face faţă şi întotdeauna vom avea un organ bolnav. Dacă vom vindeca un organ se va îmbolnăvi altul. Pentru a înţelege imunitatea s-a făcut legătura cu emoţiile şi caracterul omului şi în consecinţă, a apărut psihoterapia ca ştiinţă pentru care vindecarea bolilor înseamnă a influenţa în primul rând, emoţiile

omului şi nu corpul. Aşadar, medicina contemporană se dezvoltă cu succes în cunoaşterea şi perceperea omului interacţionând pe această cale cu filosofia şi religia. Acest proces este susţinut de situaţia actuală de pe mapamond. Medici şi medicamente sunt din plin dar sănătatea e tot mai puţină, ceea ce nu înseamnă falimentul medicinii contemporane, ci este, de fapt, falimentul abordării mecanice, absolutizarea lui. Firmele farmaceutice amintesc tot mai mult de sindicatele formate de gangsteri. Medicamentele costă tot mai mult, iar efectul lor este tot mai superficial. Complicaţiile sunt tot mai frecvente iar consecinţele sunt tot mai complicate. Această criză a medicinii contemporane va deveni, foarte curând, cauza dezvoltării ei ulterioare.

- Deseori simt că mă schimb mult când beau cafea: pot să lucrez, să creez, să iau decizii. Fără cafea nu pot să lucrez, sunt măcinat de îndoieli şi nu am nici o dorinţă de a face ceva. Cum influenţează, după păre rea dumneavoastră, stimulatorii, cum ar fi cafeaua, asupra structurilor de câmp. Cât de gravă este această dependenţă?

- Alcoolul, ţigările, cafeaua, narcoticele stimulează eliminarea energiei subtile. Schema dopajului este urmă toarea: dacă omul generează formarea energiei mai mult sub influenţa stimulatorilor, organismul slăbeşte treptat. Sursa energiei devine în acest caz nu iubirea din suflet ci are loc golirea rezervelor strategice de energie sub influenţa stimulatorilor iar consecinţele sunt bolile şi intensificarea dependenţei totale. Stimulatorii sunt deosebit de periculoşi primăvara când în subconştientul nostru se activează senti mentul iubirii care ne oferă o nouă energie şi ne conectează la planurile subtile.

- împreună cu soţia frecventăm şcoala de ştiinţe parapsihologice şi oculte. Cunoştinţele sunt fenomenale, există, însă, un dar: majoritatea celor care frecventează această şcoală pierd posibilitatea de a avea copii. Cum să ne protejăm şi care este cauza?

- Deschiderea celui de-al treilea ochi, clarviziunea în timp şi spaţiu, descoperirea aptitudinilor ţin de pătrunderea în planurile fine. Cu cât pătrundem mai mult în planurile

fine cu atât este mai ridicat nivelul renunţării la fericirea umană. Aceste posibilităţi ni le oferă iubirea faţă de Dumnezeu. Dacă această iubire este insuficientă, este nevoie să ne detaşăm de toate dependenţele. Nivelul material: mâncarea, banii, serviciul. Nivelul senzorial: sexul, copii, familia. întrucât nivelul senzorial se află la baza fericirii materiale şi spirituale, pentru a supravieţui, omul care pătrunde pe planurile fine trebuie, în primul rând să piardă, să-şi prejudicieze aspectul său senzorial. De aceea, în toate şcolile mistice, una dintre principalele condiţii de înscriere este lipsa familiei, copiilor şi a sexului.
O pacientă m-a întrebat: frecventam cursurile de meditaţie când, peste o lună, am avut senzaţia unei iubiri uriaşe faţă de lumea întreagă, de unitate totală cu ea. Oamenii păreau să fie rudele mele apropiate. Acest sentiment de iubire mi-a umplut toată fiinţa şi mă simţeam cea mai fericită dintre muritori. Peste două zile fiica mea a ajuns la spitalul de psihiatrie unde a stat timp de două luni. Are, oare, vreo legătură cu starea mea?

- Evident că are, i-am răspuns eu. Când omul primeşte mai mulţi bani decât i se cuvine, situaţia creată începe să-1 omoare. Fericirea omoară încet şi pe neobservate. Ştim cu toţii că banii nemunciţi îl corup pe om. Cine vrea să primească bani fără să muncească, de exemplu să câştige la cazinou sau minţind şi furând, este deja bolnav. Aţi primit o plăcere senzorială sublimă care n-a fost asigurată de o cantitate suficientă de iubire faţă de Dumnezeu, lucru ce putea să vă coste moartea fiicei. Pentru a putea încerca asemenea senzaţii este nevoie de eliminarea unei cantităţi uriaşe de energie pe care n-o aveaţi şi aţi luat-o de la copilul dumneavoastră.
Mi-a povestit cineva istoria unei femei care îşi dorea foarte mult un apartament. Ea citise undeva că Dumnezeu ascultă întotdeauna rugăciunile noastre şi dacă ne rugăm şi cerem cu insistenţă întotdeauna obţinem ce dorim. S-a rugat doi ani cerând continuu un apartament. în cele din urmă a cumpărat apartamentul iar peste o lună i-a murit fiul. Aşa dar, dacă Dumnezeu nu ne dă ceva, este inutil să invidiem pe alţii sau să disperăm. Trebuie să visăm la iubire în suflet şi nu la apartament, trebuie să facem ordine în sufletul

nostru. Dacă nu ne ajunge energie pentru un apartament mai bun, pentru o maşină şi un cont în bancă, dar vrem să le avem cu orice preţ, noi vom lua energia necesară pentru a le avea de la sufletul nostru sau de la copiii noştri distrugându-le sănătatea, psihicul şi caracterul.
Deseori mi se pune întrebarea: de ce în Rusia care este atât de bogată nivelul de trai este atât de scăzut? De ce Rusia se află pe unul din primele locuri în lume în ce priveşte corupţia. Anul trecut, au fost alocaţi doar 100 milioane dolari pentru construcţia de avioane. Pentru şcoli şi profesori, pentru educaţie, adică pentru viitorul ţării, au fost alocate nişte rămăşiţe. Zeci sau chiar sute de milioane sunt sustrase din economie prin furt şi neachitarea impozitelor. Am fost extrem de mirat când, acum doi ani, am auzit la o întâlnire a Preşedintelui cu proprietarii companiilor de gaze că suma pe care aceştia n-o plătesc la buget este mai mare decât bugetul ţării. Ţara degenerează încet distrugân-du-şi viitorul, ştiinţa, cultura, moralitatea şi totul se petrece în prezenţa unor fonduri gigantice de bani însuşiţi de o mână de oameni bogaţi şi imorali. Cel mai simplu este să-i învinuim de toate necazurile noastre dar dacă ţinem seama că această situaţie n-a apărut întâmplător vom înţelege foarte repede care este cauza. Tocmai bogăţiile Rusiei au intensificat atitudinea de consum la nivelul întregii ţări. Bunurile nemuncite au măcinat sufletele. Pe acest fond, dezvoltarea conştiinţei religioase avea loc încet şi superficial. După părerea mea, Rusia n-a fost niciodată în esenţa ei creştină. Pentru a fi creştin trebuiesc respectate poruncile care ajută să simţim iubirea faţă de Dumnezeu, să ne curăţăm sufletele. Să nu furi, să nu invidiezi, să nu ucizi, să nu huleşti, să nu te închini la bani şi la slavă, sunt porunci ale udaismului antic. Nu mai vorbesc despre poruncile lui Hristos în care altruismul, posibilitatea de a dărui energie, erija, într-ajutorarea şi concentrarea asupra iubirii este cu mult mai mare decât în alte religii. în secolul al XIX-lea, în Rusia, au apărut terorişti, socialişti, etc. a căror filosofie excludea noţiunile de iubire şi moralitate iar societatea rusă n-a luat nici o atitudine.

îmi amintesc cât de mare mi-a fost mirarea când am citit în "Dialectica naturii" de F. Engels, fraza următoare: "Nu se poate discuta de morală şi moralitate când este vorba de interesele de clasă ale proletariatului." îmi amintesc versurile poetului rus

Nekrasov, un om cu o moralitate decăzută: "Ţine minte, e veşnicia, când sângele curge şuvoi." Poetul povesteşte cu extaz cum ţăranii au înmormântat de viu un neamţ care îi învăţa cum să muncească. îmi amintesc fraza lui Makar Nagulinîi din "Pământ desţelenit": "Dacă mi-ar pune în faţă o sută de femei şi copii, i-aş cosi pe toţi cu mitraliera de dragul revoluţiei mondiale". Imoralitatea înseamnă a da prioritate valorilor materiale şi spirituale faţă de iubire. Oricare ar fi forma acestor valori - fie viitorul luminos al întregii omeniri câştigat pe seama sângelui vărsat de cei care nu sunt de acord, ca la comunişti, fie fericirea personală pe seama distrugerii ţării, ca la oligarhia contemporană, fie cele mai sublime şi mai frumoase senzaţii din timpul meditaţiei - toate omoară sufletul apoi trupul.

- Stimate domnule Lazarev! Am 28 de ani, sunt căsătorită, eu cu soţul ne iubim dar nu doresc să am copii, am o repulsie pentru ei. Ce-i de făcut?

- Copiii sunt simbolul continuării vieţii, familiei, relaţiei, sexului. Cu cât o femeie depinde mai mult de fericirea familială cu atât mai multe supărări, gelozie şi depresie se adună în subconştientul ei. Toate acestea trec la copii iar copiii intensifică orientarea subconştientă a părin ţilor. Când mama simte că sufletele copiilor sunt lipsite de armonie, ea simte în subconştint că apariţia pe lume a copiilor presupune o purificare. Cu cât mai jalnică este starea sufletelor acestor copii cu atât mai dureroasă este purificarea. Bolile, nenorocirile, supărările din partea soţului, trădările, divorţul pot preceda conceperea copilului, pot fi concomitente cu graviditatea sau pot apărea după naşterea copiilor. Dacă o asemenea femeie simte că nu va suporta purificarea ea nu are nici o şansă să aibă copii sănătoşi, pierde dorinţa de a avea copii. Doar noi putem să decidem dacă vom avea copii sau ba. Copiii, grija faţă de ei, dragostea faţă de ei este o fericire uriaşă. Pentru ei trebuie să plătim cu dureri, pierderi şi umilinţe dacă nu avem iubire în suflet. Lipsa copiilor ne ajută să suportăm mai uşor încercările, purificarea care sunt inevitabile.

Dacă vă lipseşte dorinţa de a avea copii nu trebuie să vă grăbiţi, trebuie, însă, să vă grăbiţi să vă purificaţi sufletul. Dacă nu ne dezvoltăm, ne degradăm. Modul în care ne vedem noi înşine poate să se deosebească foarte mult de felul cum arată

sufletele noastre în realitate. Sănătatea şi destinul sunt determinate de ceea ce avem în adâncul sufletelor noastre, adică în subconştient.

Voi expune în continuare istoria vieţii a doi oameni îndrăgostiţi pe care am citit-o în presă.

O iubire stranie

înainte de a deveni ziarist, singura mea sursă de inspiraţie erau cazurile de detenţie şi rezultatele expertizelor medico-legale. Timp de douăzeci şi doi de ani am lucrat în procuratura regională. Un prieten de-al meu cu care stăteam la o halbă de bere mi-a sugerat să pun pe hârtie experienţa trăită de mine. Atunci a început totul.

Ceea ce vreau să propun atenţiei dumneavoastră nu corespunde cu preocupările mele. Am făcut-o la rugămintea prietenilor mei. Este o poveste aproape ireală, n-am inventat, însă, nimic. Eroina este o femeie foarte cunoscută, dar nu-i voi da numele adevărat.

Lena Sidihin venise să se înscrie la institut dintr-un cătun din nordul îndepărtat. Nu numai că era frumoasă dar avea şi o personalitate puternică şi chiar din primul an la facultatea de drept intrigantele institutului au poreclit-o "Vassa Jeleznova", făcând aluzii la negustoreasa din literatura clasică a secolului XX. Existau foarte mulţi pretendenţi la mâna şi inima Lenei, ea, însă, rămânea indiferentă. Doi ani mai târziu s-a căsătorit, totuşi. Alesul inimii ei a fost un tânăr foarte vesel, geologul Serghei, care a plecat, imediat după nuntă, pe teren, pentru 3 ani. în tot acest timp nu i-a trimis soţiei nici un bănuţ. Da, uitasem să vă spun că rămăsese însărcinată. Uite aşa, prima noapte, şi a rămas gravidă. Da, se poate întâmpla orice. Uneori, viaţa poate să ofere asemenea cazuri. Tocmai de aceea nu voi aglomera povestirea mea cu detalii, fiindcă faptele există din abundenţă.

Tatăl şi-a văzut fiul pe care îl chema de asemenea Serghei când acesta împlinise deja trei ani. Geologul a stat cu familia o săptămână şi a plecat din nou. Peste nouă luni Lena a născut o fetiţă, Ala, pe care tatăl a sărutat-o peste un an. A sărutat-o şi pe soţie şi a spus că a îndrăgit o altă femeie şi că vrea să plece la iubita lui în oraşul Caşin dar nu are bani fiindcă a fost prădat în tren. Lena n-a plâns în prezenţa lui, nu i-a căzut la picioare şi n-a speculat cu copiii, i-a dat, în schimb, bani cât a cerut. Şi. a

plecat, pentru o jumătate de an. Apoi, a revenit spunându-i că-şi recunoaşte greşeala şi se roagă să-l ierte. Peste o săptămână a venit pe urmele lui fosta lui amantă Olga, o fată foarte tânără, aproape adolescentă. Soţul fugar s-a ascuns, iar Lena, la rugămintea lui, a minţit-o că a plecat într-o nouă expediţie. în noaptea spre 8 martie, când se întorcea de la serviciu, Lena a găsit-o pe Olga spânzurată în casa scării, chiar lângă apartamentul ei. Lena nu s-a pierdut cu firea, a luat-o pe Olga în casă la ea şi a chemat salvarea care a venit peste o oră. între timp, Olga şi-a revenit şi a plâns în genunchi în faţa salvatoarei ei. Imaginaţi-vă doar că Lena a tinut-o în casă pe amanta soţului ei până aceasta s-a însănătoşit luându-şi chiar şi concediu de odihnă pentru a o îngriji. Geologul era foarte furios ascunzându-se la un prieten. Olga s-a însănătoşit şi a plecat acasă, iar fostul amant a cucerit o altă inimă, de data aceasta a surorii prietenului său care îl adăpostise şi a plecat cu ea în Turcia să se odihnească. Iubirea lor a durat şase ani. Copii Lenei, însă, creşteau iar mama lor a absolvit între timp Academia administrativă, a doua ei facultate, şi a ocupat un post important în conducerea unui mare oraş de pe Volga.
într-o zi senină de vară s-a întors soţul făcându-şi mea culpa şi Lena 1-a primit din nou. Era tăcut, îngândurat şi foarte critic la adresa lui. Foarte curând în casa Lenei au început nenorocirile. Serghei a început să bea foarte tare, avea probleme la serviciu, se afla în permanenţă în compania unor oameni decăzuţi. A încercat să-1 ajute să se recupereze, dar în zadar. Aşa au dus-o timp de doi ani. Mai mult decât atât începuse s-o bată. într-o seară, fiul lor Serghei, a luat arma de vânătoare şi a ţintit în tatăl care băuse crunt cu un nou prieten. Lena se afla în preajmă şi 1-a acoperit cu trupul ei. Glonţul i-a perforat plămânul şi i-a atins o vertebră. Miliţia, la cererea Lenei, 1-a încadrat la articolul - împuşcare, descărcare din greşeală, accidentală a armei. Fiul a fost salvat iar Lena a fost ţintuită la pat. A paralizat.

S-a întâmplat însă o minune. Soţul ei uşuratic, fie din cauza şocului, fie din altă cauză, a început să aibă grijă de ea, de casă şi să muncească nopţile ca un condamnat: picta portrete în miniatură ale unor persoane avute şi ale unor cadre administrative pentru banchetele din cabinetele şefilor. A pictat chiar şi pentru muzeul ţinutului natal. A avut trei expoziţii la

Moscova. înainte de a se înscrie la facultatea de geologie a dorit să-şi facă studiile la şcoala de arte plastice "Suricov", decizia, însă, i-a aparţinut tatălui său care era geolog. Dar iată că intr-o situaţie extremă talentul "ascuns" a început să dea roade.

Foarte curând a cumpărat o casă în afara oraşului şi a mutat-o acolo pe soţia lui bolnavă. Apoi, a cumpărat o maşină "Volga" şi o purta pe soţie prin cele mai frumoase locuri din ţară. în Yalta, a urcat-o pe braţe pe muntele Ai -Petri fără elevator ca să fie totul cât mai real. "Te iubesc şi eşti povara mea cea mai scumpă," i-a spus Serghei soţiei.

Peste câţiva ani, în epoca unei totale "capitalizări" a adunat o sumă mare de bani şi a dus-o pe Lena într-o clinică foarte scumpă peste hotare şi, după două operaţii foarte dificile, a început să meargă. Medicii erau uimiţi de tandreţea, grija şi devotamentul "acestui rus" faţă de soţia sa.

După operaţie, timp de douăzeci şi patru de zile s-au odihnit într-un hotel din munţi petrecând fiecare seară într- un bar pe malul unui lac şi, se spune, chiar şi dansau, cu toate că medicii i-au interzis cu stricteţe să facă eforturi. Peste puţin timp s-au întors acasă fericiţi. La aeroport, Serghei şi-a luat maşina din parcare şi s-au îndreptat către oraş. Pe şosea, în faţa barierei feroviare au fost loviţi de un jeep şi, î° plină viteză, s-au lovit de un copac. Serghei a murit pe loc iar Lena a mai trăit o zi. înainte de moarte Lena şi-a revenit şi primele ei cuvinte au fost: "Ce-i cu Serghei?" Când i-au spus că a murit, a oftat şi a zis: "Atunci, totul s-a sfârşit," şi a închis ochii pentru totdeauna.

F. Zamiatin

Pentru mulţi, această istorie pare ilogică şi inexplicabilă. Ea poate fi explicată prin câteva fraze. în lumea contemporană care idolatrizează valorile materiale, spirituale şi sentimentale se degradează iubirea. Situaţia este aproape de limită. Pentru a supravieţui, nivelul aspiraţiei către Dumnezeu şi iubire trebuie să fie destul de mare în caz contrar fericirea pentru care se iroseşte energia şi iubirea începe să ucidă. Cu cât o femeie este mai frumoasă, mai deşteaptă cu cât este mai senzuală şi are o voinţă şi un caracter foarte puternice, cu atât va fi mai cunoscută, va avea mai multă putere şi mai mulţi bani, dar va avea cu atât mai puţine şanse de a naşte copii sănătoşi fiindcă va fi foarte agresivă în interiorul ei. în acest caz fie că mor copiii, fie că soţul o trădează, fie că este un alcoolic şi are o atitudine

dură faţă de ea. Nenorocirile sau bolile ce se abat asupra unei asemenea femei blochează agresivitatea din interiorul ei şi bărbatul poate s-o iubească fără primejdii, iar dacă se însănătoşeşte, concentrarea asupra fericirii umane va funcţiona ca un detonator al agresivităţii din subconştient despre care nici nu bănuieşte. Poate să intervină şi deteriorarea destinului, îmbolnăvirea şi moartea familiei sau dezintegrarea sufletului care este cea mai periculoasă, cu toate că, iniţial, acest proces este foarte lent şi imperceptibil, fiindcă sănătatea relativă şi bunătatea se păstrează un timp oarecare. Deseori, pentru salvarea iubirii intervine moartea, iubirea, însă, rămâne.
O pacientă mi-a povestit propria istorie: - Sunt căsătorită de câţiva ani şi eram în relaţii foarte bune cu soţul, copii, însă, nu aveam, deşi mi-i doream. Am început să mă rog şi, deodată, o voce parcă mi-a spus: „Curând vei avea un copil". M-am bucurat destul de mult. A doua zi soţul mi-a declarat că mă părăseşte, fără nici o explicaţie. A urmat un divorţ pripit şi am rămas singură. Odată, în timp ce mergeam pe stradă, aceeaşi voce mi-a spus: „Fii atentă, în faţa ta se află tatăl viitorului tău copil". Am văzut în faţa mea un bărbat necunoscut pentru care nu aveam nici un fel de sentimente. Primul lucru pe care l-am făcut - m-am întors şi am plecat. Ca să uit această poveste stresantă am plecat la sanatoriu a doua zi. De la aeroport am luat un taxi. Când am ajuns în faţa hotelului şi am vrut să cobor din maşină cineva mi-a întins mâna. Era bărbatul de care fugisem. Am făcut cunoştinţă apoi, totul s-a petrecut ca în vis. îmi pierdusem autocontrolul. Am petrecut o noapte împreună, iar dimineaţa mi-am strâns lucrurile şi m-am întors acasă. Nu l-am mai văzut niciodată pe acel bărbat. Peste vreo lună şi jumătate am simţit că sunt însărcinată. Graviditatea a decurs fără complicaţii, dar în timpul naşterii a murit copilul. Medicii încercau să mă ajute eu, însă, simţeam că mor. Când au înţeles că nu mai pot să mă salveze au trecut la copil şi încercau să-1 învie. A fost un miracol. Copilul a înviat şi l-au adus lângă mine. Când a început să ţipe mi-am revenit şi eu. Peste câteva zile am fost externaţi. Au trecut mulţi ani de atunci. Fiul meu este sănătos, eu, însă, am nişte temeri. V-aş ruga, dacă puteţi, să vă uitaţi la câmpurile lui, mi-a zis femeia.

- Câmpurile lui sunt foarte curate, i-am spus eu, iar în preajmă e o pată luminoasă, îngerul lui păzitor. Problemele

dumneavoastră parcă ar fi împachetate în câmp, deşi este armonios, pot încă să-i provoace mari neplăceri, înainte de concepere sufletul lui era destul de curat şi plin de iubire. Astăzi, pentru majoritatea femeilor iubirea s-a transformat în ataşament. Era posibil să nu puteţi naşte acest copil armonios deoarece câmpurile mamei si ale copilului trebuie să coincidă întrucâtva şi nu atât câmpurile cât structura lor principală - orientarea. Dumneavoastră vă lipsea orientarea către iubirea de Dumnezeu, de aceea, pe de o parte, aţi primit din timp informaţia ca o protecţie, pe de altă parte, v-aţi detaşat de dependenţe, dorinţe, destin, şi, în ultimă instanţă, de viaţă. Faptul că amândoi aţi trecut prin moarte a fost singura şansă să primiţi porţia de iubire care vă lipsea din cauză că eraţi dependentă de viaţă. Fiul dumneavoastră are un nivel al aptitudinilor foarte ridicat. Să nu vă grăbiţi să le dezvoltaţi, s-ar putea să muriţi, fie dumneavoastră, fie băiatul. învăţaţi-1, mai întâi, să se roage, să iubească, să ierte, să se bucure şi să aibă grijă de alţii. Să nu-1 obligaţi să se dezvolte dar nici să-1 încurcaţi. Atunci totul va fi bine.

îmi mai amintesc o poveste mai tristă. Dădeam consultaţii la telefon. Unul dintre pacienţi era o femeie cu o problemă foarte gravă. Concubinul, o iubea frenetic şi avea grijă de ea mai mult decât mulţi soţi oficiali. A născut un copil minunat şi sănătos şi soţul era fericit. Au trecut câţiva ani, copilul se dezvolta normal, relaţia cu soţul era foarte bună, şi femeia a rămas din nou însărcinată. Şi deodată, soţul a devenit de nerecunoscut. Insista să facă chiuretaj. Ea a refuzat, iar el a ameninţat-o că-i va omorî pe ea şi copilul sau se va sinucide. Era disperată şi a venit la mine.

- Am auzit că vreţi să vă faceţi chiuretaj - i-am spus eu.

- N-am vrut, dar l-am făcut - mi-a spus ea.

- De ce aţi hotărât să veniţi la mine? - am întrebat-o

- Vroiam să ştiu ce s-a întâmplat.

- Mai întâi, de ce aţi făcut chiuretajul?

- Nu demult, la mama mea a fost în vizită ucenicul unui sfânt din Caucaz, o cunoştinţă de-a ei. Nimeni nu i-a spus nimic despre mine sau despre mama. Sfântul îi transmitea prin ucenicul său următoarele: „Fiica dumneavoastră este însărcinată. Trebuie să facă chiuretaj. Dacă nu va face, va paraliza înainte de naştere. Acesta va fi doar începutul unui

lung şir de nenorociri." N-a dat prea multe explicaţii, a continuat femeia. Situaţia este extrem de misterioasă, nimeni nu poate să-mi explice, de aceea am apelat la dumneavoastră.

Mă uit la câmpul copilului mort şi totul devine clar.

- Nivelul senzualităţii dumneavoastră este uriaş. Sunteţi o femeie frumoasă, cu voinţă, şi excepţională pe toate planurile. Proporţiile planului senzual sunt cu mult mai mari decât iubirea Divină. De aceea şansele primului copil de a se naşte sănătos erau minime. Faptul că sunteţi o femeie frumoasă, capabilă, cu capacităţi deosebite şi nu sunteţi căsătorită oficial este pentru dumneavoastră o mare umilinţă. Mai mult decât atât, concubinul mai are o femeie. Toate au fost necesare pentru salvarea copilului.

- Da, aveţi dreptate, a continuat femeia.

- Prezenţa amantei era o umilinţă dublă. Aveţi un intelect şi o conştiinţă foarte dezvoltate. De aceea, era puţin o singură umilinţă sentimentală. Era nevoie de situaţii care să umilească adevărul, idealurile şi spiritualitatea dumneavoastră. Acest lucru este evident în cazul primului copil. Situaţia era, însă, diferită când aţi rămas însărcinată cu cel de-al doilea copil. Lipsa căsătoriei oficiale nu mai era pentru dumneavoastră o umilinţă, vă obişnuiserăţi deja. Posibilitatea apariţiei unei alte femei nu vă mai deranja. Soţul avea grijă de dumneavoastră asigurându-vă confortul şi stabilitatea. Apariţia copilului înseamnă deteriorarea fericirii în subconştientul dumneavoastră, iar dacă nu există o aspiraţie continuă către Dumnezeu şi tendinţa de a vă pune în ordine sufletul, fericirea umană, chiar dacă nu este deplină, vă face dependentă de ea fundamental. Aveţi un câmp bioenergetic foarte puternic şi greşelile ce trec neobservate la o altă femeie sunt mortale în cazul dumneavoastră.

Deseori sunt întrebat: „De ce erau omorâţi bărbaţii în Uniunea Sovietică?" Cele mai luminate minţi ale ştiinţei, artei şi economiei erau lichidate cu cruzime. Explicaţia este foarte simplă.

Diavolismul înseamnă genialitate fără iubire. Când o societate renunţă la iubire şi moralitate divinizând bunăstarea şi dorinţele, aceasta moare. Cu cât liderul unei asemenea societăţi este mai talentat cu atât mai repede talentul, aptitudinile,

voinţa şi energia lui, în lipsa iubirii faţă de Dumnezeu, vor distruge sufletul, aura şi viitorul societăţii.

Cel de-al doilea copil avea o proporţie catastrofală în favoarea conştiinţei, voinţei şi dorinţelor umane. Cu cât capacităţile mamei unui asemenea copil sunt mai mari, cu atât are mai puţine rezerve de iubire şi energie, deci cu atât mai mult acest copil va trăi realizând programul de lichidare a iubirii Divine de dragul idolatrizării fericirii umane.

- Aţi avut noroc, i-am spus eu, că mi-aţi făcut cunoscută această informaţie. Poate că m-aţi ajutat şi pe mine. întrucât pentru mine viaţa este o noţiune sfântă, n-aş fi putut să vă recomand un chiuretaj. Pentru păstrarea vieţii copilului aş fi plătit probabil, cu propria mea viaţă. în cel mai bun caz, dacă începeaţi să vă rugaţi, aţi fi pierdut sarcina.

Cândva ne vom întoarce cu toţii la Dumnezeu şi fiecare suflet, mai devreme sau mai târziu, va fi curat. De aceea, orice suflet trebuie ajutat să dobândească Divinul. Sufletul copilului nenăscut suferă. Distrugerea vieţii 1-a purificat într-o oarecare măsură. El poate fi ajutat nu prin încetarea suferinţelor ci prin aspiraţia către iubire şi Dumnezeu. Nu trebuie să vă rugaţi pentru copil, nu veţi putea să-1 salvaţi. Deoarece oricum este în contact cu dumneavoastră, ajutân-du-vă sufletul îl veţi ajuta şi pe el.

Suntem responsabili pentru fiecare suflet nedesăvârşit care este în legătură cu noi, iar dacă nu-1 salvăm, îl omoram cu toate consecinţele de rigoare. De aceea, cu cât mai intens vom lucra asupra noastră, cu atât mai mult îi vom ajuta pe toţi.

Femeia şi-a luat rămas bun închizând telefonul, iar eu, nu ştiu din ce cauză încep să-mi amintesc de prima mea consultaţie la telefon.

Era acum zece ani, la New - York. înainte de aceasta, însă, mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Fiecare consultaţie costa o sută de dolari dintre care cincizeci îi dădeam firmei care mă invitase, iar cincizeci îmi reveneau mie. Pe atunci puteam să câştig câteva mii de dolari într-o lună, ceea ce pentru mine însemna foarte mult. înainte de a pleca la New - York, soţia mi-a cumpărat cu ultimii bani o scurtă de piele ca să arăt mai bine şi mi-a dat o sută de dolari în caz că nu mă va aştepta nimeni.

Iată-mă ajuns în aeroportul Kennedy. încercam să înţeleg cine mă aşteaptă. Peste o jumătate de oră eram îngrozit că

nimeni nu venise să mă întâlnească. Tocmai în acel moment am fost observat de cel care venise după mine. S-a dovedit că nu eram îmbrăcat prea bine şi nu m-a recunoscut. Consultaţiile au decurs excelent şi toţi erau mulţumiţi. Speram ca într-o lună să câştig câteva mii de dolari.

Să vă povestesc însă o situaţie amuzantă. Peste câteva zile s-a apropiat de mine şefa firmei care mă invitase şi-mi zice:

- Lângă New York locuieşte o bătrână foarte bogată care doreşte s-o consultaţi.

- Nici o problemă, i-am răspuns eu. - Va găsi ea vreo sută de dolari.

- Va găsi mai mult, - mi-a răspuns şefa mea. - Trebuie să vă duceţi acasă la ea, pe o insulă. Va trimite elicopterul ei după dumneavoastră.

- Este o femeie în vârstă, - am zis eu. - Sunt de acord.

- Există, însă, o condiţie. Va trebui să staţi acolo vreo 5-7 zile. Mâncarea, casa şi tratamentul vor fi asigurate de dumneaei, plus remunerarea.

- Ce va trebui să fac în acest timp? - am întrebat eu puţin supărat.

- Este o femeie în vârstă şi singură. Veţi râde, veţi discuta şi o veţi consulta.

- Nu e profilul meu. O voi consulta pe bătrână, aici, pentru o sută de dolari.

- Ea va plăti treizeci şi şapte de mii de dolari. Nu pretind nici un ban. Puteţi să-i luaţi pe toţi.

- Apreciez bunătatea dumneavoastră, dar răspunsul meu este nu.

Şefa mea a rămas foarte mirată.

- Nu înţeleg. Sunteţi atât de categoric.

- O sută de dolari şi o aştept pe bătrână aici.

Bătrâna s-a supărat şi n-a mai venit. Vroiam, însă, să vă povestesc despre prima mea consultaţie la telefon.

Trecuse o săptămână şi şefa a venit la mine cu o propunere.

- Văd că munciţi din greu. V-am cumpărat un bilet la Miami.

Veţi fi însoţit. Vă veţi odihni o săptămână după care veţi reveni.

- Nu, i-am răspuns eu. Mă voi plictisi. Sunt o persoană sociabilă. Sau plecăm cu toţii, sau rămânem aici.

Văzându-i mirarea am continuat:

- Găsiţi pe cineva care să plătească, pentru opt persoane, drumul şi şederea în Miami, plus 4-5 mii de dolari pentru faptul că mă voi necăji tolănindu-mă pe plajă.

In principiu, glumisem. Peste câteva zile a venit şefa mea şi mi-a spus: - L-am găsit.

- Va plăti pentru toţi?, m-am mirat eu.
- Exact.
- Şi-mi va plăti mie vreo cinci mii de dolari?
- Bineînţeles. Mai mult decât atât, a adăugat şefa, dacă va urma o ameliorare evidentă a sănătăţii s-a promis o primă de câteva mii de dolari.
- Pentru început nu este rău, i-am răspuns eu. Când plecăm?
- Peste vreo trei zile. Trebuie să cumpăr biletele şi să rezolv problema cu hotelul.

Peste câteva zile şefa a venit din nou.

- Scuzaţi-mă, dar această femeie vrea să se convingă că, într-adevăr, sunteţi vindecător şi vizionar.
- în ce mod ar vrea să se convingă, am întrebat eu.
- Vrea să vorbească cu dumneavoastră la telefon. Va suna peste o oră.
- Bine, aştept. A sunat exact peste o oră. Vorbea ruseşte.
- Ce trebuie să vă spun despre mine?
- Nu trebuie să-mi spuneţi nimic. Este suficient că vă aud vocea. Vă voi spune eu.

Peste zece minute mi-a mulţumit şi a închis telefonul. Au trecut trei zile. Am întâlnit-o pe şefă şi am întrebat-o de plecarea la Miami.

- Femeia, a refuzat, - mi-a răspuns ea.
- N-a satisfăcut-o nivelul meu?
- Da. A spus că: "Lazarev mi-a auzit doar vocea şi mi-a spus mai mult decât ştie soţul meu care trăieşte cu mine de douăzeci de ani. " îmi este frică şi refuz să vin la consul taţie.

Situaţia era atât de absurdă încât n-am putut să nu observ un sens suprem. Au trecut anii şi am înţeles că nu aveam dreptul să primesc bani nemunciţi. Destinul m-a protejat. în fond, i-am respins intuitiv, simţind un mare pericol pentru suflet

şi viaţă. Fericirea câştigată este asigurată de iubire şi dăruirea energiei.

Dacă genetic este moştenit un program al invidiei, lăcomiei, geloziei, a unui consum exagerat, fericirea bruscă şi din abundenţă poate să omoare şi sufletul şi trupul.

Am avut noroc în viaţă. întotdeauna mai mult am pierdut decât am primit. Destinul m-a învăţat să iubesc şi să iert mai mult decât să câştig bani.

îmi amintesc cum acum treizeci de ani m-am dus să schiez. împreună cu noi era o femeie care ghicea foarte bine în palmă. I-am întins mâna şi peste câteva minute am avut un şoc. Mi-a spus despre caracterul meu, despre toate evenimentele din viaţa mea până în cele mai mici detalii de parcă ar fi trăit lângă mine ani îndelungaţi.

- Care este viitorul meu şi câţi copii voi avea?, am întrebat-o eu.

- Nu vei avea copii, mi-a răspuns ea. Nu-i văd în palma ta.

Am simţit că are întrucâtva dreptate. Poate că a fost primul impuls pentru schimbările din subconştientul meu sau ale destinului. Astăzi, nu mă miră când pacienţii îmi spun că după ce frecventează şedinţele mele sau chiar după lectura cărţilor li se schimbă linia destinului din palmă. Singurul lucru pe care l-am înţeles este că de mine nu depinde nimic. N-am dreptul să schimb destinul. Am dreptul să ajut oamenii să-şi purifice sufletele, restul se hotărăşte de sus.

- Ce credeţi despre botez? într-o măsură oarecare acesta încalcă intangibilitatea voinţei omului. Copilul nu poate încă să facă o alegere, iar pentru el o fac alţii. Chiar şi Iisus Hristos a fost creştinat abia la treizeci de ani.

- Când învăţăm copilul să meargă, să mănânce, să vorbească, noi facem alegerea pentru el. Fără acesta el nu va supravieţui. Esenţa ritualului botezului este păstrarea iubirii faţă de Dumnezeu în momentul bolii, a dezintegrării şi a morţii. Cu cât mai devreme va învăţa copilul să iubească, cu atât mai sănătos va fi sufletul lui. Iar dacă părinţii au o atitudine corectă faţă de botez, acesta va fi de un folos mult mai mare pentru copil. Din timpuri imemoriale, oamenii încercau să găsească mecanismul transformării sufletului şi al trupului pentru înţelegerea mult mai amplă a Universului. în multe triburi africane s-a păstrat până în

zilele noastre ritualul iniţierii când băieţelul devine adolescent. Aceasta ţine de învingerea fricii, a durerii, a morţii posibile. Nici o religie nu creează legi universale, ea doar se iniţiază în ele şi ajută oamenii să le cunoască.

- Am cancer la glanda mamară. în timpul diagnosticului computerizat mi s-a spus că ADN-ul meu conţine informaţia potrivit căreia în neamul meu au fost cazuri de boli venerice care au fost unul din factorii care au predispuşi spre oncologie. Care este legătura dintre bolile venerice şi oncologie? Ce-ar trebui să fac? Să mă rog pentru tot neamul?

- Sunt expuse la bolile venerice persoanele extrem de supărăcioase, geloase, care sunt concentrate asupra sexului şi a relaţiilor de familie mai mult decât este permis. O dependenţă mărită slăbeşte iubirea şi provoacă o agresivi tate exagerată iar în consecinţă scade imunitatea. Cu alte cuvinte, persoana care nu poate să depăşească stresul din sfera sexuală este predispus la bolile venerice şi oncologice. Când cercetam femei bolnave de cancer, de regulă, la nivelul biocâmpului îmi apărea principala cauză: aceasta era zona genitală, anume aici începeau dereglările iniţiale urmate de cancerul mamar şi al altor organe. Mai întâi suprimăm sentimentul iubirii care provoacă o cădere a nivelului energetic principal. Dacă jignim prin cuvinte persoana iubită putem să ne alegem cu un cancer la buze, la limbă sau gingii, iar dacă vom critica în permanenţă ne vom îmbolnăvi de hepatită sau cancer hepatic. Dacă ne vom supăra în permanenţă pe persoana iubită, pe sine şi pe soartă ne vom îmbolnăvi de cancer la piept, iar dacă vom gândi agresiv despre cei apropiaţi riscăm un cancer la stomac. Când nu iubim lumea înconjurătoare au de suferit plămânii. La una din lecţiile mele am adus următorul exemplu. Cumpărasem un apartament nou şi dormitorul era de două ori mai mic decât al celui precedent. Nu-mi plăcea şi nu puteam să-1 iubesc. Repulsia era atât de puternică încât peste cinci minute începusem să tuşesc foarte tare şi să mă sufoc. Semăna cu o criză astmatică. Eram uluit cât de repede putea să se răsfrângă neacceptarea unei situaţii asupra stării mele. Dacă nu acceptăm şi nu iubim timp îndelungat o situaţie uitând că nu este întâmplătoare şi este dată de Dumnezeu, putem să ne îmbolnăvim de pneumonie,

astm, cancer pulmonar. Apropo, cred că tuberculoza din puşcării înseamnă neacceptarea situaţiei şi a destinului. Orice agresivitate emoţională se întoarce ca un bumerang împotriva izvorului său.

Programul de autodistrugere loveşte, de obicei, asupra capului, colonului, a pielii sau a sistemului uro-genital. Aceasta se întâmplă în cazul când programul evoluează repede şi este exploziv. Dacă acesta se acumulează încet, scade energetica organismului şi imunitatea lui. în consecinţă, suferă locul cel mai slab.

în ultima vreme, se vindecă mult mai greu trichomoniaza, hlamidioza decât sifilisul sau blenoragia. Aceste boli depind într-o oarecare măsură de programul de autodistrugere şi de aceea se vindecă mai greu. Dacă sunt vindecate, totuşi, ele sunt înlocuite de alte boli mult mai grave. După o boală venerică începe cancerul. Acest fapt a permis medicinii să lanseze ipoteza că hlamidiile pot să se transforme în celule canceroase şi invers. în realitate, cauza oncologiei este incapacitatea de a accepta o situaţie traumatizantă, un protest interior continuu împotriva ei. Protestul interior împotriva oricărei situaţii este de fapt, împotriva destinului şi a voinţei Creatorului. Deseori ne supărăm pe situaţiile create de noi înşine.

Odată, încercam să ajut o pacientă. îmi spunea că bunicul ei a fost hipersexual şi chiar la o vârstă destul de înaintată se gândea doar la sex. Era nefericită în viaţa personală. Pe de o parte aceeaşi concentrare puternică asupra sexualităţii, pe de altă parte, soţul care o trăda mereu Şi o contamina cu boli venerice. în cele din urmă a divorţat.

Aceleaşi probleme le avea şi fiul ei, haos în viaţa personală şi pasiune pentru automatele de joc. Oricât s-a străduit sărmana să lupte cu această patimă, totul a fost în zadar. Se supăra pe el , îl condamna, îl certa, căuta noi metode de a-1 influenţa. Mai târziu fiul s-a îmbolnăvit şi a fost internat în spital. Nimerise într-un salon unde murise cineva cu acelaşi diagnostic. După internare a venit la mine şi mă implora să-i salvez fiul. I-am explicat că imposibilitatea de a-şi stăpâni dorinţele sexuale a generat dependenţa de alte dorinţe. Problemele din sfera noastră sexuală ajung pe planul exterior şi unul devine un om vrednic, muncitor, altul este pasionat de jocurile de noroc, al

treilea începe să bea, al patrulea devine un avar patologic etc. I-am explicat, de asemenea, că trebuie să accepte orice supărare din partea unui bărbat ca pe o salvare a fiului ei. Trebuie să-şi schimbe atitudinea faţă de sex. Sexul nu este o sursă de desfătare ci un mijloc de concepere a copiilor. Sursa desfătării este iubirea. Avarul o face dependentă de bani, trufaşul de superioritatea sa faţă de alţii şi aproape toţi o fac dependentă de sex. Iubirea este cea mai mare forţă din Univers. De aceea, tocmai iubirea trebuie îndreptată, în primul rând, către Dumnezeu, iar dacă noi o îndreptăm doar spre fericirea umană, ea plezneşte ca o bulă de săpun împreună cu sănătatea şi viaţa. Când direcţionăm iubirea doar spre persoana apropiată aceasta ne loveşte şi se comportă urât cu noi pentru a supravieţui. Iar dacă ne supărăm pe persoana apropiată atunci şi mai tare ne străduim s-o omoram. Nu trebuie să vă mai supăraţi pe fiu. Cel mai bun ajutor pentru el este să lucraţi asupra dumneavoastră. Gelozia, supărarea, depresia de până la graviditate îl fac dependent mortal de dorinţe şi devine sclavul lor. Nu are nici o importanţă ce fel de dorinţe sunt acestea: senzuale, sexuale, spirituale sau materiale. Reproşurile nu pot să-1 salveze. Salvarea lui este în primul rând iubirea de Dumnezeu şi propria schimbare.

Pacienta a înţeles şi a început să se roage. Peste câteva zile, medicii i-au spus că s-a întâmplat o minune. Fiul ei s-a însănătoşit şi a fost externat foarte curând.

Trebuia să lucreze asupra ei în continuare dar obiceiurile s-au dovedit a fi mai puternice. A început să se supere iarăşi pe fiu şi să-i reproşeze. A hotărât în cele din urmă să meargă la psiholog, hipnotizori ca să-1 oprească de la jocurile de noroc. Am prevenit-o că nu e bine, că totul poate să se termine rău pentru el. N-a vrut să mă asculte şi destinul a procedat altfel. Peste câteva luni pacienta mea a fost operată de hemoroizi. Operaţia a fost reuşită şi problemele fizice au fost anulate. Peste jumătate de an a fost diagnosticată cu un cancer la colon. A fost din nou operată şi de data aceasta cu succes. Peste câtva timp cancerul a dat metastaze. Peste un an a mai fost odată operată, iar peste doi ani a murit. Una şi aceeaşi supărare poate să provoace guturai, apoi, să zicem, bronşită, iar dacă mai durează poate provoca o boală mult mai gravă. Cu cât este mai puternică supărarea cu atât mai grave sunt consecinţele. De

regulă, cancerul este o crimă foarte gravă împotriva iubirii. Diabetul şi bolile cardio-vasculare de asemenea. De aceea, prima regulă a vindecării este eliminarea prin pocăinţă a tuturor formelor de agresivitate faţă de iubire.

Deseori sunt rugat să scriu un text concret de pocăinţă. Este imposibil. Dacă aţi supărat pe cineva n-o să vă cereţi iertare după notiţe. N-o să vă creadă. Aţi renunţat la iubirea de Dumnezeu, aţi înăbuşit-o cu supărări, condamnări şi depresii. Cereţi-i iertare lui Dumnezeu pentru aceasta. Dacă un timp oarecare vă veţi gândi doar la Divin şi veţi renunţa la tot ce domină sentimentele, conştiinţa, trupul dumneavoastră, vă va fi mai uşor să depăşiţi orice situaţie traumatizantă. Prima regula de vindecare este să vă învăţaţi ca în orice situaţie dureroasă să vă păstraţi iubirea de Dumnezeu oricât de mult ar suferi trupul, spiritul şi sufletul. Uneori este suficient acest prim pas elementar ca să ne punem în ordine din punct de vedere fizic.

Nu demult, au fost la mine două femei. Una chelise de tot şi nu-i ajutase nici un fel de medicamente, ierburi, vindecători. I s-au recomandat cărţile mele pe care le-a citit şi a început să se schimbe. I-a crescut părul la loc. Venise la mine fiindcă mai avea o pată la o tâmplă.

- Este un semn că aţi făcut doar primul pas, iar ameliorarea stării dumneavoastră este doar un avans. Emoţiile noastre subconştiente au o energie uriaşă şi se manifestă ani în şir. Rugăciunea nu trebuie să fie un medicament. Aşteptarea unui rezultat este deja dependenţă care întotdeauna generează pretenţii. Iubirea de Dumnezeu ne vindecă sufletul, ea, însă, are ritmul său şi logica sa supremă şi nu e de dorit ba chiar este şi periculos s-o dirijăm. în principiu, singurul instrument cu care Dumnezeu ne dirijează este iubirea. De aceea, doar acel care s-a rătăcit serios poate încerca să dirijeze iubirea, s-o facă dependentă de ceva. Despre acelaşi lucru i-am vorbit şi celeilalte femei care venea la mine a doua sau a treia oară. Venise la mine pentru fiica ei. Iniţial cântărea aproximativ 110 kg, avea schizofrenie, diabet, nemaivorbind de bolile mai neînsemnate. Acum slăbise vreo 60 kg, se vindecase de diabet dar mai avea probleme cu psihicul şi emoţiile.

- E o problemă de timp, i-am spus eu. Lipsa răbdării, irascibilitatea sunt urmare a utilizării incorecte a energiei. In orice situaţie stresantă energia se împarte în două torente, într-

o situaţie critică, mortală aproape toată energia este eliminată pentru necesităţile trupului. Sentimentul de frică blochează planurile fine pentru salvare. Dacă încercăm acest sentiment înainte de situaţia periculoasă, el pricinu-ieşte un rău uriaş sănătăţii fiindcă nu permite controlarea situaţiei pe planul fin şi în primul rând a schimbărilor noastre de profunzime. Aşa cum spunea un antrenor: "Frica este un foc. Dacă îl dirijăm, încălzeşte, dacă ne supunem lui, ne arde, iar dacă lipseşte cu desăvârşire putem să îngheţăm."

Emoţia opusă fricii este smerenia. Smerenia ajută să canalizăm energia asupra schimbărilor de profunzime şi nu asupra trupului, asupra luptei exterioare cu situaţia. în măsura în care acceptăm în interior orice situaţie în aceeaşi măsură devine parte din noi. Schimbându-ne pe noi, schimbăm situaţia. Orice situaţie are un sens Divin iar în ea se reflectă legile supreme ale Universului. Putem să luptăm în exterior, însă este interzis să luptăm în interior fiindcă orice situaţie, pe planul subtil este în legătură directă cu noi. încercând să omoram situaţia, ne omoram pe noi. Şi, dimpotrivă, schimbându-ne pe noi, schimbăm situaţia. De aceea, forma supremă a artei războiului este victoria asupra noastră. Primul pas este răbdarea sau posibilitatea de a păstra energia, de a nu-i permite să se transforme în forme primitive de manifestare: frică, ură, supărare, acţiuni dure. Al doilea pas este capacitatea de a canaliza această energie spre propria noastă schimbare. în aceasta constă smerenia. Mulţi dintre noi confundă răbdarea cu smerenia reducând-o la iresponsabilitate şi suprimarea dorinţelor. Orice energie trebuie să se transforme, în cele din urmă, în energia iubirii. Nu trebuie să suprimăm şi să distrugem dorinţele şi emoţiile noastre primitive, trebuie să le canalizăm spre iubire şi atunci armonia sufletească va deveni fizică iar bolile vor rămâne în amintirea noastră ca o etapă în educaţia sufletului nostru.

- Spuneaţi odată că dezvoltarea fundamentală a tehnicii s-a produs în zonele nordice unde condiţiile dure de viaţă îi obligau să se dezvolte, să gândească creator, să se adapteze. De ce atunci nu toate popoa rele nordice au atins un nivel superior de dezvoltare cum ar fi, de exemplu, eschimoşii?

- Condiţiile prea confortabile frânează dezvoltarea la fel ca disconfortul continuu. îndeplinirea tuturor dorinţelor le omoară la fel ca suprimarea lor permanentă.

Homeostaza, adică păstrarea stării interioare, se dezvoltă la mărirea amplitudinii oscilaţiilor mediului exterior. O amplitudine prea mare poate să distrugă viaţa. Acele zone de pe Terra unde oamenii îşi irosesc puterile pentru supravieţuirea fizică şi nu pot să se rupă de realitate folosind energia în scopuri strategice nu ne oferă exemple de mare dezvoltare.

în India, o ţară suficient de izolată, apărată, care are o climă caldă, există munţii Himalaia cu o climă foarte aspră. Mulţi pustnici, în dorinţa de a evada din lumea confortului, plecau în munţi pentru a afla marile adevăruri apoi se întorceau şi le transmiteau oamenilor. Abţinerea continuă poate duce la inaniţie la fel cum mâncarea din abundenţă duce la boli şi obezitate. Viaţa este o sinusoidă, şi ciclici-tate, abţinere şi realizare, fie la nivel senzual, spiritual sau material. Sinusoida înseamnă dezvoltare.

- Susţineţi că bussines-ul este o artă "militară," îi atribuiţi aureola bărbăţiei şi nobleţei. Totuşi, este evident că bussines-ul, la fel şi capitalismul în general, se bazează pe individualismul patologic, pe cruzime faţă de alţi oameni. Ce-i de făcut? Să aşteptăm până Cel de Sus va salva planeta de acest gunoi? Or, dumneavoastră sunteţi împotriva echităţii sociale?

- Pentru unii, dreptatea socială este să-1 omoare pe cel care nu le place. Metoda banditească de gândire este cea mai primitivă formă de conducere. Căutarea celor vinovaţi este, în primul rând, o rezolvare superficială a problemei, este lupta cu efectul şi nu cu pricina. în al doilea rând, toată energia este consumată de agresivitate şi nici o picătură nu este utilizată pentru schimbările personale. Această atitu dine faţă de realitate, fie a unui singur om sau a unui stat, creează un program de autodistrugere. în Rusia, au căutat vinovaţi şi au omorât deja în 1917, apoi în anii '30, '40 şi '50.

Comuniştii au distrus moralitatea reducând-o la stimulare materiala. Dacă spiritul este secundar şi depinde de materie, gândeau comuniştii, vom crea o economie socialistă şi vom

avea o nouă moralitate. Moralitatea, însă, n-a apărut şi a început decăderea economică. Da, conştiinţa depinde de timp dar nu într-o măsură atât de mare. S-a dovedit că începutul spiritual şi moral ne ajută să renunţăm la dorinţele momentane şi să ne gândim şi la alţii, să vedem nu numai prezentul ci şi o perspectivă îndepărtată. Tocmai aceasta le lipsea conducătorilor sovietici. Ţara a consumat rezervele sale morale, s-a epuizat sentimentul unităţii şi al gândirii colective.

Astăzi suntem martorii deşteptării poporului. Mulţi se interesează de economie şi politică. Se formează o opinie publică ce n-a existat altădată.

Atitudinea faţă de bogaţi a fost întotdeauna duală. Pe de o parte, deveneau bogaţi cei mai deştepţi, mai energici şi mai talentaţi. Pentru un prost şi un leneş este foarte greu să ajungă bogat. Pe de altă parte, ajungând bogaţi, mulţi decad în plan spiritual. De ce? Pentru a deveni bogat trebuie să avem aptitudini, voinţă, să lucrăm câte 15-18 ore pe zi. Acest lucru este posibil pentru un om bun şi armonios în interior. Când avem suficienţi bani care asigură toate necesităţile nu mai consumăm energie şi ne transformăm din donatori în consumatori.

în Rusia mulţi au adunat bogăţii fără mari eforturi. De aceea, decăderea morală a "ruşilor noi" s-a produs într-un ritm accelerat. Pentru a păstra sufletul trebuie să păstrăm iubirea şi să oferim energie, iar pentru a păstra iubirea ne ajută moralitatea şi credinţa în Dumnezeu. Statul, însă, n-a asigurat moralitatea.

Ura faţă de bogaţi şi căutarea dreptăţii ţine de psihologia consumatorului. Bogaţii trebuiesc protejaţi, pe de o parte, şi verificaţi şi limitaţi, pe de altă parte, ajutându-i să pună pe primul loc interesele statului. Este o lipsă de nobleţe să împărţim lumea în oameni săraci şi buni şi bogaţi şi răi. Nu trebuie să personificăm problema. Mediul dă naştere la criminali. înseamnă că trebuie nu atât să-i pedepsim pe criminali cât să schimbăm mediul. Pentru a schima mediul trebuie să ne învăţăm să gândim. Pentru a gândi corect, trebuie să ne punem în ordine conştiinţa şi sufletul. Aşadar, dacă nu dorim şi nu putem să ne schimbăm vom fi condamnaţi să căutăm toată viaţa vinovaţi şi să-i urâm distrugându-ne pe noi şi destinul nostru.

Rusia are ,0 energetică specifică. în Rusia are loc accelerarea tuturor proceselor pe seama unităţii a două contrarii: gândirea accidentală şi cea orientală. Dezvoltarea are loc într-un ritm rapid şi la fel de rapid are loc degradarea. De aceea suntem martorii unor manifestări spirituale de un nivel foarte ridicat şi a unor mari talente şi în acelaşi timp exemple inimaginabile de trădare, lăcomie şi prostie. Cu cât suntem mai spirituali cu atât vom deveni mai duri dacă ne vom pierde moralitatea. Oamenii deştepţi, cu o moralitate foarte înaltă ajung la putere doar când ţara se află în situaţii catastrofale sau în pericol de moarte. Astăzi, Rusia se află într-o asemenea situaţie.

Ni se pare că aceasta e politică sau economie. Comunismul, pentru noi, era, de asemenea, politică. In realitate, este vorba de psihologie. Ideea unei societăţi armonioase şi fericite nu le aparţine comuniştilor aceştia se străduiau doar să găsească condiţiile pentru realizarea unui vis. Proprietatea comună, învăţătura materialistă transformă omul într-un mecanism care neagă noţiunea de suflet şi este de acord cu repartizarea uniformă a tuturor bunurilor etc. Comunismul nu s-a prăbuşit din cauza greşelilor economice şi politice. Un om imperfect, mediocru poate să primească aceleaşi bunuri ca unul talentat, dar cu o singură condiţie: să se dezvolte continuu şi să se schimbe în sens pozitiv devenind deştept, talentat şi cu o moralitate ridicată. Doar atunci bunurile primite vor fi pentru el un avans. Orice copil primeşte de la mama lui mângâiere, lapte indiferent de capacităţile lui. în lumea animală, femela îi striveşte cu capul ei şi refuză să-i hrănească pe puii incapabili să supravieţuiască. Aceştia nu pot să se schimbe, sunt deci condamnaţi.

în lumea umană, orice copil este susţinut şi protejat. El învinge greutăţile şi devine puternic. Tocmai prin aceasta se deosebeşte omul de animal. încercarea de asemănare cu animalele şi lichidarea celor slabi nu ameliorează fondul genetic uman. De aceea, nici în Sparta antică, unde nou-născuţii slabi erau înecaţi, nici în Germania fascistă n-a avut loc dezvoltarea civilizaţiei.

Aşadar, un om prost şi unul deştept, unul slab şi altul puternic se pot egala numai în cazul unei conştiinţe înalte. Comuniştii doreau să atingă acest nivel de conştiinţă creând stimuli

materiali şi psihologici dar au eşuat. Proprietatea comună şi "repartizarea corectă a bunurilor" i-au istovit pe cei deştepţi şi energici şi le oferea o viaţă confortabilă proştilor şi leneşilor. Au fost aplicate violenţa, constrângerea, frica, dar conştiinţa comunistă n-a mai apărut. Nici nu putea să apară. Pentru autodesăvârşirea continuă e nevoie de energie, iar energia este generată de iubire. Fără iubirea de Dumnezeu rezervele umane se epuizează şi ele. Există, însă, o mică nuanţă. Lipsa conştiinţei comuniste a înmormântat sistemul din URSS. în China, încă din antichitate, copiilor li se educă dragostea de muncă. Este imposibil să-ţi imaginezi un chinez leneş şi posac. Am primit, de curând, o întrebare: "Există vreo legătură între lene şi deprimare?" Există o legătură foarte strânsă. Dacă omul nu oferă energie, iubirea părăseşte sufletul şi apare depresia. Lenea este de două feluri. Lenea superficială, când omul nu vrea să se transforme în animal de tracţiune, iar pentru a-şi uşura munca, a inventat roaba. Această lene impune transformarea energiei fizice de nivel redus, în energie înaltă, spirituală. Pustnicul poate fi considerat un leneş fiindcă nu munceşte fizic de dragul binelui comun. însă lenea considerată mama tuturor viciilor înseamnă lipsa dorinţei de a da energie în general. Totodată, omul încetează de a mai fi donator şi se transformă în consumator. în acest moment începe degenerarea. Dependenţa de mediu e în continuă creştere. Energia scade, cresc, în schimb, agresivitatea, pretenţiile, depresia. De aceea, socialismul ca economie planificată, ca prioritate a scopurilor strategice, ca stat unde dezvoltarea n-a fost distrusă în favoarea valorilor materiale s-a păstrat în China. Astăzi, în China, gândirea colectivă demonstrează prioritatea sa evidentă faţă de lumea occidentală. Dar, incapacitatea de a asigura dezvoltarea spirituală nu este cea mai mare nenorocire a comunismului. A fost greşit impulsul primar. Scopul comunismului era de a-1 face fericit pe fiecare. La întrebarea „Ce este, însă fericirea?", comuniştii răspundeau foarte simplu: "Fericirea înseamnă bunăstare materială repartizată uniform tuturor". Imperfecţiunea acestei fericiri era simţită chiar de cei neavizaţi. De aceea visul s-a schimbat parţial: "Omul nu trebuie să aibă o fericire materială particulară. El trebuie să fie liber, iar toată fericirea materială trebuie să fie ascunsă în structura de stat."

Prin distrugerea intereselor materiale private se avea în vedere reorientarea cardinală a omului. Dacă energia nu este orientată spre material, ea va fi orientată spre spiritual. Trebuie să recunoaştem că spiritualitatea şi conştiinţa s-au dezvoltat, totuşi. Comunismul a fost o încercare de compromis între Divin şi uman. El a încercat să rupă omul de la interesele sale materiale, dar n-a reuşit să-1 direcţioneze către interesele Divine. Occidentul a redus fericirea la aspectul material, Orientul - la cel spiritual. Occidentul a renunţat la aspectul spiritual, Orientul - la cel material. Comunismul a încercat să unească aceste două moduri de gândire creând un nou model de stare materială limitată care ajută spiritualul. Existenţa lui a fost firească şi necesară ca o încercare de dezvoltare şi de formare a omului nou. Poate fi fericită societatea care înţelege că fericirea oricărui om constă nu numai într-o viaţă materială îndestulată şi în renunţarea la spiritualitate. Fericirea este imposibilă fără bogăţia sufletului încălzit de iubire, iar posibilitatea de a iubi se obţine prin iubire de Dumnezeu.

încercând să dezvolte conştiinţa comunistă cu ajutorul unei concepţii greşite despre fericirea umană şi văzând că nu reuşesc, comuniştii au început să lichideze "materialul uman" inutil din punctul lor de vedere. Lagărele de concentrare pentru "reeducarea celor inconştienţi" inventate de Dzerjinski şi Troţki şi foamea provocată artificial, aplicate pentru prima dată de Lenin, au redus numărul celor "inconştienţi" cu mai bine de 70 milioane de oameni.

Naţional - socialismul, adică fascismul, a fost mai consecvent în crearea viitorului luminos. Viitorul omenirii consta în viitorul anumitor oameni. Aşa cum va fi un anumit om aşa va fi viitorul societăţii. Fasciştii au renunţat de la bun început la posibilitatea schimbării, transformării şi dezvoltării omului. Ei credeau că materialul nu este principal, iar spiritualul - şi mai puţin important. Exemplul suprem de manifestare a spiritualităţii este India antică. De acolo a fost preluat simbolul svasticii. Schema societăţii pe caste unde unii au dreptul la toate bunurile iar alţii au dreptul să fie doar sclavi a fost preluată de asemenea din India.

Pe porţile lagărului Buhenvald era scris: "Fiecăruia ce-i este dat". Acţionând conform acestei scheme, naziştii nu le permiteau oamenilor să se schimbe şi rezolvau problema întru-

un mod radical: "Cine nu corespunde cu idealul de om al viitorului să fie lichidat". Pentru a-i face pe toţi fericiţi trebuiesc lichidaţi cei nefericiţi.

Comunismul a rezolvat această problemă puţin altfel: "Pentru ca toţi nefericiţii să se simtă fericiţi, trebuiesc omorâţi cei fericiţi." Ideea comunismului admitea, totuşi, reeducarea, schimbarea, conştiinţa în creştere a oamenilor, de aceea socialismul a trăit mai mult. El a fost, totuşi, condamnat, fiindcă impulsul primar a fost nedesăvârşit. A început cel de-al doilea război mondial care a însemnat zdruncinarea economiei mondiale şi milioane şi milioane de morţi. Era consecinţa rezolvării incorecte a unei "mici" probleme psihologice: cum să se facă un om fericit şi să fie transformat astfel încât să devină armonios şi să ofere mai mult decât consumă?

Popoarele ţărilor occidentale care s-au format pe baza concepţiei creştine despre lume au acumulat energie interioară şi au învăţat s-o utilizeze în muncă, disciplină şi crearea valorilor materiale. în Orient, energia superioară a fost transformată în realizări spirituale. Rusia, care are legături cu Orientul, a simţit influenţa lui puternică dar n-a devenit o ţară orientală. După reformele lui Petru, Rusia s-a întors către Occident dar n-a devenit o ţară occidentală. Totuşi, în conştiinţa Rusiei s-au unit două stiluri de gândire, uneori distrugându-se reciproc, alteori, obţinând cele mai mari rezultate sub aspectele material şi spiritual.

- De curând, la televiziune, s~a dezbătut problema legalizării prostituţiei. Un birocrat de la o grupare politică binecunoscută susţinea că această legalizare va avea efect economic. Banii vor ajunge în visteria statului şi nu la mafie. Care este părerea dumneavoastră?

Exemplul politicianului pentru care principala valoare sunt banii şi creşterea economică fie şi în detrimentul moralităţii este des întâlnit în Occident. Consecinţele unei asemenea abordări vor fi, mai devreme sau mai târziu tragice. Iubirea şi moralitatea sunt rădăcinile noastre. Dacă un om stropeşte coroana pomului şi nu rădăcina sau încearcă să taie rădăcina ca să crească coroana, acesta nu va fi niciodată pomicultor. Atitudinea de consum faţă de lume duce la căderea energetică a sufletului. Când cineva are puţină energie, nu poate să se

schimbe, să se transforme. Adaptabilitatea la lume scade brusc. El nu poate să depăşească stresul şi începe moartea lentă.
La începutul fiecărei lecţii eu diagnostichez sala după doi parametri: cât de pregătită este sala să ofere energie şi cât de pregătită este să consume. Când consumul este mult mai mare, omul este deja bolnav. Puteţi să mă întrebaţi cum rămâne cu copiii mici care consumă doar? Răspunsul este simplu. Dezvoltarea, schimbarea copilului, maturizarea lui înseamnă eliminarea unei cantităţi uriaşe de energie. Aici consumul este inevitabil. Teatrul, artele trebuie să fie subvenţionate de stat. Fără susţinerea statului nu pot să se dezvolte ştiinţele fundamentale. Trebuie să înţelegem că acolo unde disponibilitatea de a oferi este uriaşă, dezvoltarea şi transformarea sunt continue, iar ajutorul material este inevitabil. Randamentul va fi de zeci, chiar de sute de ori mai mare decât avansul.

Astăzi statul încearcă să lupte cu consumatorismul trecând totul pe bază de comerţ. Este ca şi cum ai obliga un copil să alerge după câteva ore de la naşterea sa, iar peste câteva zile să se alimenteze singur. Când un sfânt meditează, se roagă, cedând o cantitate uriaşă de energie, pe planul fin el este susţinut de acei care muncesc fizic. In cele din urmă, randamentul la nivelurile de suprafaţă sau de profunzime trebuie să fie mai mare decât consumul.

Unul dintre indicii dezvoltării omului este capacitatea lui de a munci chiar şi atunci când cerinţele materiale şi spirituale sunt, în principiu satisfăcute. Dacă sălbaticul a mâncat, el nu va mai munci. Pentru orice animal, condiţia de bază pentru eliminarea energiei sunt frica, setea, foamea sau sentimentul sexual. Omul, chiar dacă şi-a satisfăcut dorinţele, continuă să cedeze energie. Aceasta este dezvoltarea.

Am citit în ziar că s-a făcut un sondaj de opinie printre oamenii de afaceri şi oamenii care trăiesc din salarii: „Aţi continua să lucraţi dacă aţi primi cinci milioane de dolari?" Cam 80% dintre oamenii care trăiesc din salarii au răspuns că nu ar mai lucra. Aceasta înseamnă că degradarea pe fondul bunăstării pe ei îi satisface pe deplin. Printre oamenii de afaceri acest indice era mai scăzut. Totuşi, depăşea 50%. Ce înseamnă asta? Concluzia este deplorabilă. In societatea noastră, chiar şi acei care s-au obişnuit să muncească rămân,

în esenţă, consumatori. Rezultă că au puţină energie, iar pentru purificare stresul este insuficient. Putem vorbi despre boli şi despre probleme nu numai la aceşti oameni ci la întreaga societate.

Ce este prostituţia? Este dorinţa de a câştiga bani mai uşor şi mulţi. Dacă lipseşte iubirea şi moralitatea din suflet, este greu să te abţii de la ispita de a primi un salariu într-o singură noapte. De obicei, un om imoral nu se gândeşte care vor fi repercusiunile asupra sufletului fiindcă sensibilitatea sufletului său, este scăzută. Pentru o prostituată totul se sfârşeşte, de regulă, foarte trist. Dacă o asemenea "muncă" îi produce plăcere, concentrarea asupra sexului, adică asupra vieţii şi a continuării ei, amplifică de multe ori dependenţa de fericirea umană nu numai a femeii ci şi a urmaşilor ei. De aceea copiii au o vitalitate scăzută. Dacă această ocupaţie nu-i produce plăcere şi-i provoacă emoţii negative, apare agresivitatea din partea clienţilor, încep bolile şi prăbuşirea destinului. Sufletele copiilor se umplu de agresivitate şi au o vitalitate de asemenea scăzută.

Să vorbim puţin despre clienţii prostituatelor. Energia sexuală trebuie să se transforme la orice om în sentiment de iubire. Transformarea energiei sexuale în energie spirituală este continuă. Cu cât mai mult aspirăm către Dumnezeu cu atât mai uşoară este transformarea şi cu atât mai spirituali devenim, cu atât mai bogat^este sufletul nostru şi cu atât suntem mai buni şi mai talentaţi. Cu cât mai mult oferim, cu atât mai uşor simţim iubirea şi cu atât mai uşor energia sexuală contribuie la dezvoltare. Consumul tinde mai mult spre nivelul animal. Mulţi călugări de la mănăstiri şi doritori de a deveni monahi nu rezistă la această viaţă. Pentru a simţi iubirea de Dumnezeu trebuiesc înfrânate aspiraţiile trupului, sufletului şi spiritului. De aceea călugării fac un legământ să nu facă averi, de ascultare şi puritate morală. Renunţarea la bani şi avere frânează funcţiile trupului. Ascultarea înfrânează trufia şi funcţiile spiritului. Puritatea morală înfrânează dorinţele arzătoare şi funcţiile senzuale ale sufletului. Cea mai grea este lupta cu dorinţele arzătoare. Dacă mecanismul transformării energiei sexuale animalice în energie spirituală umană nu este dezvoltat, omul începe să-şi iasă din minţi când este obligat să-şi înfrâneze dorinţele arzătoare. Un asemenea om pleacă din

mănăstire. Dar şi în viaţa socială îi va fi greu să comunice cu femeia fiindcă se va gândi doar la satisfacerea dorinţelor sexuale. în acest caz el va apela la serviciile prostituatelor. Dezvoltarea societăţii nu înseamnă crearea confortului pentru oamenii cu o patologie sufletească. O societate armonioasă trebuie să ajute oamenii să depăşească această patologie. Credinţa în Dumnezeu, orientarea către sentimentele superioare, bunătatea şi altruismul, abţinerea periodică de la sex şi mâncare sunt factori care contribuie la corectarea acestei patologii. Dacă o societate pretinde că este umană tolerând patologia sufletului, atunci un om sănătos îl va imita pe cel bolnav şi îşi va orienta, tot mai puţin, energia către iubirea de Dumnezeu, sentimentele înălţătoare şi va apela tot mai des la serviciile prostituatelor. Nu trebuie să te rogi, nu trebuie să ai grijă de cineva, se poate să primeşti repede şi fără bătaie de cap plăcerile dorite. Se consumă minimum de energie, iar plăcerile fizice sunt la maximum. Apelarea regulată la serviciile prostituatelor înseamnă boala sufletului şi spiritului apoi şi a trupului. Cu cât mai mulţi bărbaţi vor plăti serviciile prostituatelor, cu atât mai multe femei vor porni pe această cale. In consecinţă - degradează societatea. Se legalizează prostituţia, narcomania şi alte lucruri imorale şi periculoase.

Apropo de narcotice. Insuficienţa iubirii din suflet, distrugerea energeticii, a sentimentelor luminoase, atitudinea de consum faţă de viaţă duc la creşterea prostituţiei. Insuficienţa energiei şi intoleranţa stresului duc la narcomanie şi homosexualitate. în ţările Europei Occidentale bolile mentale sunt intensificate şi nu vindecate. Oamenii care renunţă la iubire nu suportă durerea sufletească. Ei, fie se sinucid, fie caută moartea inconştient. Ajutorul principal pentru aceşti oameni este în primul rând să fie învăţaţi să iubească, în al doilea rând, să se abţină de la sinucidere.

în Olanda, totul s-a rezolvat foarte simplu. Pe lângă noţiunile de libertate, democraţie şi umanism, au introdus legea care permite sinuciderea - eutanasierea. Au legalizat, de fapt, narcomania. în Franţa au deschis un post de televiziune pentru homosexuali. Aceasta înseamnă legalizarea sexului la televizor şi propaganda homosexualităţii. La deschidere a participat şi ministrul culturii. Poate că utilizarea frecventă a cuvintelor

„umanism", „libertate", „democraţie", pentru Occident este o minciună? Despre care umanism poate fi vorba dacă occidentul dezvoltă în om tendinţele patologice? Ce fel de democraţie poate să permită coruperea sufletelor copiilor. Care libertate transformă, treptat, oamenii în animale? Răspunsul este simplu. în Orient, omul este spirit şi suflet. Trupul este oarecum neglijat, în Occident, omul este trup şi toată democraţia şi umanismul trebuie să asigure confortul trupului şi n-are nici o importanţă dacă moare sufletul. Homosexualitatea, narcomania şi sterilitatea care inundă ţările occidentale sunt consecinţele materialismului proferat consecvent de civilizaţia occidentală.

Există un lucru mult mai periculos decât minciuna -adevărul spus pe jumătate. Adevărurile superficiale sunt mult mai periculoase decât orice rătăcire. în concepţia materialistă despre lume există o raţiune sănătoasă care a creat civilizaţia occidentală. Este, însă, o jumătate de adevăr. Faptul că societatea occidentală degenerează şi dispare fiind înlocuită de populaţia arabo-musulmană, şi că în Franţa fiecare a doua femeie nu poate avea copii, sunt consecinţa acestei jumătăţi de adevăr.

La începutul cercetărilor mele credeam că biocâmpul este totalitatea câmpurilor fizice care înconjoară corpul omului. Presupuneam că odată cu schimbarea corpului se schimbă şi structura câmpului. Dacă se îmbolnăveşte un organ, se deformează structura câmpului. Biocâmpul este secundar faţă de organ şi, în acelaşi timp este primar. Se exclud unul pe celălalt. Mai târziu am înţeles că există diferite straturi ale câmpurilor. Unele de profunzime, care formează corpul şi determină starea lui, şi altele de suprafaţă, care depind de corp, şi sunt formate de el. Un câmp trece în altul. Spiritul devine materie şi materia devine spirit.

Am observat că structurile de câmp principale sunt, în esenţă, emoţiile noastre, că emoţia este primară faţă de corp, deşi straturile de suprafaţă ale emoţiilor depind de corp. Am înţeles că idealismul şi materialismul se intersectează în iubire fiind părţi ale unui întreg, iar ciclul de dezvoltare a oricărei fiinţe începe cu energia şi iubirea Divină care se transformă în început spiritual apoi în structuri materiale. Energia Divină vine de pe planurile fine şi creează religia. Religia creează cultura, iar cultura - civilizaţia. Dacă civilizaţia nu se întoarce la Dumnezeu

şi la religie, moare. Unul dintre semnele principale ale apusului civilizaţiei este creşterea bruscă a homosexualităţii, adică primează interesele trupului în detrimentul sufletului. Să ne amintim de Sodoma şi Gomora. Cu cât mai mult încearcă Europa să ajute trupul muribund, cu atât mai grave sunt problemele civilizaţiei. Când America încearcă să salveze civilizaţia cu ajutorul hegemoniei planetare, iar acesta reprezintă un exemplu clasic al sistemului fără conexiune inversă, orice om poate înţelege că ţara Soarelui Apune va putea avea multe probleme.

Dinozaurii au dispărut din cauză că energia lor principală era folosită pentru puterea fizică şi pentru protecţie. Mamiferele slabe, lipsite de apărare şi-au concentrat energia asupra conţinutului şi nu a formei. După cum s-a dovedit deja, dezvoltarea spirituală, emoţională protejează mult mai bine decât orice haină antiglonţ. Apărarea supremă este sentimentul iubirii faţă de Dumnezeu care ne-a creat şi care este prezent în fiecare fărâmă din Univers.

PARTEA A TREIA

- Trebuie, oare, anulată condamnarea la moarte? în unele dintre statele din SUA condamnarea la moarte n-afost anulată.

Cred că la cum aţi pus întrebarea nu se poate da un răspuns corect. Să luăm, de exemplu, Europa. Ea se mândreşte, de regulă, cu un nivel foarte ridicat de cultură şi civilizaţie. Cultură înseamnă nu numai teatru sau balet, cultura este şi egalitate în faţa legii, şi furtul minim al funcţionarilor, şi lipsa de invidie, trufie şi bădărănie. Toate acestea înseamnă iubire şi respect faţă de aproapele nostru. Este logică concluzia că omul, fie el şi criminal, nu trebuie omorât. Aceasta corespunde cu morala creştină. Poziţia contrară în această problemă este cea a islamului care decurge din legile Coranului: ai furat - trebuie să ţi se taie o mână, ai omorât - eşti supus execuţiei. în Europa civilizată demult nu se mai execută astrologi şi vrăjitoare cum se cere în Vechiul Testament, iar criminalii continuă să se înmulţească. Acum câţiva ani am fost în Emiratele Arabe şi am întrebat pe cineva dacă acolo există criminalitate.

- Nu, - mi s-a răspuns.
- Cum adică? - am întrebat mirat.

- Uite-aşa. Dubai, de exemplu, este cel mai puţin periculos oraş din lume.

- Bine dar altădată a existat criminalitate?

- Bineînţeles c-a existat.

- Şi unde a dispărut?

- într-o bună zi emirul a spus: „Pe mulţi îi deranjează creşterea criminalităţii. Cred că a sosit momentul să nu mai existe." Peste trei zile criminalitatea a dispărut.

- Foarte ciudat, - am zis eu. - în Europa nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

- în Europa nu există religie. Creştinismul este un paravan pentru europeni, - a spus conlocutorul meu. Aici, oamenii sunt mai credincioşi.

- Care este nivelul de trai la dumneavoastră.

- Nu este rău. Salariul mediu este în jur de 2000 de dolari. Conform ordonanţei emirului, fiecare locuitor primeşte un surplus la salariu ca venitul lunar să fie de 2000 de dolari.

- E comunism adevărat - am replicat eu.

- în orice caz, conducerea ţării are grijă de popor. Pentru ei, valorile morale nu sunt cuvinte goale.

M-am gândit, apoi, cum să rezolvăm această problemă, în Europa, au făcut o statistică şi au înţeles că introducerea pedepsei cu moartea nu reduce criminalitatea. în Emiratele Arabe nu s-au preocupat de statistică. Dacă religia spune că este un păcat să omori, să furi, înseamnă că păcatul nu trebuie să existe şi orice pedeapsă, în acest caz este justificată. Şi, criminalitatea a dispărut.

în Rusia a fost introdus moratoriul pentru pedeapsa cu moartea. A fost înlocuită cu închisoarea pe viaţă pentru acei care au puţini bani. Ceilalţi îşi răscumpără libertatea foarte repede şi comit alte infracţiuni fiind convinşi că în această ţară coruptă totul e posibil dacă ai bani.

Acum câţiva ani mergeam în compartiment cu un militar care se întorcea din Cecenia.

- în armată e un dezmăţ total - povestea militarul. Pentru a face ordine în Cecenia trebuie făcută ordine, în primul rând, în armată. Aici, cadrele superioare îi trădează pe ofiţeri, iar ofiţerii pe soldaţi. împrejurările îi determină

să procedeze astfel. Hoţii şi trădătorii sunt decoraţi şi premiaţi. Cei corecţi sunt omorâţi sau li se ridică gradul militar. Noi ne jertfim vieţile făcându-i pe ceceni prizonieri, iar peste două săptămâni îi vedem luptând. Ei se răscumpără şi luptă în continuare. Cecenii trec liber, înarmaţi fiind, prin orice punct de control. Civilii aşteaptă în rând iar militarii ceceni plătesc 200 de dolari şi trec. Noi am renunţat să-i mai facem prizonieri pe ceceni.

Au trecut mulţi ani după această discuţie. Astăzi, armata se regenerează, noi, însă, nu avem opinie publică, nu avem legi care. să-1 influenţeze pe criminalul începător. Eram sigur că în Rusia este necesară introducerea pedepsei cu moartea. Am primit, însă, o scrisoare din închisoare de la un criminal:

- Am organizat şi am săvârşit un omor. Sunt condamnat pe viaţă.

Am citit cărţile dumneavoastră şi am devenit alt om. Mi-ar fi imposibil să comit o altă crimă.

După această scrisoare am înţeles care e sensul pedepsei cu moartea. Să-1 ajute pe om să nu mai comită crime. Vorbind într-un limbaj religios, să nu-i permită să păcătuiască în continuare. Cu fiecare crimă comisă omul îşi înnegreşte mai mult sufletul. Când comite o crimă din lăcomie, omul omoară şi iubirea în sufletul său. Un suflet negru intoxică spaţiul în jurul său şi-i împinge pe alţii la fărădelegi şi la renunţarea la Dumnezeu. Rezultă că moartea este o binefacere pentru un asemenea om. Apare întrebarea: de ce Dumnezeu nu-1 pedepseşte pe un asemenea om? Răspunsul este simplu. Spre deosebire de judecata umană, îndeosebi cea rusă, principiul inevitabilităţii pedepsei la Judecata Divină nu funcţionează în totalitate. Dacă omul comite păcate mărunte, ele se transformă, iminent, în altele mai mari şi pătrund adânc în subconştient şi devin convingeri personale. în acest moment începe degenerarea, bolile şi intervine moartea.

Deseori, sunt întrebat unde este dreptatea? De ce pentru greşelile unora răspund alţii?

Când ne urcăm în avion îi încredinţăm viaţa pilotului. Pentru greşelile lui răspundem noi, iar pentru moartea noastră răspunde el, dacă rămâne în viaţă. Pedeapsa principală pentru un criminal este moartea şi degenerarea urmaşilor lui.

Aşadar, legile umane - penale, administrative, morale - grăbesc procesul pedepsei salvând criminalul de degenerare şi moarte în viitor. Mult mai repede funcţionează legea morală, apoi cea administrativă şi, în ultimul rând, cea penală. Toate, însă, trebuie să acţioneze pentru salvarea sufletului omului. Rezultă că pedeapsa cu moartea înseamnă a recunoaşte că este imposibil ca sufletul criminalului să se schimbe. Existenţa lui pe Pământ înseamnă omorârea continuă a iubirii din sufletul său. Doar moartea poate să-1 ajute să-şi purifice sufletul, să stopeze întinarea în profunzime a subconştientului. Anularea pedepsei cu moartea este valabilă când criminalul poate să se schimbe. Fără credinţa în Dumnezeu acest lucru este imposibil.

în URSS, închisorile se numeau instituţii de corecţie prin muncă. Corecţia se reducea doar la muncă. Astăzi închisoarea înseamnă pedeapsă. Despre corecţie nu vorbeşte nimeni. Toţi au înţeles că nu are rost. Dar au înţeles greşit. Omul poate şi trebuie să se schimbe în sensul bun. Iar când legislatorii se gândesc doar dacă să introducă sau să anuleze pedeapsa cu moartea, este dovada că nu ştiu să gândească. O gândire superficială nu va putea niciodată să rezolve o problemă. Dacă nu se creează posibilităţi ca un criminal să-şi purifice şi să-şi salveze sufletul, introducerea sau anularea pedepsei cu moartea doar îi vor înrăutăţi situaţia.

Calea occidentală este umanismul faţă de criminal şi are ca efect creşterea continuă a criminalităţii. Calea orientală este lichidarea oricărui criminal şi a criminalităţii în general. Rezultatele modalităţii occidentale de abordare au fost evidente în Germania fascistă. în anii ' 60, în Brazilia trăia un bătrân pe care îl iubeau foarte mult copiii fiindcă îi răsfăţa cu bomboane. Apoi, când a fost arestat, s-a aflat că era un călău fascist binecunoscut care a omorât mii de copii pentru experimentele sale. Pentru el, copiii de altă naţionalitate erau criminali care nu aveau dreptul la existenţă. Atât calea occidentală cât şi cea orientală sunt condamnate la degenerare. Ele pot să se unească doar în cazul când sufletul fiecărui om se va schimba benefic.

Să vorbim puţin despre psihologia criminalului. Am citit nu demult o scrisoare ciudată de la o doamnă:

- Am avut leucemie. Am citit cărţile dumneavoastră şi m-am vindecat. Sunt sănătoasă, sunt fericită, m-am căsătorit cu tatăl meu.

I-am examinat câmpul după scris şi am înţeles că problema e rezolvată superficial. Boala a trecut iar cauza a rămas. Ce înseamnă incestul? Ce se întâmplă în acest caz pe planul fin. în orice religie este un păcat. în Orient, energia de bază a omului este cea sexuală. Ea trebuie irosită câte puţin iar aceasta este o dovadă a sănătăţii. Am ajuns la nişte concluzii similare dar întrucâtva diferite. Energia de bază a omului este curată fără vreo nuanţă. Ea se transformă, în primul rând, în energie sexuală de continuare a vieţii, apoi în energie spirituală, adică a conştiinţei, mai apoi în energia trupului. Universul este holografic în timp şi spaţiu, adică, în orice obiect, pe plan subtil, se ascunde întreaga informaţie despre Univers, în trecut, prezent şi viitor. în limbaj religios, Dumnezeu este prezent, dar nevăzut, în întregul Univers. Aşadar, în fiecare zecime de secundă, în noi, se naşte, se dezvoltă, îmbătrâneşte şi moare întregul Univers. Esenţa acestei dezvoltări este următoarea. Iubirea divină creează timpul; timpul creează spaţiul; spaţiul creează materia; materia, organizându-se, devine tot mai spirituală creând tot mai multe legături; spiritualitatea se transformă în sentimente supreme care sunt în legătură cu timpul, iar sentimentele supreme se transformă în iubire de Dumnezeu. Acest ciclu se desfăşoară în noi în fiecare zecime de secundă când energia Divină ajunge la noi. întrucât ea se transformă de la bun început în energie sexuală, o parte din ea trebuie restituită în mod obligatoriu, în caz contrar ea trece treptat, de la nivelul senzual - temporar la cel spiritual - spaţial, apoi la nivelul material şi se blochează în punctul extrem. Aici începe dezintegrarea. întoarcere nu există. Acesta este mecanismul distrugerii Universului, iar omul în sufletul căruia s-a declanşat mecanismul pieirii Universului este expus lichidării şi urmaşii lui de asemenea, ca purtători ai unei tendinţe periculoase.

Aşadar o mare parte, dacă nu cea mai mare din energia sexuală trebuie să se întoarcă la Creator. Cum se întâmplă acest lucru? Trebuiesc înfrânte dorinţele sexuale care lovesc în noi în fiecare zecime de secundă, să renunţăm la ele pentru un timp. Trebuie să separăm sentimentul iubirii de instinctul sexual. Aşa acţionează iubirea părintească.

Am rămas uluit când am văzut ce se întâmplă cu noi când avem emoţii pozitive. Tot ce ne place, chiar şi în natura moartă, ne

provoacă sentimente sexuale. Noi avem sentimente sexuale subconştiente şi faţă de o persoană care ne place. La suprafaţă, însă, ele se manifestă însă faţă de o persoană de sex opus doar în anumite perioade. Instinctul sexual faţă de părinţi, chiar şi faţă de părintele de sex opus, este frânat cel mai puternic fiindcă iubirea subconştientă faţă de părinţii care ne-au dat viaţă este uriaşă. Este ştiinţa despre iubire care ne permite să supravieţuim. Ea este fixată de identitatea genetică, iar degenerarea fizică ce începe odată cu încălcarea acestei legi, este doar o dublare a unei degenerări mult mai periculoase a sufletului. Frânarea dorinţelor sexuale faţă de părinţi şi rudele apropiate este de fapt o profilaxie a crimei. în acest caz codurile penal şi civil nu funcţionează. Judecătorul şi poliţistul nu pot să pătrundă în sufletul omului. Aici e valabilă doar legea morală pe o ştim cu toţii intuitiv. în ultimele mii de ani, această lege a fost susţinută de religie. Dacă omul nu poate să-şi înfrâneze dorinţele sexuale, el nu va putea să le înfrâneze nici pe celelalte, iar aceasta nu este decât cale deschisă spre criminalitate.

Am citit într-un roman poliţist despre sistemul de selectare a spionilor. Acolo se spunea că dacă omul mănâncă repede şi se uită cu invidie în farfuria vecinului, el va vinde şi va trăda, de aceea trebuie exclus din serviciile secrete. Mi-am amintit unul dintre primele teste psihologice din istoria omenirii despre care am vorbit deja. Pentru a selecta cei mai buni luptători, armata era trecută prin pustiu, apoi, soldaţii erau duşi la un râu şi urmăriţi cum beau apă. Cine se arunca în apă şi bea cu lăcomie, ca un animal, nu era un luptător bun. învinge acela care îşi înfrânează dorinţele păstrându-şi demnitatea umană. Când energia se consumă pentru satisfacerea dorinţelor omul devine sclavul lor fiindcă nu are alt punct de sprijin. Dorinţele depind de viaţă. Sclavul dorinţelor este sclavul propriei vieţi. Cine are teamă în permanenţă de viaţa sa este un laş. El va pierde şi va trăda în luptă.

Ani de-a rândul am încercat să înţeleg de ce ne simţim bine când vorbim urât despre cineva, sau îl umilim. în cele din urmă am înţeles. Cu cât mai mult îngenunchem în faţa vieţii şi a dorinţelor cu atât mai greu este să acceptăm umilinţa şi atunci îl judecăm pe acel care ne-a supărat sau ne-a umilit, sau îl urâm. Când umileşti sau omori o altă viaţă apare bucuria: "Eu

trăiesc, pe mine nu mă umileşte nimeni!" Aşa cum avarul tremură bucuros la vederea câtorva bănuţi în plus, la fel şi un om dependent de viaţă se bucură când cineva este furat, îi invidiază pe acei care au un trai mai bun şi simte plăcere când alţii mor iar el rămâne în viaţă. Lipsa dorinţei şi neputinţa de a înfrâna dorinţele, concentrarea asupra vieţii, ura faţă de cei prin care se provoacă durerea, purificarea, depresia, lipsa dorinţei de a trăi când se prăbuşeşte fericirea, toate astea formează viitorul criminal. Sufletul fără iubire este apt de a comite o crimă, iar modalitatea de a comite crima o va găsi oricând.

Ştim cu toţii câţi oameni au omorât comuniştii. Zeci şi zeci de milioane. De ce? Fiindcă la Dumnezeu nu se întorcea nici un dram de energie. Sistemul ideologic comunist nega noţiunea de moralitate şi iubire ca început primar. Toată energia era pentru un viitor luminos şi pentru bunăstarea materială a prezentului. Esenţa comunismului constă în divinizarea vieţii şi a dorinţelor umane, de aceea îi omora pe alţii şi de aceea a fost condamnat.

In una dintre călătoriile mele am fost în vizită la o familie de oameni în vârstă. Erau foarte buni şi primitori. în timp ce bătrâna punea masa, un nepoţel de câţiva anişori a cerut ceva şi nu i-au dat şi deodată i-a strigat bunicului: "Am să te omor." Nu i-au acordat nici o atenţie.

- Multe poate spune un copil, - a zis bătrânul. Bunica a hotărât să-1 corecteze spunându-i:

- Dragul meu, nu-i frumos să vorbeşti aşa.

- Am să te omor şi pe tine, - a ţipat băieţelul. - Am să iau automatul şi am să te omor.

Bunica s-a apropiat şi i-a dat o palmă. Băieţelul a început să plângă. In clipa aceea a intrat tatăl şi i-a certat pe bunici:

- îmi bateţi copilul?

Bătrânii au început să se justifice. Am încercat să-i explic eu situaţia.

- Nu se poate să nu fie pedepsit pentru un asemenea comportament, - i-am spus eu. - Pe urmă va fi prea târziu. Dacă părintele nu-şi va pedepsi copilul agresiv, o va face destinul, mult mai dur.

Mi s-a părut că tatăl nu m-a înţeles, dar nu mai puteam să fac nimic altceva. Apropo, eu ştiam că nu schimbi copilul

pedepsindu-1. Să-1 opreşti - da, şi este inevitabil. Deşi nu înţelege, este deja un criminal. Situaţia era neobişnuită şi am hotărât să diagnostichez copilul. Câmpul era ambiguu. Pe o parte era armonios, clar, aproape sclipitor, pe de altă parte, era întinat, agresiv, deformat. Analizând după tendinţe, cel deformat îl va distruge pe cel curat. Chiar dacă în viitor acest copil ar trebui să comită crime, el va putea să se salveze cât timp va mai fi neîntinat, pur în interior. Când am încercat să găsesc cauza am văzut că de vină era mama. în timpul sarcinii era geloasă pe soţul ei şi se supăra mereu pe el. Nu l-am întrebat pe tatăl copilului despre relaţia lui cu soţia în timpul sarcinii. Pe planul fin, se vedea suficient de clar că mama, înainte de sarcină şi în timpul ei trebuia să treacă purificarea standard. Dacă nu există tendinţa benevolă spre iubire şi spre Dumnezeu iar de dragul acestora abţinerea de la dorinţe care înseamnă viaţă, se declanşează mecanismul purificării forţate. în loc să accepte durerea şi necazurile pe un semn al unei situaţii nefavorabile interioare, femeia a început să se apere cu supărări şi imputări. în loc să înmulţească iubirea din suflet, ea a contribuit la împuţinarea ei. Copiii, însă, intensifică emoţiile părinţilor.

Starea nefavorabilă pe care i-a transmis-o mama, putea să-i distrugă copilului trupul. Putea să se nască foarte bolnav sau să sufere mai târziu. Această stare putea să fie transmisă spiritului blocându-i aptitudinile sau conştiinţa. Lovitura a fost dată în punctul cel mai vulnerabil: a început dezintegrarea sufletului şi a destinului. Sunt foarte multe cazuri în ultimele decenii aşa încât, putem vorbi, despre o anumită tendinţă: oamenii depun toate eforturile pentru sănătatea trupului şi a conştiinţei uitând de suflet.

Am citit într-un ziar că justiţia franceză a hotărât să-1 deporteze pe un preot musulman care locuia în Franţa pentru concepţiile lui. Dacă soţia te-a înşelat să n-o loveşti în cap şi peste faţă ci mai jos de mijloc. Judecătorul a considerat că este o justificare a violenţei faţă de altă persoană şi 1-a condamnat la deportare. Faptul că soţia permiţându-şi desfrâul sexual va omorî sufletele propriilor copii nu 1-a preocupat pe judecător. în Occident, lipseşte noţiunea de protecţie a sufletului şi a moralităţii.

Moralitatea este înţeleasă superficial ca o contradicţie între viaţă şi dorinţe. Moralitatea şi iubirea rezultă din noţiunile de viaţă şi dorinţe, prin urmare depind de ele.

Am încercat să înţeleg cum se formează sufletul criminalului. In subconştientul nostru, în fiecare secundă se modelează diferite situaţii. întrucât în subconştientul nostru principalul este păstrarea şi continuarea vieţii, majoritatea situaţiilor au întotdeauna două direcţii: întărirea vieţii şi distrugerea ei. Procesele de distrugere sunt necesare la fel ca şi procesele de creaţie. Distrugerea devine creaţie atunci când se află sub controlul iubirii. Dacă iubirea este puţină, ideea creaţiei degenerează în ideea păstrării, şi intangibili-tăţii vieţii şi divinizarea ei, iar ideea distrugerii se transformă în ideea suprimării vieţii. Agresivitatea subconştientă este rezultatul divinizării subconştiente. Dacă ne înfrânăm fericirea, plăcerile, aceasta contribuie la mărirea iubirii în suflet. Dacă frânăm distrugerea, agresivitatea, aceasta contribuie, de asemenea, la mărirea iubirii în suflet. Energia care vine în sufletul nostru se manifestă prin emoţiile noastre creând situaţii. Dacă am furat, am violat imaginar şi n-am apreciat situaţia din punct de vedere moral, ea se fixează în subconştient. Asemenea situaţii se acumulează şi nivelul lor energetic creşte. Când acesta din urmă atinge o anumită limită, devine imposibilă lupta cu un program care dictează comportamentul emoţiilor. Omul nu doreşte să fie criminal, dar concentrarea emoţiilor îl împinge la furt sau omor.Un cunoscut mi-a povestit o întâmplare interesantă: - Mi-au prădat firma, dar înainte de acestea eu am transmis o sumă mare de bani cu trenul printr-o însoţitoare de vagon. Când au venit să ia banii a spus că au fost două persoane care i-au luat şi le-a descris. S-a purtat frumos şi a fost imposibil să fie suspectată. Proprietarul banilor a fost la o clarvăzătoare care i-a spus că banii sunt la însoţitoarea de vagon. In ultima clipă i-a transmis unui apropiat de-al ei. însoţitoarea de vagon şi-a dat demisia şi n-a mai întors banii. Mi-aţi spus că vina e în mine. De atunci totul se năruieşte oricât aş încerca să mă schimb. Mi-a dispărut o sumă mare de bani. Puteau să-i fure doar câţiva oameni. O bănuiam pe o femeie. Am hotărât să apelez din nou la vizionară.

- Un bărbat a furat banii, - mi-a spus femeia şi 1-a descris pe bărbat.

Am înţeles despre cine era vorba.

- Deşi are multe probleme, femeia la care te-ai gândit n-a furat, - a adăugat vizionara.

- M-am întors acasă, - a continuat conlocutorul meu, - l-am chemat pe bărbatul în cauză, am vorbit cu el între patru ochi, şi a recunoscut. Apropo, era singurul ateu la firma mea. Mai exact, necredincios.

- Da, pentru credincioşi este mult mai greu să fure, - am confirmat eu.

Eram să uit, - şi-a amintit bărbatul - vizionara mi-a spus: "Vei mai avea probleme cu banii, dar, la mine, să nu mai vii. Cauza e în tine." L-am iertat pe acel om şi nu l-am concediat. A trecut o jumătate de an şi a furat din nou. O sumă nu prea mare. L-am chemat şi i-am spus: "Te-am iertat, te-am crezut, ţi-am oferit posibilitatea să te corectezi. De ce m-ai minţit?" când m-a furat prima dată nici nu l-am bănuit măcar. Este un om foarte deştept, sufletist, însă, necredincios. Soţia mi-a spus de la început că este el. Ştiţi ce mi-a răspuns? "înţeleg că nu trebuie să fur, că îmi tai craca de sub picioare, simt, însă, că nu mă pot abţine. " l-am iertat, am procedat creştineşte. Acum nu ştiu cum să procedez.

Am ridicat din umeri.

- Probabil trebuie să-1 concediez?

- Iubirea nu exclude pedeapsa. Nu v-aţi gândit că a furat ca să fie concediat.

- Interesant, - a căzut pe gânduri bărbatul.

- I-aţi oferit posibilitatea să se schimbe la exterior, dar este foarte greu dacă nu există schimbări din interior. Este imposibil să te schimbi fără iubirea de Dumnezeu. Adevărul este că, dacă în decursul multor vieţi îţi înfrânezi dorinţele, dacă păstrezi bunătatea în momentul durerii, morţii şi a pierderii, punctul de sprijin poate fi trecut, intuitiv, dincolo de limitele vieţii şi ale dorinţelor. Poţi să te schimbi atât de mult, încât să nu mai fii criminal dar să purifici sufletul în totalitate este imposibil.

De aceea un om necredincios îşi vindecă sufletul prin dureri şi pierderi şi nu prin iubire şi înfrânare. Când un asemenea om simte că sufletul lui începe să moară el comite o crimă dorind, în subconştient, să fie pedepsit. Această durere îi vindecă sufletul. Iertarea presupune schimbări în profunzime. Dacă

dumneavoastră iertaţi, nu cereţi schimbări şi lăsaţi crima nepedepsită, îi pricinuiţi rău sufletului omului respectiv şi el se va răzbuna. Dumnezeu vă va pedepsi de asemenea. De multe ori copiii special fac anumite lucruri, pentru a fi pedepsiţi. Copilul se poartă urât pentru ca părinţii să-1 dojenească. Durerea provocată de părinţi din iubire educă şi purifică sufletul.

- Eu nu sunt de părere că trebuie să batem copiii, - i-am spus conlocutorului meu. Bătaia nu este necesară dacă învăţăm copilul să iubească şi să se înfrâneze.

- Este foarte interesant. în copilărie când se întâm pla să mă bată tata, mi se făcea mai uşor pe suflet şi mi se lumina faţa. Evident că atunci când ştiam de ce mă bate, de exemplu, când mai că n-am incendiat şcoala. Când simţeam că sunt pedepsit pe nedrept, mă supăram.

Noţiunea de dreptate este relativă - am adăugat eu. Deseori pentru om dreptatea este ceea ce corespunde dorinţelor lui. O cunoştinţă de-a mea a avut o problemă foarte gravă, în copilărie care putea să se soldeze cu moartea. Dacă cineva nu-i îndeplinea dorinţele, începea să strige şi să plângă aşa încât se sufoca, se învineţea apoi nu mai putea să respire. De câteva ori era cât pe-aci să moară şi părinţii au apelat la medici. Hipnoză, medicamente, băi, etc. totul era în zadar. Li s-a propus să se adreseze unui medic în vârstă, foarte înţelept. Acesta le-a recomandat o reţetă foarte simplă: "Data viitoare, când începe să se sufoce şi să se învineţească, mângâiaţi-1 bine cu o curea, fără răutate, dar fără milă." Ce erau să-i facă? L-au „mângâiat" şi totul s-a terminat. Nu s-a mai sufocat, nu s-a mai învineţit niciodată. Astăzi, oamenii cred în Dumnezeu formal, fără convingere, că dă bine. Religia s-a redus la respectarea unor tradiţii şi obiceiuri neînţelese.

Am fost de curând în Europa şi am intrat într-o biserică catolică. M-am apropiat de locul unde se aprind lumânările. Am introdus câteva monede şi s-au aprins câteva lumânări electrice pentru câteva minute. S-a pierdut esenţa ritualului. Plăteşte bani şi Dumnezeu te va izbăvi de păcate - este tot ce-a rămas. Care este sensul aprinderii lumânării în faţa icoanei? Cu cât există mai mult Divin în dorinţele noastre, adică mai multă iubire şi mai puţină lăcomie, cu atât există mai multe şanse ca acestea

să se îndeplinească. Dacă nu vrem să ne schimbăm dar apelăm la Dumnezeu pentru întărirea vieţii şi realizarea dorinţelor noastre, este deja magie. Dacă aceste dorinţe sunt în detrimentul altora, este magie neagră. Atunci când lăcomia învinge, este o viitoare boală. Focul este simbolul distrugerii vieţii şi a dorinţelor. Când aprindem o lumânare, renunţăm în subconştientul nostru la lăcomie şi ne este mai uşor să ne îndreptăm către iubire ca la un bun suprem pe care îl primim de la Dumnezeu. Esenţa icoanei este victoria iubirii Divine asupra vieţii şi a dorinţelor. Ceea ce am văzut în biserica catolică semăna cu victoria banilor.

Pierderea continuă de iubire în lumea contemporană dă naştere la criminalitate. Să analizăm, acum, problema narcomaniei. Pe de o parte, există tot mai multe victime, adică acele persoane care au puţină iubire în suflet şi nu pot sa depăşească stresul iar pe de altă parte sunt criminalii care îi aprovizionează cu narcotice. Dar, lupta cu narcomania cu ajutorul forţei este condamnată la eşec. în lume se confiscă doar 10 % din narcotice. Aceasta nu înseamnă că trebuie să se renunţe la pedepsirea vinovaţilor sau să înceteze lupta împotriva crimelor. Profilaxia doar la nivelul corpului nu va fi niciodată eficace, trebuie să se înceapă cu profilaxia sufletului. Comunitatea internaţională, îndeosebi din ţările occidentale, este convinsă că criminalitatea este o acţiune fizică care ameninţă viaţa, sănătatea şi averea omului. Justiţia contemporană are rădăcini în dreptul roman. A fost foarte bine gândit. Cu toate acestea, Imperiul Roman s-a prăbuşit din cauza imoralităţii. Nici un fel de legi n-au putut să-1 salveze de la pieire. Pe atunci, noţiunea de apărare şi salvare a sufletului era inferioară, noţiunii de apărare şi salvare a trupului. De aceea observăm că în ţările occidentale, cu cât este mai dură disciplina, cu atât mai puternic energia distrugătoare va trece de pe planurile exterioare şi se va îndrepta tot mai adânc pe cele interioare, distrugând conştiinţele şi sufletele oamenilor, ceea ce se şi întâmplă astăzi. în consecinţă, iau proporţii homosexualitatea, perversităţile, numărul copiilor cu afecţiuni psihice, sterilitatea femeilor. Toate acestea pot fi rezultatul apărării exagerate a trupului în detrimentul conştiinţei şi al sufletului. Medicina contemporană având grijă doar de trup poate să contribuie la dezintegrarea lui. De aceea n-are rost să rezolvăm problema criminalităţii prin

intensificarea pedepsei criminalului sau prin îmblânzirea şi eliminarea ei. în primul rând, criminalul trebuie ajutat să se schimbe. Măsurile drastice sunt numai primul pas spre schimbare. Mai întâi durerea şi înfrânareai urmată apoi de iubire şi abţinere benevolă. Dacă cineva ne-a prădat, cauza celor întâmplate se ascunde în primul rând, în sufletul nostru. înseamnă că primul ajutor pe care îl putem oferi unui criminal este: capacitatea noastră de a iubi şi, prin iubirea continuă faţă de Dumnezeu, a avea grijă permanentă de sufletele noastre dezvoltându-le şi îndreptându-le într-o direcţie corectă.

- Este posibilă renaşterea fascismului în Rusia?

- Cred că întrebarea ar trebui să sune altfel: ce contribuie la apariţia fascismului în Rusia şi care sunt condiţiile care ar determina dezvoltarea lui?

- Apropo, astă noapte, 28 decembrie, mă gândeam dacă să răspund sau ba la această întrebare. Dimineaţă, am văzut pe uşa de la intrare că cineva desenase cu creta svastica fascistă. Acesta este răspunsul: este posibilă renaşterea fascismului. Nimic nu este întâmplător. Este un semn destul de alarmant. Oamenii cu o gândire sănătoasă deja ajung la concluzii corecte. Ideile lor se fac auzite în presă şi la tele-viziune. Cauza apariţiei fascismului este inactivitatea puterii. Dacă aceasta nu poate să apere poporul, el încearcă să se apere singur. Evident că forma de apărare este foarte primitivă. Acest primitivism care debordează ca o furie oarbă devine cu timpul foarte periculos. Astăzi, vedem la televizor emisiuni care descriu cum „capetele rase" (Skin-head) omoară oameni de altă naţionalitate decât cea rusă urmate de o frază standard: „a fost deschis un proces penal, vor fi judecaţi conform articolului ...". Ce înseamnă asta? înseamnă slăbiciunea puterii. Pentru a lupta cu un fenomen oarecare trebuie să i se facă o apreciere corectă. încercarea de a aprecia mişcarea skinhead doar de pe poziţii penale este unilaterală şi incorectă.

Teroriştii şi narodnicięştii din Rusia ţaristă erau percepuţi de putere doar din punct de vedere penal contrapu-nându-le puterea întregului aparat de stat. Prioritatea acestui aspect era incontestabilă. Puterea s-a liniştit. A fost o mişcare politică şi tocmai sub acest aspect bolşevicii au avut o prioritate evidentă. Regimul ţarist rigid şi conservator n-a avut ce să opună bolşevicilor. De aceea ţarismul a fost condamnat. Criminalul

acţionează în interesele sale personale, politicianul - în interesele unui grup mare de oameni. Tocmai în aceasta constă puterea lui. Politicianul trebuie să adune energiile poporului, să le canalizeze spre anumite scopuri demonstrându-şi programul său, apoi să obţină putere pentru realizarea ideilor sale. Cu cât este mai mare nemulţumirea unui grup de oameni sau a întregului popor faţă de o anumită situaţie, cu atât mai mult prosperă partidele politice.

La începutul secolului XX, Germania a pierdut primul război mondial. Orice stres şi pierdere provoacă eliminarea unei cantităţi uriaşe de energie. Problema constă în modul în care să fie folosită şi canalizată. Metoda cea mai primitivă dar şi cea mai frecvent folosită este de a găsi vinovaţii şi de a îndrepta ura împotriva lor. Deseori se întâmplă că puterea, pentru a scăpa de furia poporului, încearcă să-i direcţioneze agresivitatea în altă parte. Cu cât mai slabă este puterea, cu atât mai activ caută societatea vinovaţi. Orice nemulţumire, orice revoltă a poporului este pregătirea pentru o încercare unilaterală de a schimba situaţia , dacă puterea nu poate să facă faţă şi să găsească o cale de ieşire din impas. Aceasta se numeşte formarea legăturii indirecte. Mai repet o dată că economia şi politica sunt doar psihologie. Nimeni nu poate să supravieţuiască fără mecanismul legăturii indirecte. Legătura indirectă este reacţia organismului la mediul înconjurător. Pentru a reacţiona trebuie să modelăm o situaţie şi s-o apreciem. Cu cât mai slab este modelul mediului înconjurător cu atât mai primitivă va fi reacţia.
Omul trebuie să răspundă la o situaţie dureroasă printr-o acţiune oarecare. Dacă nu are nici un program, adică acţiuni consecutive care să dea rezultate, agresivitatea din om caută ieşire revărsându-se asupra celor apropiaţi sau asupra sa. Cum au primit bolşevicii energia poporului? Au găsit vinovaţi. Aceştia erau oameni bogaţi. Cei săraci, care erau mai mulţi, trebuiau să-i învingă pe cei bogaţi, care erau mai puţini.

Am văzut nu demult o emisiune despre viaţa animalelor. Era vorba despre manguste care trăiesc în familii mari, un fel de clanuri fiindcă le este mai uşor să aibă grijă unii de alţii, să-şi apere interesele, să supravieţuiască. Ca să nu se confunde cu străinii, mangustele îşi fac semne cu secreţia glandelor anale. Acest mod de existenţă, în clanuri, creşte posibilităţile de apărare şi supravieţuire.

Omul este şi el un animal. El a existat în componenţa unui clan nu prea mare, tribul, timp de milioane de ani dezvoltându-se astfel conştiinţa colectivă, vorbirea, experienţa colectivă în producerea uneltelor de muncă, a locuinţelor etc. Odată cu dezvoltarea societăţii, paralel cu lichidarea reciprocă a clanurilor exista şi un proces de unificare a clanurilor mari. Unirea clanurilor a fost posibilă când au apărut interesele şi scopurile comune. Dacă acestea dispăreau, începea din nou duşmănia şi exterminarea reciprocă. Condiţia existenţei clanului este unitatea tuturor membrilor care se exprimă prin ajutorul reciproc şi lupta în comun împotriva duşmanului. Uniunile dintre clanuri pot să existe doar atunci când nivelul unităţii lor, adică ajutorul şi apărarea reciprocă sunt mai presus decât nivelul unităţii unui singur clan.

Orice stat reprezintă o uniune de clanuri. Cu cât statul este mai capabil să apere fiecare cetăţean şi să aibă grijă de el, cu atât scade necesitatea unei gândiri de clan. Idealul comuniştilor era distrugerea statului ca aparat al violenţei. De fapt, era vorba despre revenirea la psihologia clanului. Noţiunea de "conducător" este specifică doar pentru trib, pentru clan. Comuniştii au renunţat la religia unitară, la ideea de Dumnezeu unic şi au revenit la idolatrie, au început să se închine lui Karl Marx, partidului comunist, lui Lenin pe care l-au înmormântat după tradiţia păgână. Idolatrizarea liderilor politici a fost urmată de lichidarea religiilor tradiţionale. Idolatria elementară, vroia să distrugă, în primul rând, reprezentanţii altor religii. Erau omorâţi nu numai preoţii ortodocşi ci şi cei musulmani şi catolici. Lichidându-i pe ortodocşi, Uniunea Sovietică devenise un clan puternic, capabil să-i supună, să-i elimine şi să-i lichideze pe toţi ceilalţi. Ideea superiorităţii clanului propriu asupra altui clan a fost utilizată şi de fascişti. Aşa a apărut naţional-socialismul. Care sunt concluziile?

Astăzi, conştiinţa de clan, fie economică, fie politică sau religioasă, conduce spre pieirea inevitabilă. Esenţa conştiinţei de clan constă în suprimarea şi lichidarea clanurilor concurente şi nu în unificarea lor. Dacă statul nu este capabil să propună idei, politică eficace, apărare şi siguranţă fiecăruia, un asemenea stat se va dezintegra mai întâi pe clanuri, apoi în ţări separate. Sau, un clan, o naţionalitate vor trebui să lichideze sau să provoace degenerarea sau dispariţia altor grupuri.

Distrugând statul rus, comuniştii s-au ciocnit de un haos inimaginabil. Conştiinţa poporului a dispărut şi a fost nevoie să fie creată din nou. A existat însă principalul - o idee şi un program care îi unea pe toţi. A existat concepţia despre apărarea poporului sovietic de duşmanii din exterior. A existat concepţia, deşi în descreştere, a grijii faţă de cetăţenii săi. Existau creşe şi grădiniţe de copii, instruirea şi medicina gratuite. De aceea statul a putut să supravieţuiască, să se reunifice. NEP (noua politică economică) a distrus ideea unităţii. Au dispărut scopurile comune. Fiecare miza doar pe propriile puteri. A început formarea rapidă a clanurilor economice şi politice. A apărut pericolul dezintegrării statului. Acest proces a fost stopat în anul 1929. Ştim cu toţii ce s-a întâmplat în continuare. Ideea comunismului nu s-a consolidat. Credinţa într-un viitor luminos a început să slăbească. Unirea clanurilor concurente care începuseră să se înmulţească extrem de repede a fost posibilă printr-un pericol care îi ameninţa pe toţi şi o disciplină de fier care i-a lichidat pe liderii oricărei grupări. Pe parcursul existenţei sale Uniunea Sovietică îşi găsea noi duşmani şi se unifica în interior pentru a lupta cu ei. Când după întâlnirile lui Gorbaciov cu Regan s-a văzut că nu există duşmani externi, s-a intensificat tendinţa de dezintegrare a societăţii pe fundalul lipsei scopurilor comune. Gorbaciov a încercat să salveze situaţia promiţând fiecăruia apartamente până în anul 2000. Introducerea legii anti-alcoolice care a distrus reforma a fost o încercare de unificare spirituală a ţării. Situaţia nu s-a schimbat iar puterea agoniza. Ea nu putea să apere interesele cetăţenilor săi.

Nemţii au fost consternaţi când Gorbaciov a scos armatele de pe teritoriul Germaniei Democrate fără a pretinde ceva în schimb. Putea să primească zeci 'de milioane de dolari drept compensaţie şi să-i utilizeze pentru dezvoltarea ţării sale şi a cetăţenilor ei. Mai mult decât atât, giganticul potenţial militar al Uniunii Sovietice a fost furat. Conducătorul statului, introducând legea antialcoolică, a creat mafia, deşi ştia că o asemenea mafie a existat la începutul anilor '30, în America. Risipind bogăţii uriaşe, conducătorul statului consolida grupările mafiote şi clanurile criminale. Care este cauza? Nu ştia ce să facă. Nu avea nici scopuri, nici un program concret. Statul murea. Pentru salvarea lui era nevoie de reforme. Nu ştia, însă, care ar trebui

să fie esenţa acestor reforme. Rămânea o singură soluţie - să susţină Occidentul. Stereotipurile şi condiţiile sovietice n-au elaborat un mecanism efectiv de legătură indirectă. Liderii politici marcanţi sovietici au pierdut contactul cu situaţia reală din ţară şi s-au dezobişnuit să acţioneze adecvat unei situaţii dificile.

îmi amintesc că la începutul anilor '80 un economist îmi spunea: "Biroul politic a hotărât în cele din urmă să se intereseze ce se întâmplă cu ţara. Ne-au întrebat referitor la sfera economiei. Am înţeles că la conducere se află nişte bătrâni fără putere de aceea am înflorit totul şi le-am trimis un raport. Au tăcut timp de trei zile, apoi au sunat şi ne-au întrebat: "Este într-adevăr situaţia ţării atât de catastrofală?" De ce, totuşi, conducerea ţării pierduse capacitatea de a conduce? De ce orice situaţie este privită unilateral şi denaturat? Fiindcă mecanismul aprecierii corecte este alcătuit din mai multe planuri: religios, filozofic, politic, economic. Trei nivele superioare de apreciere a situaţiei au fost lichidate de doctrina comunistă. O apreciere corectă şi exactă a situaţiei nu putea să existe, în principiu, deoarece conducerea ţării cu trecerea timpului a început să sufere de o paralizie generală atât la nivelul de înţelegere a situaţiei cât şi la cel de conducere şi gestionare a ei. Reformând statul, conducătorul singur 1-a şi distrus.

Ce aveau urmaşii democraţi? Aveau scopuri, programe? Da, aveau, dar nu aveau poporul, nu-1 apărau. Exista un singur scop - detronarea fostului regim şi cucerirea puterii. Rezolvarea principalelor probleme de supravieţuire şi dezvoltare se reducea la o singură formulă: imitarea Occidentului şi împrumutarea metodelor economice şi politice. Ţara s-a împărţit în clanuri şi foştii comunişti cereau din nou decentralizarea puterii. Economia a început să se înviorezе puţin dar politica şi ideologia piereau. Ţara se prăbuşea dar revenirea la comunismul de război şi disciplina de fier care să unească societate era imposibilă.

Totul a revenit la formele primare de evoluţie: triburi separate, grupări; clanurile cucereau noi zone de influenţă economică. Cele mai puternice clanuri s-au grupat în jurul puterii care se mai menţinea pe vechile, structuri de stat. Evident că cel mai puternic trebuia să fie clanul preşedintelui. A apărut, însă, o problemă. S-a dovedit că în condiţiile în care, pe de o parte,

erau promise libertăţi democratice, iar, pe de altă parte, lipseau interesele unificatoare şi structurile puterii erau distruse, era aproape imposibilă păstrarea statului şi a ordinii. Toţi scuipau pe preşedinte şi democraţia lui.

Dar să ne abatem puţin de la acest subiect. Eram la odihnă în Crimeea şi stăteam de vorbă cu un cunoscut de-al meu.

- Prietenul meu are probleme cu sănătatea. Aţi putea să-1 ajutaţi cumva?

- Cu ce se ocupă? - l-am întrebat eu.

- Cu afacerile. La început avea vreo 2-3 buticuri şi vân zători angajaţi. Făcea totul singur. Astăzi are 15 buticuri şi munceşte la fel, singur. Este suprasolicitat dar nu poate să schimbe situaţia.

Nimeni nu-1 va putea ajuta, - i-am răspuns eu. - Cum să-1 ajute medicii sau vindecătorii dacă este mereu supraso licitat autodistrugându-se. Este un caz mortal. Pentru a-şi salva stăpânul "prostănac",organismul începe să creeze boli şi să se împotrivească să fie vindecate. Iar dacă stăpânul nu-şi schimbă comportamentul, organismul va inventa o boală care nu-i va permite să facă afaceri. O boală incurabilă va fi salvarea vieţii lui.

- Ce-ar trebui să facă?

- Să-şi schimbe concepţia.

- N-am înţeles.

- Concepţia este un mod de a gândi, aprecieri şi reacţii la mediul înconjurător. Un mic bussinesman trăieşte în limitele unei singure concepţii. Un mare bussinesman trebuie să aibă o altă concepţie. E ceva asemănător cu principiul de funcţionare a cutiei de viteză la automobil. Poţi să te mişti din loc la prima viteză, iar dacă vrem s-o mărim, trecem la alta mult mai mare. La fel e şi în afaceri. Capacitatea de a trece la o viteză mult mai mare înseamnă să-ţi păstrezi sănătatea şi să supravieţuieşti. Un mare bussinesman are gândire de psiholog şi politician şi nu de muncitor. Trebuie să găsească un adjunct priceput şi să-1 conducă iscusit. De aceea, dacă un bussinesman vrea să se dezvolte din punct de vedere economic, el trebuie să se dezvolte spiritual sau să aibă din timp un asemenea potenţial. Banii puţini sunt bani, banii mulţi înseamnă economie, banii foarte mulţi înseamnă politică.

în anii '90, fiecare escroc şcolit vroia să devină bussinesman, fiecare bussinesman deştept vroia să devină politician, fiecare politician cu perspicacitate era nevoit să studieze psihologia şi filosofia. în toate timpurile, filosofii înţelegeau că este imposibil să cunoşti lumea doar în limitele logicii umane şi a cerinţelor umane. Filosofii tindeau spre mistică, mistica spre religie. întotdeauna a existat un proces invers. Religia crea filosofia, filosofia educa politicienii, politicienii alegeau bussinesman-ii de perspectivă, marii bussinesman-i îi învăţau să muncească pe cei mici. Dezvoltarea presupune două curente de energie situate unul în întâmpinarea altuia.

Să revenim la situaţia politică actuală. Dezvoltarea legăturii indirecte la oricare organism înseamnă dezvoltarea senzualităţii care cuprinde un volum tot mai mare de timp şi spaţiu. Cu cât mai voluminos şi mai clar ne imaginăm un proces periculos pentru noi cu atât mai mari sunt şansele ca să-1 dirijăm şi, prin urmare, să supravieţuim. Imaginaţi-vă că aţi agăţat o cratiţă de pe o poliţă care a căzut şi v-a lovit dureros peste picior. Dacă vom reacţiona doar la nivelul corpului, vom înjura şi o vom arunca. Prima reacţie primitivă este să lichidăm izvorul durerii. Un nivel superior al legăturii indirecte presupune următoarea reacţie. Să nu aruncăm cratiţa revărsându-ne asupra ei furia ci s-o ridicăm şi s-o punem la locul ei astfel încât să nu mai cadă. Un nivel şi mai înalt al reacţiei este să mutăm poliţa în alt loc sau să cumpărăm un dulap care să excludă accidentele. Aşadar, un nivel superior de apărare presupune un nivel superior de conducere, ceea ce înseamnă pronosticare, prognozare. în anii '90 deveneau bancheri cei cu studii de matematică, sau fizică, deoarece erau capabili să gândească abstract şi potenţialul spiritual ridicat le mărea posibilitatea conducerii financiare, economice şi politice.

îmi amintesc o discuţie cu reprezentantul unei bănci care avea probleme. Situaţia era critică. Banca putea fi închisă, iar câţiva colaboratori riscau să fie băgaţi în închisoare. I-am explicat că e vorba de o luptă politică. Partidele au nevoie de bani. Ca să aibă bani, bolşevicii prădau băncile. Această metodă de susţinere a partidelor politice este valabilă şi astăzi. Veţi fi nevoiţi să daţi bani. Daţi vina pe un singur om şi concediaţi-1 pentru un an. Vor lua banii, situaţia va reveni la normal iar omul se va întoarce la serviciu. Aceşti bancheri aveau, însă, probleme

cu gândirea analitică. N-au înţeles propunerea mea. Au furat bani şi câţiva oameni nevinovaţi au nimerit la închisoare. Iată de ce un mare bussinesman, cu atât mai mult un politician trebuie să gândească abstract, în perspectivă.

Ce se întâmplă astăzi pe arena politică a Rusiei? Nu există nici un partid politic cu un program mai mult sau mai puţin raţional. De ce? Fiindcă gândirea strategică, reală a fost întotdeauna educată de religie şi filosofic Nu întâmplător Alexandru Macedon îl avea învăţător pe Aristotel. Pentru a supravieţui şi a ne adapta la o situaţie dureroasă nu trebuie să reacţionăm doar la nivelul corpului. Reacţia trebuie să aibă loc şi la nivelul spiritului, sufletului şi al structurilor care trec dincolo de limitele vieţii şi dorinţelor. Astfel, noi vom putea să vedem dincolo de o situaţie simplă un sens profund, vom putea să reacţionăm la cauză şi nu la efect şi vom putea să le influenţăm în mod corespunzător.

în URSS, pe parcursul mai multor decenii au fost suprimaţi şi lichidaţi lideri religioşi, filosofi, politicieni. Lipsa gândirii strategice se simte şi astăzi. Politicienii caută răul unii în ceilalţi. Scot mizeria la suprafaţă dar nu pot să răspundă la întrebarea principală: cum să se asigure unitatea statului? Nu numai unitatea politică şi economică ci, în primul rând, cea spirituală. în jurul căror valori să se unească? Care valori să le apere? Ce să protejeze în primul rând? Chiar şi în lipsa totală de idei care se formează pe baza unor concepţii religioase şi filosofice despre lume, ţara iese treptat din situaţia catastrofală. Totuşi, spontaneitatea nu oferă nici un fel de garanţii pentru viitor. Orice rezultate în economie, politică şi cultură pot să dispară într-un timp record dacă puterea nu va învăţa să gândească, adică să reacţioneze la situaţia apărută. Mişcarea Skinhead se află în creştere şi reprezintă una din formele ascunse ale nemulţumirii faţă de o situaţie. Dacă această energie va creşte şi puterea nu va fi în stare rezolve problema cu mijloace politice situaţia poate să iasă de sub control.

Astăzi, în presă şi la televizor se discută în permanenţă despre privatizarea tâlhărească din anii '90. Proprietatea de stat este a poporului. Dacă cineva o fură, o fură de la popor. E deja o situaţie penală. Poporul înţelege că a fost prădat. Revolta ascunsă creşte şi apare o dilemă de nerezolvat. Dacă nu vor fi analizate rezultatele privatizării, poporul minţit va acumula ură

şi o va revărsa în formele cele mai distrugătoare. După cum s-a menţionat în unul din ziarele noastre, dacă vom reanaliza privatizarea vor suferi, în primul rând cei care au contribuit la jefuirea ei iar acum se află la putere. Situaţia este fără ieşire dacă nu ştim să gândim, dar avem oameni care ştiu să gândească şi au propus deja nişte posibile variante:

1) Atunci au furat iotul, dar nu trebuiesc judecaţi funcţionarii de stat, nu trebuie intentate procese penale, ci să redea statului întreprinderile cumpărate pe un preţ de nimic.

2) De lăsat oligarhilor (persoane cu averi foarte mari) tot ce-au furat dar să fie obligaţi să plătească valoarea reală a bogăţiilor furate. Să li se acorde un timp real de plată.

3) Comuniştii pot să renunţe la trecutul lor sângeros, să promită o presă independentă, să recunoască credinţa în Dumnezeu, dreptul la proprietatea privată, că vor transfor ma principalele bogăţii ale ţării în bogăţii de stat. în conse cinţă, revolta maselor se va revărsa în votul general pentru comunişti sau tineretul va intensifica starea părinţilor induşi în eroare şi vor începe să omoare şi să distrugă totul în jur aşa cum procedează tinerii naţional-bolşevici sau skinhead-ii (Capetele rase).

Incapacitatea puterii de a unifica ţara la toate nivelurile, nedorinţa de a avea grijă de cetăţenii ei, de a reacţiona la timp, filosofic şi politic la cele întâmplate pot provoca explozia tendinţelor fasciste. Acesta este doar începutul. Teritoriul Rusiei este un poligon pentru viitoarele evenimente mondiale. Dacă omenirea nu va găsi putere să găsească scopuri comune care s-o unească, conştiinţa de clan care se intensifică va distruge lumea firavă şi civilizaţia. Este o problemă a zilei de mâine. Astăzi, Rusia trebuie să înveţe să gândească, să se unească prin spiritualitate şi moralitate pentru propria salvare şi a omenirii întregi.

- Unii spun că totul este predestinat, că în toate este voia lui Dumnezeu. Alţii spun că totul poate fi schimbat, se poate influenţa viitorul dar nu numai al tău ci şi al altora, că lumea seamănă cu un joc foarte complicat la computer. Puteţi să ne explicaţi puţin ce se întâmplă cu noi şi în jurul nostru?

Daţi-i drumul unei libărci într-o cameră goală şi veţi [redacted] vedea că e foarte greu să-i număraţi mişcările. Dacă în cameră nu există găuri, puteţi fi încredinţat că mişcările ei vor fi limitate la spaţiul din cameră. Dacă vom pune o farfurioară cu apă, mişcările libărcii pot fi ghicite. Setea o va duce spre farfurioară. Vorbind despre faptul că oamenii sunt dirijaţi, noi subînţelegem că dirijarea are loc din exterior, adică sunt forţaţi şi dorinţele umane sunt limitate. Se poate dirija şi din exterior prin dorinţe. Dacă vom şti dorinţele omului, putem să ghicim conduita lui şi să începem să-1 dirijăm. "Căutaţi-1 pe cel care are de câştigat" - este una din metodele principale de descoperire a crimei. De aceea când unii spun că nu au o voinţă reală, iar, alţii spun că fac ce vor, şi unii şi alţii au dreptate. Adevărul este specific pentru fiecare situaţie.

Pe plan exterior, putem vorbi de întâmplări, de libertatea voinţei. Pe planul fin, toate evenimentele s-au produs deja. Cu cât sunt mai fine planurile cu atât mai multe evenimente ale viitorului s-au produs deja. întregul Univers şi-a încheiat deja ciclul şi s-a întors în punctul care se apropie de cauza primară. In planurile de suprafaţă noi putem vorbi de întâmplare, de libertatea voinţei. în planul subtil toate evenimentele deja s-au petrecut. Şi cu cât planurile sunt mai subtile, adică cu cât sunt mai aproape de cauza primordială, cu atât mai multe evenimente din viitor deja s-au petrecut. In punctul care se apropie de cauza primordială tot universul deja a terminat ciclul şi s-a întors, în planurile de exterior există noţiunile de întâmplare, libertate a voinţei şi este posibil conflictul dintre dorinţele omului şi voinţa Divină care se manifestă în felul următor.

Dumnezeu ne dirijează prin iubire. Dacă ne conducem după acest sentiment fără să-1 dirijăm, nu renunţăm la el şi nu-1 suprimăm, atunci nu numai subconştientul nostru ci şi conştiinţa şi voinţa se apropie de Divin şi înţeleg legile Universului. în iubirea Divină este ascunsă toată informaţia despre Univers şi toate legile lui. Dorinţele noastre de suprafaţă sunt în legătură cu trupul nostru şi locul de trai. Ele depind de mediu, iar când le absolutizăm, noi punem o părticică infimă mai presus de întreg. întrucât, pe planul fin, emoţiile noastre depind de spaţiu şi timp şi se răspândesc în întregul Univers, divinizarea lor încalcă principiul unităţii Universului şi se

declanşează mecanismul apărării şi corectării iar noi suferim de o anumită boală ce ţine de o anumită încălcare.

Fiindcă ne orientăm mai întâi cu sufletul apoi cu conştiinţa şi în cele din urmă cu trupul, se îmbolnăveşte, în primul rând, sufletul care pierde iubirea. Este procesul cel mai periculos şi cel mai puţin vizibil. Apoi se îmbolnăvesc conştiinţa şi trupul. Suferinţele trupului purifică sufletul, de aceea, pe planul fin, un invalid şi un om sănătos pot să arate absolut contrar. De ce, când omul moare, viaţa îi trece ca un film prin faţa ochilor? De ce muribunzii devin, de regulă, mai buni? De ce oamenii care au trecut prin moartea clinică au aptitudini supranaturale? Fiindcă moartea întrerupe contactul cu straturile de suprafaţă ale conştiinţei şi emoţiilor. Eul interior al omului trece pe planurile fine unde timpul este comprimat şi într-o secundă se poate vedea mai mult decât vedem timp de ani de zile într-o viaţă obişnuită. Trupul, care intensifică egoismul, lăcomia, invidia, gelozia, trece pe planul doi şi ne este mai uşor să simţim iubirea.

De ce înainte de moarte oamenii se spovedesc şi îşi cer iertare? Fiindcă, dacă omul moare supărat sufletul lui va pătrunde foarte greu pe planurile fine.

M-am uitat ce se întâmplă cu sufletul după moarte. Mai întâi ajunge în lumea de dincolo unde trece printr-un proces de pregătire. Aceasta se întâmplă în cele patruzeci de zile de după moarte. Sufletele sinucigaşilor şi ale altor oameni care au săvârşit crime împotriva iubirii nu pot să pătrundă nici chiar în lumea de dincolo. Ele nu se mai află pe Pământ, dar nu pot să pătrundă nici pe planurile fine. Dacă un asemenea suflet va fi zămislit, acest copil nu va putea să se nască. Când sufletul pătrunde în lumea de dincolo are loc stratificarea în continuare a emoţiilor ce ţin de viaţa anterioară. Cu cât sufletul celui mort are mai multă iubire de Dumnezeu cu atât mai rapid este procesul de transformare. în aceste clipe omul poate să vadă orice. Conştiinţa şi imaginaţia lui care se păstrează pot să-i ofere diferite imagini. Aflându-se în lumea de dincolo, sufletele văd viitorul celor apropiaţi, al rudelor, uneori se străduiesc să-i ajute, să-i anunţe de apropierea pericolelor apărându-le în somn. Aflându-se un timp oarecare în lumea de dincolo, sufletele curate trec în alte lumi. Cu cât mai multă iubire există în suflet, cu cât este mai curat, cu atât mai mare este numărul lumilor

prin care trece. Când un astfel de suflet se reîncarnează pe pământ sau pe alte planete, se naşte un om talentat sau genial. Deşi nu bănuieşte măcar, acesta este un clarvăzător de nivel superior.
Am văzut în timpul diagnosticării magilor şi astrologilor că aceştia sunt conectaţi la lumea de dincolo. Sfinţii erau conectaţi la alte lumi iar informaţia pe care o primeau era mai curată, mai amplă şi mai exactă. în principiu, pentru om, alegerea principală în orice situaţie este să urmeze iubirea sau să renunţe la ea. Această alegere este determinată, într-o măsură considerabilă de emoţiile părinţilor formate într-o viaţă anterioară dar şi de educaţia lui actuală, de modul de trai, de comportament. Dacă ţinem seama de toate astea, ajungem la concluzia că nu mai are de ales. Locul de trai, trecut şi actual, determină în totalitate emoţiile şi hotărârea lui. Omul poate să scape din mrejele destinului doar prin iubirea de Dumnezeu. Şi atunci, se întâmplă un miracol. Educaţia, modul de viaţă, genele, care au format emoţiile şi au provocat o boală grea ce nu oferă şanse de supravieţuire îşi pierd puterea de dominaţie asupra omului. El se schimbă în interior şi bolile dispar. Deseori, o astfel de transformare puternică se soldează cu moartea, Dar în cazul exploziei unei cantităţi mari de iubire purifică şi salvează. Cine ştie să iubească va fi sănătos şi i se va permite realizarea oricăror dorinţe. Asemenea oameni au dreptul la libertatea voinţei.

- Din an în an se repetă aceeaşi situaţie: am băr bat, n-am bani, am bani, n-am bărbat. Ajutaţi-mă, vă ro% să înţeleg ce se întâmplă?

Banii înseamnă îndeplinirea dorinţelor. Comunicarea cu un bărbat înseamnă de asemenea, îndeplinirea dorinţelor. Dorinţele consumă multă energie. Dacă în suflet există puţină iubire, eşti nevoit să alegi. La începutul activităţii mele am observat un lucru ciudat la sportivi. Un sportiv dacă obţine victorii, încep problemele în viaţa personală. Trece un timp în care se roagă, se eliberează de supărările fată de femei, viaţa personală revine la normal, încep, însă, nereuşitele în sport, care se ţin lanţ. Am înţeles că există o oarecare legătură între gelozie şi trufie. Conştiinţa şi dorinţa trec din una în alta, iar dacă există o dependenţă de profunzime, problema va trece de la gelozie la trufie. Vor suferi fie

familia, fie serviciul sau destinul. Apoi, am ajuns la următoarea concluzie: ceea ce numeam cândva dependenţe, ataşamente, astăzi poate fi numit altfel - insuficienţă de iubire şi energie.

Cândva le spuneam tuturor: "Trebuie să păstraţi iubirea în suflet." Mă refeream la faptul că pentru a păstra iubirea nu trebuie s-o suprimăm cu ură, supărări, frică, depresie, regrete. A trecut o etapă şi astăzi spun: "Dacă aţi învăţat să păstraţi iubirea, învăţaţi s-o oferiţi. Cu cât mai mult oferim cu atât mai mult primim." în acest caz, noţiunea de ataşament îşi pierde sensul. Omul care iubeşte dezinteresat nu depinde de nimic. Altădată aş fi spus că ataşamentul de bărbaţi se intensifică dublu când apar banii. Creşte agresivitatea şi trebuie să pierzi ceva. Astăzi voi spune că: "Incapacitatea de a iubi transformă iubirea în ataşament iar ataşamentul ne obligă să uităm de Dumnezeu. Rezultă că ataşamentul trebuie să fie mai mic." Capacitatea noastră de a iubi se dezvoltă prin conştiinţa religioasă care ne ajută să simţim iubirea faţă de Dumnezeu. Atitudinea noastră faţă de Dumnezeu este arbitrul principal ce decide dacă vom fi fericiţi sau ba. Cu cât mai avide sunt rugăciunile noastre, cu cât cerem mai mulţi bani, bunăstare, îndeplinirea dorinţelor, sănătate cu atât mai adânc toate astea pătrund în subconştientul nostru. Comunicarea cu oamenii formează emoţiile noastre de suprafaţă. Când apelăm la Dumnezeu se deschid . profunzimile sacre ale subconştientului care vor forma sufletul nostru şi sufletele urmaşilor noştri. Rezultă că o rugăciune avidă ne omoară sufletul şi nefericeşte urmaşii noştri. De aceea există ateii. Decât să te rogi la Dumnezeu cu aviditate, mai bine să nu ştii nimic despre El.

Am consultat o femeie prin telefon care mi-a spus:

- Am probleme cu fiica mea. Nu vrea să comunice cu mine.

- Problemele sunt în primul rând ale dumneavoastră.

Femeia m-a întrerupt zicându-mi:

- Veţi vorbi cu fiica mea?

- Da, voi vorbi, dar aş vrea, mai întâi, să vorbim despre problemele dumneavoastră.

M-a întrerupt din nou:

- Da, da, vă ascult!

- Dumneavoastră aproape că nu acceptaţi situaţiile traumatizante. Aceasta se întâmpla...

M-a întrerupt a treia oară:

- Cum rămâne cu fiica mea?

- Situaţia fiicei e mai gravă decât a dumneavoastră. In timpul discuţiei, femeia m-a întrerupt de vreo cincisprezece ori.

- Dumneavoastră mă presaţi în permanenţă, i-am spus eu. Mă întrerupeţi în permanenţă. Nu ştiţi să vă învingeţi dorinţele. Cum să vă ajutaţi fiica dacă sunteţi sclava trupului şi a dorinţelor dumneavoastră?

îi este greu, dar se străduieşte să se abţină. încep să vorbesc cu fiica. Sufletul ei este plin de nemulţumire.

- Mai întâi, trebuie să îndepărtaţi prin rugăciune nemulţumirea de sine şi destin. Rugaţi-vă lui Dumnezeu şi îndepărtaţi pretenţiile.

- Eu nu cred în Dumnezeu, - mi-a răspuns fiica. - Când am citit cărţile dumneavoastră, credeam, dar când am încercat să mă schimb, n-am reuşit.

- Am să vă explic altfel. Vreţi să fiţi fericită?

-Da.

- La baza oricărei fericiri se află sentimentul iubirii. Dacă doriţi să fiţi fericită renunţaţi la ceea ce vă încurcă să iubiţi: supărarea pe sine şi pretenţiile faţă de mamă. Nu există iubire fără durere. Dacă fugiţi de durere, fugiţi de iubire. în fiecare zi convingeţi-vă sufletul că trebuie să iubească, să ierte, să fie grijuliu.

- Nu reuşesc să fac acest lucru, - a răspuns fata.

Aşa suntem noi. Vrem salariu, dar să nu muncim. Viaţa este, însă, altfel. îl cunoaştem pe Dumnezeu prin iubire. Pentru a simţi iubirea, trebuie să oferim mult şi dezinteresat. în filosofia indiană, aceasta înseamnă să nu te ataşezi afectiv de rezultat. Când ne rugăm doar pentru sănătate, vom avea, în cel mai bun caz, rezultate neînsemnate fiindcă nu vom simţi iubirea.

Am început cercetările mele doar ca savant. Ştiinţa este o ocupaţie consumatoare şi este îndreptată spre îndeplinirea dorinţelor noastre. De aceea, ştiinţa fără religie corupe omul pe neobservate şi-1 obligă să supună iubirea dorinţelor. Mulţi, citind cărţile mele, au văzut în ele doar posibilitatea unei vindecări uşoare şi rapide prin rugăciune, ceea ce le permite şi să facă economii, renunţând la medicamente. Cu cât înaintam

în cercetările mele înţelegeam tot mai mult cât de periculoasă este atitudinea avidă faţă de Dumnezeu. Am văzut cât este de greu să uneşti ştiinţa cu religia.   Insesizabil, pe ascuns, avid, umanul începe să domine treptat şi pe neobservate Divinul. Ştiinţa începe să înghită religia. Pentru ca acest lucru să nu se întâmple trebuie să ne purificăm în permanenţă sufletul, să luptăm cu lăcomia şi să ne mişcăm continuu către iubire şi Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu ne oferă viaţă, fericire senzuală, sănătate, bani, bunăstare. Când ne adresăm lui Dumnezeu trebuie să uităm de interesele trupului, spiritului şi sufletului. Trebuie să ne intereseze doar iubirea, iar pentru a păstra această dezinteresare trebuie să ne înfrânăm pentru un timp oarecare dorinţele spiritului şi ale trupului. De aceea mulţi deveneau pustnici şi se refugiau prin mănăstiri. Dacă omul nu poate să apeleze dezinteresat la Dumnezeu, trebuie să se înveţe, mai întâi, să-şi înfrâneze dorinţele începând cu trupul - să se abţină de la mâncare, să postească, să flămânzească. Să înfrâneze dorinţele spiritului: să nu se surmeneze prin muncă, să renunţe la televizor, să se izoleze, să stopeze conştiinţa, să nu se irite şi să nu judece. Să înfrâneze dorinţele sufletului: să se abţină de la dorinţele sexuale, să depăşească frica şi regretul, să nu se grăbească.

"Credinţa fără fapte este moartă" - se spune în Biblie. Dacă omul face abuz de mâncare, judecă şi se grăbeşte, dacă este avar, irascibil şi gelos, rugăciunea lui va fi în zadar. Dacă va începe să se roage cu râvnă, aspirând spre iubire şi Dumnezeu, poate să se îmbolnăvească şi să moară. Renunţarea la dependenţe poate fi prea grea pentru el. Nu oricine poate ajunge la o rugăciune adevărată. Probabil de aceea Hristos le spunea ucenicilor săi că vor putea să simtă iubirea de Dumnezeu doar prin El. Valorile spirituale pot să închidă mult mai dur calea spre iubire decât valorile materiale.

Perceperea iubirii de Dumnezeu este un proces complicat şi îndelungat care decurge foarte greu, se dezvoltă şi se perfecţionează. Capacitatea de a iubi se câştigă de-a lungul anilor, a deceniilor sau a întregii vieţi. Despre aceasta a vorbit Hristos în parabola despre fecioare şi candele. Trebuie să ne pregătim din timp pentru a fi supuşi încercării dacă suntem capabili să iubim. Când vom cunoaşte iubirea divină va fi deja târziu să ne căim şi să cerem: „Creatorule, eu am păcătuit -

iartă-mă!". In măsura în care învăţăm în fiecare zi să iubim dezinteresat, în aceeaşi măsură depăşim dependenţa de dorinţeie trupului, spiritului şi sufletului şi, în aceeaşi măsură, rugăciunea adresată lui Dumnezeu ne va influenţa pozitiv pe noi şi urmaşii noştri.

Astăzi este 30 decembrie. Nimeni n-a mai desenat svastica pe uşa mea. Asemenea semne anunţa prezenţa unor situaţii critice în stat. Când ţara slăbeşte cu duhul, mulţi oameni încep să se urască unii pe alţii şi caută orice mijloc pentru a-şi manifesta nemulţumirea. Odată cu alegerea unui nou preşedinte, Rusia a început să-şi revină nu numai din punct de vedere economic. Pentru Rusia au apărut perspective de supravieţuire. Există asemenea perspective pentru întreaga omenire? în lume domină aceeaşi morală de stat-clan ca în Rusia, acelaşi cult al banilor, aceeaşi tendinţă de lichidare a culturii şi moralităţii. Lumea a devenit idolatră. Pentru marea majoritate, religia s-a transformat într-un ritual frumos, într-o formalitate lipsită de sens.

Epoca socialismului s-a încheiat. Poporul a respirat uşurat. S-a sfârşit cu omorurile, arestările, condamnările politice. Cuvântul nu mai este suprimat. A început o altă perioadă. Poporul este preocupat de stabilitate şi ordine. Rusia va începe să se dezvolte ca o ţară occidentală. Ce rău e în asta? Şi ce dacă va fi schimbată cultura rusă cu cea occidentală de masă ? De ce ţara este atât de bolnavă? Poate că Rusia are destinul său? De ce în momentul când Rusia a pornit pe calea orientală au înflorit cultura şi moralitatea? De ce atunci când a încercat să trăiască doar ca în occident a început să moară, să se dezintegreze? Cred că explicaţia trebuie căutată, în primul rând, în filosofie şi psihologie. Dezvoltarea înseamnă energie. Energia presupune deosebirea dinte potenţiale. Principala sursă de energie este timpul- Principala deosebire dintre potenţiale este trecutul şi viitorul, cauza şi efectul. Dezvoltarea a tot ce este viu pe Pământ ar fi fost imposibilă fără interacţiunea cu două curente ale timpului fără lupta dintre începuturile masculin şi feminin.

începutul masculin reprezintă lumea nevăzută care ţine de viitor. începutul feminin reprezintă lumea materială care ţine de trecut şi prezent. începutul masculin este agresiv faţă de trup, dar are grijă de suflet. începutul feminin are grijă de trup şi este

agresiv faţă de spirit. începutul masculin frânează dezvoltarea trupului, a materiei şi civilizaţiei. începutul feminin are energie dar ea transfor-mându-se în valori materiale, stoarce structurile spirituale. Civilizaţia se naşte şi se dezvoltă ca început masculin dar prosperă şi moare ca început feminin.

Lumea se împarte în Occident şi Orient. Aceste sunt două stiluri de gândire care nu pot fi unite în exterior. în gândirea orientală, întregul sau începutul spiritual se descompune în părţi separate devenind material. în gândirea occidentală, întregul spiritual se compune din anumite unităţi materiale. Occidentul democratic şi Orientul despotic. în Orient, conducerea se efectuează preponderent de la vârf, în Occident - de jos. în realitate Orientul şi Occidentul au fost întotdeauna unitare dar nu numai din cauză că popoarele şi culturile au interacţionat între ele. Sufletele celor care au trăit în Orient se reîncarnau în Occident şi invers. De aceea cultura occidentală a avut întotdeauna un potenţial spiritual ascuns susţinut de creştinism. Civilizaţia materială este imposibilă fără prezenţa stratului spiritual anterior. Interacţiunea curenţilor energetici ai celor doi poli, occidental şi oriental, ai planetei a permis dezvoltarea omenirii. Procesul de transformare a unui tip în altul era intensificat în punctele de frontieră. Civilizaţiile din zonele de mijloc le depăşesc pe celelalte în dezvoltarea lor. Babilonul antic, Mesopotamia, Asiria, Egiptul, Grecia antică, Roma antică, au fost locurile de contact a două curente. în aceste locuri, trecerea spiritualului în material şi invers era mult mai intensă. Orientul ascetic care renunţa la trup se unea cu Occidentul plin de viaţă, imoral şi lipsit de spiritualitate. Poruncile morale interacţionau cu viaţa de zi cu zi influenţând starea statului. Legile Divine expuse sub forma unor prescripţii morale sunt valabile nu numai pentru fiecare om în parte ci şi pentru toate popoarele. Anticii înţelegeau acest lucru. Un om imoral se îmbolnăveşte şi moare. Dacă nu are grijă de suflet, trupul său este condamnat la suferinţă. Despre aceasta au vorbit misticii, filosofii din India Antică şi Orientul Apropiat. Evident că omul trebuie să aibă grijă de trupul său. Dacă nu se va îngriji şi de suflet, nu-şi va salva trupul oricât de puternic ar fi şi oricâtă hrană i-ar da. Religiile mondiale spun că omul trebuie să-şi îngrijească în primul rând sufletul. Acest model de comportament a pătruns în conştiinţa şi subconştientul oamenilor şi a fost impulsul unei dezvoltări şi al

unei armonii ulterioare. în ultimii două mii de ani omenirea s-a dezvoltat într-un ritm nemaivăzut. Schimbarea celor două curente ale omenirii pe Pământ avea loc cu aceeaşi viteză. De aceea s-a produs o ruptură exterioară între culturile Occidentului şi Orientului. Occidentul care s-a dezvoltat cu paşi uriaşi în ultimele sute de ani n-a reuşit să se inspire din moralitatea şi spiritualitatea Orientului. Trupul a uitat de sufletul său fapt ce ameninţa cu pieirea întregii omeniri.

Tocmai aceasta, după toate probabilităţile, a fost impulsul principal al apariţiei comunismului şi a unei noi orânduiri sociale unde începutul moral şi spiritual era mai important decât cel material. Unul dintre principalele impulsuri subconştiente ale comunismului era să supună trupul spiritului. De aici a început economia planificată, gândirea strategică, codul moral al constructorului comunismului. Creştinismul slăbea şi nu mai putea să facă faţă scopului său de educaţie morală şi salvare a sufletelor. Aspiraţia spre consum a majorităţii popoarelor nu mai putea fi stăpânită şi în Europa au apărut şi au prins rădăcini ideile comunismului. Impulsul subconştient spre comunism în executare europeană a apărut ca ideea de egalitate, fraternitate şi fericire generală.

La sfârşitul sec. XX s-a prăbuşit socialismul. Omenirea a ajuns din nou pe muchia prăpastiei. Locul lui 1-a ocupat islamul care s-a răspândit foarte repede şi pe teritoriul Europei. Astăzi, islamul reprezintă Orientul înverşunat care neagă vehement psihologia occidentală. SUA reprezintă Occidentul intransigent. Ele nu au puncte de contact. Dacă vom analiza din punct de vedere economic şi politic, este logic ca SUA, cu potenţialul ei economic, să învingă repede islamul împreună cu ţările arabe. Poate că un economist sau politician vor spune că aceasta va fi garanţia stabilităţii, a lipsei terorismului şi a prosperării omenirii. Pentru un filosof, victoria SUA înseamnă moartea civilizaţiei. Lumea cu un singur pol nu are energie pentru dezvoltare.

Principalul oponent al SUA este considerată, astăzi, China. Este adevărat din punct de vedere economic. China este o ţară ce se dezvoltă cu paşi rapizi care va ajunge şi va depăşi SUA. Este un antagonism economic evident. Nu există, însă, contradicţii politice. China este o ţară orientală care visează să devină occidentală. Tineretul chinez gândeşte occidental.

Femeile chineze vor emancipare. Deocamdată, China şi India sunt în exterior ţări orientale, în interior, însă, devin, tot mai rapid, occidentale. Rezultă că islamul trebuie susţinut de sus pentru ca omenirea să supravieţuiască. Este interesant cum se întâmplă acest lucru pe plan exterior. SUA pot să atace orice ţară arabă. în principiu, acest lucru se poate obţine şi prin subjugare economică şi politică.Este mai problematic să atace Franţa sau Germania. Astăzi, fiecare al doilea elev din clasa întâi este de provenienţă arabă şi de credinţă islamică. Opoziţia gândirii occidentale se dezvoltă chiar pe teritoriul ţărilor occidentale. Aşadar, dacă va învinge gândirea occidentală lumea va pieri, iar dacă va învinge cea orientală, lumea va pieri de asemenea. Politica teroriştilor islamici este o dovadă în acest sens.

Să vorbim acum despre misterul sufletului rus. Rusia este orientală şi occidentală în acelaşi timp. Da, socialismul chinez uneşte modelul oriental şi cel occidental, dar, acest fenomen este spontan, temporar. China devine tot mai occidentală şi se simte minunat. Rusia a încercat să imite în toate Occidentul şi s-a înşelat. A apărut următoarea maximă: "Salvaţi sufletele noastre." Calea orientală s-a dovedit insuficientă pentru Rusia. Socialismul s-a prăbuşit. Calea occidentală s-a dovedit a fi şi mai nefolositoare. Rusia va trebui să unească idealismul şi materialismul, religia şi ştiinţa, concepţiile despre lume orientală şi occidentală. în caz contrar, Rusia se va prăbuşi.

De două sute de ani există SUA care s-a supranumit ţara făgăduinţei, a democraţiei şi a libertăţii. Este întruchiparea gândirii occidentale. Doar la 90 km distanţă se află insula Libertăţii în frunte cu de neînlocuitul Fidel Casstro. Este vorba de Cuba, bastionul civilizaţiei orientale. Este singura ţară din lume unde nu există proprietate privată asupra mijloacelor de producţie, unde s-a păstrat prioritatea valorilor morale faţă de setea de profit. Am scris că prăbuşirea socialismului a lovit mult mai crunt America. Este un lucru evident. America a pierdut energetic şi spiritual, dar a câştigat din punct de vedere economic şi politic.

Pentru serviciile FBI - (Biroul Federal de Investigaţii al SUA) este extrem de simplu să lichideze orice om de pe planetă. Dacă n-o fac din prima încercare, vor întreprinde o a două şi o a treia. Au încercat de 637 de ori să-1 omoare pe F.Casstro, dar n-

au reuşit. Casstro i-a spus uneia dintre amantele sale: "Este imposibil să mă omoare." America doreşte deliberat moartea lui Casstro, iar în subconştient îi doreşte o viaţă lungă şi multă sănătate. Cuba, o ţară neînsemnată teritorial şi infimă din punct de vedere material are o energetică şi o importanţă uriaşe. Nu întâmplător acolo există, în anumite ramuri, cea mai bună medicină din lume. Nu se ştie cât va mai putea să reziste acest echilibru fragil. Deocamdată funcţionează pentru salvarea civilizaţiei.

Aşadar, o parte minusculă poate fi prin energetica ei mult mai puternică decât una uriaşă care este slabă spiritual. La o emisiune televizată, un savant a fost întrebat: "Credeţi în sfârşitul lumii? Omenirea poate să provoace, prin acţiunile sale, pieirea planetei?" savantul a răspuns:

- Este o grandomanie să atribui omenirii asemenea posibilităţi. Ea este mult mai mică comparativ cu masa şi proporţiile planetei noastre.

Dacă ţinem seama de legile fizice şi materiale, are perfectă dreptate. Să încercăm să analizăm această problema din alt unghi. Să admitem că un om este infectat cu ciumă sau holeră. Masa microbilor este mult mai mică comparativ cu cea a omului, dar microbii nu mor. De ce? Fiindcă microbii atacă funcţiile principale ale organismului care ţin de energetica planurilor fine şi nu masa. Dacă omul slăbeşte energetic, îi scade imunitatea şi infecţia reapare sau vine alta din exterior. Ieri am fost anunţat despre numărul morţilor în urma cutremurului de duminică din Asia de Sud-Est. Acum câteva zile cifra morţilor era de 12,5 mii. Ieri a fost precizată: mai mult de 125 mii. Totuşi, poate oare omul să influenţeze starea planetei? Religiile mondiale spun că este posibil. Am discutat nu demult cu o femeie care cunoaşte iudaismul. Conform credinţei evreilor, dacă nu se vor ruga, în lume vor avea loc catastrofe în cele mai diferite locuri. Acum câteva zile am auzit o părere similară. S-a dovedit că această idee a fost lansată cu câteva decenii în urmă de un cunoscut savant rus: dacă în bisericile ortodoxe nu se vor mai face rugăciuni atunci va exploda planeta. Ceea ce este mai interesant este că şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Să începem cu nişte simple experienţe. Savanţii francezi au scos nişte moluşte din scoici şi le-au pus în apă distilată unde lipseşte calciul, dar învelişul de protecţie a

apărut din nou. Concluzia este una singură. în organismul viu are loc o dezintegrare termonucleară. La nivelul fizic exterior este urmat de eliminarea unei cantităţi de energie uriaşă. Pe planurile energetice fine acest proces este invizibil şi nu este dureros. Care este concluzia? Energia principală a Universului se află pe planurile energetice fine prin care se reglează toate procesele din Univers. Orice fiinţă vie are acces la aceste planuri şi poate să aibă influenţă asupra lor. Dar influenţele spontane sunt slabe şi de aceea nu sunt periculoase. Totul constă în faptul că impulsurile energetice ale omenirii nu mai sunt haotice. In ultima vreme oamenii au început să observe că manifestările urii umane de proporţii şi cutremurele coincid într-un mod straniu, dar nu atât acţiunile agresive şi omorurile cât emoţiile agresive coincid cu cutremurele.

Agresiunile fizice, chiar şi una precum explozia atomică, nu sunt periculoase pentru Pământ. Asemenea acţiuni sunt de proporţii microscopice. Funcţiile corpului ceresc pe care trăim depind de curenţii de energie din interiorul planetei. După toate probabilităţile, energia negativă a omenirii, unindu-se într-un singur curent poate deveni un pericol fundamental pentru planeta noastră. Totuşi, ura nu pătrunde atât de adânc în energetica planetei. Există, oare, ceva mai periculos decât ura? Există. Există depresia sau programul de autodistrugere. Deşi masa omenirii este minusculă, programul de autodistrugere poate să distrugă planeta dacă va pătrunde mai adânc decât limita permisă. Cum este posibil? Dacă într-o persoană oarecare mecanismul autodistrugerii depăşeşte limita permisă, se distrug curenţii energetici şi funcţiile fiziologice şi organismul moare. Principiul unităţii stă la baza existenţei Universului. Am descris o situaţie când un singur om comite o crimă împotriva iubirii şi îi moare tot neamul. Rudele sunt unitare pe planul fin. Dacă vom pătrunde în planurile fine, vom vedea că omenirea este unitară. Fiecare dintre noi este răspunzător de întreaga omenire. Pe un plan mai fin putem vedea unitatea a tot ce este viu, iar pe altul şi mai fin nu mai există deosebire între materia vie şi cea moartă. Se pare că e o adâncime imensă dar oricât ar părea de straniu omul are acces la această adâncime. Dovadă este fenomenul materializării obiectelor. Rezultă că omul poate să influenţeze curentele energetice care determină starea şi

integritatea planetei. Programul de autodistrugere, a urii faţă de sine ajunge în interiorul sufletului. Ce provoacă acest program? Am fost de curând în Israel. într-un ziar de limbă rusă am citit despre prorocul Isaia. Evenimentele au avut loc acum câteva mii de ani. Prorocul îi spunea împăratului: "Dacă vei comite fărădelegi şi crime împotriva iubirii, Dumnezeu te va pedepsi şi va fi un cutremur care te va distruge pe tine, neamul tău şi palatul împreună cu oraşul." Se mai spunea că palatul era din fildeş. Savanţii contemporani credeau că este imposibil să construieşti un asemenea palat, de asemenea nu credeau nici în celelalte lucruri. De curând, în timpul săpăturilor, au descoperit urmele cutremurului şi ruinele palatului. Era din cărămidă obişnuită acoperită cu plăcuţe de fildeş, de aceea crea impresia că palatul era cioplit doar din fildeş.

în învăţătura budistă despre karma se spune că există un letopiseţ universal unde este înregistrat tot ce a fost creat - cronica Akasha. Nici o faptă săvârşită de om nu dispare fără urmă în vâltoarea timpului - totul se înregistrează. Pentru fiecare faptă a sa omul este fie răsplătit fie pedepsit. Omul este în primul rând suflet apoi trup. Faptele săvârşite spre binele sufletului şi unitatea lui cu Creatorul îmbunătăţesc karma. Faptele săvârşite doar spre binele trupului în detrimentul sufletului se transformă în greşeli şi crime. Pedeapsa este iminentă. Legătura dintre comportamentul omului, destinul şi sănătatea lui o găsim în toate religiile mondiale. Iudaismul abordează altfel această temă.

Am fost în repetate rânduri în Israel şi de fiecare dată am observat că deasupra fiecărei uşi este fixată o cutie numită mezuza în interiorul căreia se află un fragment din Tora scris de mâna. Este un citat din Vechiul Testament. Starea în care omul intră în casă va determina energetica încăperii. Dacă în acea clipă se va gândi la Dumnezeu, şederea lui într-o asemenea casă îi va ajuta să aibă grijă de suflet. Icoanele ortodoxe au aceeaşi funcţie. Nu cunoşteam textul din mezuza, l-am aflat de curând şi am rămas uluit. Traducerea este următoarea: "Dacă poporul Israelului va îndeplini poruncile Mele, ploaia va veni la timp." Este echivalentul karmei colective, adică legătura dintre moralitate şi soarta poporului, aşadar, şi a omenirii. Învăţătura lui Hristos: "Nu vă faceţi griji pentru ziua de mâine...omul trăieşte nu doar cu pâine." atenţionează că a uita de suflet, a

oierde iubirea şi moralitatea este un pericol nu numai pentru sănătate şi destinul unui singur om dar şi pentru existenţa planetei. Toate astea erau actuale şi acum 2000 de ani. încă de atunci omenirea îşi strămutase grija de la suflet la trup.

Mâine este 31 decembrie. Ne vom lua rămas bun de la anul vechi şi de la lumea veche. Vom întâlni un An Nou şi o Lume Nouă. Vom putea, oare, să ne schimbăm şi să supravieţuim într-o Lume Nouă? Cine ştie...

PARTEA A PATRA

Au trecut câteva zile după Anul Nou. Răsfoind corespondenţa am găsit o felicitare cu ocazia Anului Nou şi o propunere despre crearea unui forum pe internet: "în noaptea de Anul Nou ne vom întâlni cu prietenii şi rudele şi ne vom aminti despre cele mai importante evenimente ale anului trecut. Pentru unii dintre noi aceste evenimente înseamnă a te înţelege pe tine, a înţelege lumea, a înţelege destinul şi a obţine un punct de sprijin în viaţă..."

Noi, participanţii la forum - ortodocşi, budişti, catolici, luterani, atei, musulmani, ezoterişti, filosofi, yoghini, compozitori, studenţi, părinţi, holtei, ruşi, americani, osetini, evrei, uzbeci... dorim să vă facem cadou cu prilejul Anului Nou un nou forum care să corespundă cerinţelor contemporane... Ne străduim să-i primim la acest forum cu toată iubirea şi fără agresivitate pe huligani, înţelegând că prezenţa lor este un indicator al stării sufletelor noastre, că este o posibilitate de a ne schimba deşi huliganismul poate fi eliminat parţial cu ajutorul sistemului anti înjurături pe net şi moderaţiei. Ne-ar fi de mare folos părerea dumneavoastră în această problemă fiindcă, pe de o parte, este o posibilitate de a ne schimba, iar, pe de altă parte înseamnă - distrugerea unor condiţii pentru discutarea unor probleme serioase.

Cred că îşi fac un cadou în primul rând lor şi nu mie. Deşi sunt necesare, eu nu particip la forumuri, ele creează o conexiune inversă pe care cartea n-o creează. Am renunţat să mai răspund la întrebări prin poşta electronică fiindcă pe oameni îi interesează mai mult telefonul de la biroul meu, posibilitatea de a se înscrie la şedinţe şi achiziţionarea casetelor video dar nu apelează aproape deloc la rubricile create în mod special pe internet. îmi pun de multe ori aceeaşi întrebare fără să citească răspunsurile mele. Nu există comunicare. Majoritatea vor să

primească şi puţini sunt cei care vor să ofere. Aceasta e particularitatea gândirii noastre. Vrem să primim ajutor dar nu ne învăţăm să-i ajutăm pe alţii. Dacă în interiorul nostru este blocată eliminarea energiei este imposibil să fim ajutaţi. Am vorbit în una dintre cărţile mele despre o oaie care moare dar, aducându-i mielul de la o altă oaie, are grijă de el, elimină o cantitate uriaşă de energie, grijă şi iubire, şi depăşeşte astfel suferinţa mortală. De aceea aş vrea să mă adresez cititorilor de pe internet. Doriţi să vă însănătoşiţi şi să vă rezolvaţi problemele? Să nu aşteptaţi ajutor, ajutaţi-vă singuri. Cu cât mai puţin vă veţi gândi în această clipă la dumneavoastră, cu atât mai sănătoşi veţi fi. îmi amintesc situaţia prin care am trecut. Diagnosticul meu - cancer cu metastază. Nu aveam nici o şansă să supravieţuiesc. Revenisem din Soci în Piter cu o recomandare la institutul de ontologie. în acel moment m-a sunat una dintre pacientele mele.

Ştiţi, am o problemă îngrozitoare. Doar dumneavoastră puteţi să mă ajutaţi, - îmi spunea plângând. Vă rog să veniţi în staţia de metrou "Institutul Tehnologic". M-am dus şi timp de o oră am ascultat povestea ei.

- Am o stare îngrozitoare, mi-am pierdut sensul vieţii, nu mai vreau să trăiesc.

Mă uitam la ea de parcă eram în altă lume.

- Spuneţi-mi concret ce s-a întâmplat?

- Ştiţi, şeful meu nu mă preţuieşte, mă şicanează la fiecare pas. S-a creat o situaţie fără ieşire.

O fracţiune de secundă m-am gândit: "Ce-ar fi să ne schimbăm locurile pentru o clipă."

- Va trece un timp şi veţi uita de acest necaz. Când o problemă vine din viitor ni se pare uriaşă, iar când peste un timp oarecare o privim în trecut, ni se pare minusculă. Credeţi-mă, nu este cel mai mare necaz.

S-a uitat la mine şi a zâmbit.

- Aţi avut o puternică influenţă pozitivă asupra mea. Mă simt mult mai bine, - şi, mai şoptind câteva vorbe, a dispărut în mulţime. Eu, însă, mă gândeam cât este de bine ca într-o situaţie ca a mea să poţi să ajuţi pe cineva. Cine tje poate că această situaţie creată de a ajuta pe cineva, eu fiind într-o stare catastrofală, m-a ajutat s-o transform într-o situaţie neplăcută cu care poţi să te lupţi.

Am îndeplinit intuitiv cele patru reguli care te ajută să simţi Divinul şi contribuie la însănătoşire.

Unu: am eliminat tot ce mă încurca să iubesc, în primul rând frica pentru viaţa mea. Am încetat să mai contez pe medicină şi în general să mai contez pe ceva, dar am continuat să lupt, iar obiectivul salvării mele era sufletul şi nu trupul. Am citit Biblia şi am găsit acolo cuvântul "Iubire." şi l-am urmat intuitiv.

Doi: Nu-mi mai era frică de durere şi probleme, fiindcă ţineau de trupul meu. Ele au devenit minuscule.

Trei: Am stopat toate dorinţele şi scopurile, adică abstinenţă totală.

Patru: Am început să caut posibilităţi de a ajuta familia care, după moartea mea, ar fi rămas fără mijloace de existenţă. N-am renunţat la ajutorul acordat altora. Aceasta a diminuat dependenţa mea de viaţă şi sănătate.

în Vechiul Testament se spune: „Să nu primeşti daruri întrucât îi orbesc pe cei care văd." Omul care s-a obişnuit doar să primească - slăbeşte. Slăbeşte, în primul rând sufletul. Este greu să credem, dar tocmai aceste nuanţe ale senzaţiilor determină sănătatea noastră şi posibilitatea pieirii sau a supravieţuirii civilizaţiei noastre.

Dacă pentru un om fericirea supremă este doar să primească, este bolnav. Boala se va ascunde în trupul, în conştiinţa şi în sufletul lui, ea nu va putea fi vindecată.

Am încetat să mai răspund la întrebările de pe internet ca să nu susţin această tendinţă. Rubrica "Schimb de experienţă nu mai există. Câţiva oameni m-au ajutat cu o nouă informaţie de care aveam nevoie. Aproximativ zece mii de oameni vroiau să îi ajut, personal. Este foarte bine că mi-am schimbat părerea cu privire la această problemă. Altădată aş fi spus: "Un om bolnav este un consumator. La nivel fizic înseamnă lăcomie, la nivel spiritual - invidie şi condamnare, iar la nivelul sufletului - gelozie." Dacă este un consumator, n-ai ce să discuţi cu el.

Astăzi, văd altfel această problemă. Boala sau consumul este incapacitatea de a gândi corect. Rezultă că trebuie să ajutăm omul să se schimbe pozitiv. Sunt necesare metode noi care să-1 ajute să ofere şi să iubească.

Comunicarea înseamnă educaţie. Dacă nu vă place ceva în om, ajutaţi-1 să se schimbe. Dacă nu vă place ceva în lumea înconjurătoare, ajutaţi-o să se schimbe. Supărarea,

condamnarea şi căutarea celor vinovaţi înseamnă blocarea energiei iubirii sau imposibilitatea de a ne schimba. La orice boală sau problemă trebuie să răspundem cu energie creatoare. întrucât energia vine din iubire Divină, la orice boală, pierdere sau supărare trebuie să răspundem în mod reflex cu iubire. Şi atunci va dispărea părerea noastră despre un om rău, păgubos. In faţa noastră se va afla un om care n- a putut să se schimbe şi să-şi pună în ordine sufletul. Aceasta înseamnă capacitatea de a gândi corect, îmi amintesc că cineva mi-a pus o întrebare.

- Cum să procedezi cu un om care te-a trădat?

- înlocuiţi cuvântul "trădat" cu "vindecat" şi problema care pare de nerezolvat va dispărea. Aţi idolatrizat umanul şi de sus vi s-a trimis purificarea. Capacitatea de a gândi este determinată de măsura în care putem să ne schimbăm. Pentru aceste schimbări este nevoie de energie pe care o primim de la Dumnezeu prin iubire. Cu cât avem mai multă iubire de Dumnezeu, cu atât avem mai multă energie în suflet cu atât mai mult ne schimbăm, iar prin noi schimbăm lumea înconjurătoare. Rezultă că prima regulă este să nu blocăm iubirea Divină prin supărări, condamnări, frică şi regrete. Cea de-a doua regulă este: să ajutăm iubirea prin înfrânarea începutului animalic şi activizarea sentimentelor superioare. Chiar şi munca fizică, sportul ne ajută în acest sens nemaivorbind de activitatea intensă a conştiinţei şi a sentimentelor noastre.

O cunoştinţă de-a mea me-a povestit o istorioară interesantă. La un congres un nou venit s-a exprimat indecent la adresa ei.

- Nu i-am răspuns nimic, - spunea ea. - în acel moment am început să mă rog. Persoana respectivă a dispărut şi n-a mai venit la congres.

Când cineva se concentrează asupra iubirii este foarte periculos să fii agresiv faţă de el. Orice vietate simte acest lucru.

înjurătura de mamă înseamnă jignirea sentimentelor supreme. Dacă cineva din preajmă începe să înjure de mamă, înseamnă că şi dumneavoastră aveţi o vină oarecare, înseamnă că principiile şi idealurile dumneavoastră se află pe prim plan, iar sufletul a uitat de iubire. Când omul se află într-o situaţie critică, mortală, nu se deosebeşte prin nimic de animale. Prima reacţie este să se apere, să se ascundă, sau să imobilizeze

inamicul, iar când nu există nici un pericol pentru viaţă, omul poate şi trebuie să se comporte altfel. Cu cât manifestă mai puţină agresivitate cu atât este mai înţelept comportamentul lui. Cred că cel mai bun lucru la forum - pe chat este să stabiliţi o anumită perioadă de repaus faţă de cei care înjură.

La una dintre lecţii o doamnă m-a întrebat cum să se roage dacă situaţia din familie nu-i permite să facă acest lucru. Soţul este agresiv, are mult de lucru prin casă, copiii o încurcă.
De ce a apărut această problemă? Fiindcă nu înţelegea rostul rugăciunii. Pentru că rugăciunea era un ritual superficial pentru care sunt necesare izolarea, liniştea, confortul sufletesc. Rugăciunea este pentru a simţi iubirea. Dacă la început omul are nevoie de izolare, mai târziu el poate să se roage în orice condiţii. Dacă veţi continua să iubiţi omul care v-a supărat, dacă vă păstraţi bunăstarea fletească în cele mai grele condiţii, deja vă rugaţi. Dacă ntimentele dumneavoastră de iubire, bunătate, dăruire, depind mai puţin de durere, de pierdere sau supărare, cu atât mai curată va fi rugăciunea.

Care ar trebui să fie atitudinea faţă de cineva care înjură? Ca faţă de un om care are puţină iubire în suflet. El simte pericolul idolatrizării sentimentelor superioare şi încearcă să se salveze într-un mod primitiv. înseamnă că în orice înjurătură şi mitocănie există un sens. Orice mitocan şi înjurător de mamă are nevoie de ajutorul nostru la fel ca cineva cu trupul bolnav. Atitudinea corectă faţă de orice situaţie o schimbă din interior apoi şi în exterior.

Ce înseamnă, astăzi, o concepţie corectă despre lume? în lume vor exista întotdeauna două tipuri contrare de gândire. Conştiinţa noastră se dezvoltă şi are nevoie de contradicţii şi contrarii. Occidentul ateu şi Orientul mistic au provocat dezvoltarea gândirii şi perceperea religioasă şi ştiinţifică a lumii. în ştiinţă, omul este centrul, în religie -periferia. Religia şi ştiinţa erau de neunit. în cazul unirii, ori câştiga una ori se autodistrugeau reciproc. în India există o maximă: "Nu există oameni, există idei."
Cândva, unii oameni trăiau doar cu banii, cu bucuria materială şi se simţeau minunat. Alţii renunţau la toate şi susţineau că doar ei sunt fericiţi cu adevărat. Ei nu se încurcau unii pe alţii ci se completau creând o armonie. Pentru a înţelege dreptatea unora şi a altora trebuie să ieşim la nivelul unde logica trupului

cu idolatrizarea valorilor materiale şi logica spiritului cu idolatrizarea ideii, reprezintă un tot întreg. Este nivelul unde trupul, spiritul şi sufletul sunt o substanţă unitară. Este nivelul Divin. Pentru a ajunge la acest nivel trebuie să avem o capacitate mult mai mare de a iubi. Prin iubirea de Dumnezeu putem vedea unitatea oricăror contrarii. Dacă nu este suficientă iubire, ambele moduri de gândire tind să se distrugă reciproc.

Modul de gândire occidental a dezvoltat civilizaţia. Dacă mobilul principal pentru construirea unei fabrici, a magazinelor, pentru producerea de mărfuri, este profitul, efectul va fi extraordinar, se va elimina o cantitate uriaşă de energie şi va exista o diversitate a formelor. Socialismul a demonstrat că economia nu poate fi construită fără stimulente materiale. Civilizaţia nu poate să se dezvolte fără bani, fără recompense materiale şi fără avantaje economice. Când acelaşi principiu este mutat din sfera materială în cea spirituală au loc schimbări catastrofale. Spiritualitatea şi cultu nu se mai dezvoltă ci degenerează vertiginos. De ce? Fiin că spiritualitatea este o noţiune strategică iar atitudinea de scoate un câştig imediat din cultură şi spiritualitate înseam nă lichidarea acestora. Acest proces are loc astăzi în Ruşi Se propune ca teatrele să se autofinanţeze. înseamnă c teatrul trebuie să degenereze ca să câştige bani. Bâlciul ş teatrul de măscărici au fost unitare cu publicul şi aveau legătură indirectă , dar nu puteau să se dezvolte. Când teatrul nu depinde economic de spectator, moare, iar când depinde în totalitate de aceasta, nu se dezvoltă. Astăzi, la televiziunea rusă, timpul de emisie este ocupat de programe comerciale al căror scop este de a face bani. Este mai uşor să iei bani de la un prost decât de la un deştept. Dacă vom tolera cele mai primitive dorinţe ale telespectatorilor, nrostindu-i conştient, banii se întorc mult mai repede. Rezultă că televiziunea contemporană, pentru a face bani, trebuie să distrugă, cu voie sau fără voie, cultura şi spiritualitatea poporului. Dacă într-o librărie, cumpărătorul poate să-şi aleagă o carte bună, la televiziune există tot mai puţine posibilităţi de a face o alegere. Cultura de stradă, comercială nu susţine cauzele superioare, strategice, spirituale. In clipa în care religia începe să facă comerţ, iubirea şi credinţa dispar pe neobservate, iar în locul lor rămân obiceiurile, economia şi politica. Comerţul este permis până la o anumită limită. Iubirea şi moralitatea trebuie să susţină

comerţul şi nu invers. Cultura trebuie să fie comercială de asemenea până la o anumită limită, altfel, degenerează.

Economia trebuie să fie comercială dar asta nu înseamnă că trebuie să fie lipsită de moralitate şi de noţiuni strategice. Astăzi, de exemplu, industria alimentară occidentală omoară oamenii prin provocarea unui număr uriaş de boli. Medicina este preocupată de vânzarea medicamentelor şi de profitul comercial şi nu de însănătoşirea oamenilor. Două contrarii nu se unesc.

Proporţiile uriaşe ale priorităţii banilor asupra moralităţii ameninţă existenţa civilizaţiei contemporane.

Când banii devin valoarea principală, adică învinge modul materialist de gândire, sufletul începe să moară. Mai mult decât atât, orice om cu o conduită morală, deştept, cu spirit de previziune va fi întotdeauna un pericol pentru cei care vor să câştige bani cu orice preţ. Să ne imaginăm că cineva a cumpărat un canal de televiziune ca să câştige bani. înseamnă că trebuie să elaboreze o anumită schemă şi să subordoneze totul scopului principal de a face bani. Deodată, unul dintre angajaţi declară că există scopuri mult mai importante cum ar fi interesele poporului şi ale statului, apărarea principiilor morale şi religioase. Proprietarul, însă, nu are nevoie de aşa ceva şi îl concediază imediat pe angajatul în cauză. Dar iată că începe „povestea". Poporul priveşte la televizor cu satisfacţie şi înghite orice publicitate. Cu cât mai multe emoţii pozitive primesc telespectatorii cu atât mai mulţi bani plătesc după care vine raiul. Oamenii se uită la televizor şi li se îndeplinesc dorinţele. Ce urmează?

îmi amintesc cerul sclipitor de albastru de deasupra Mării Moarte. Eram pentru prima dată pe acele locuri. Pe o tăbliţă era scris "Sodoma." Este numele unuia dintre cele două oraşe biblice de tristă amintire Sodoma şi Gomora. Emoţiile omului sunt în legătură cu destinul lui. Destinul unui popor este de asemenea legat de emoţiile lui, adică de religiozitate, moralitate şi cultură. Oamenii sunt o parte a Pământului. Rădăcinile, tulpina şi coroana copacului formează un tot întreg. Un tot întreg formează şi Pământul cu tot ce se află pe el. Această unitate este, în primul rând, informaţională, de aceea starea informaţională a unui grup de oameni poate să influenţeze starea Pământului. Există o ipoteză că în sistemul nostru Solar a

mai existat o planetă care a explodat nu se ştie din ce cauză. Această ipoteză a apărut din cauză că în locul presupusei orbite poate fi observat un brâu de asteroizi care ar fi apărut în urma exploziei. Această planetă se numea Faeton. Poate că a explodat, în primul rând, din cauza situaţiei informaţionale foarte proaste? încerc să înţeleg cum arătau oamenii din Sodoma şi Gomora. Mâncare din abundenţă, agresivitate, atitudine răuvoitoare faţă de noii veniţi, satisfacerea tuturor dorinţelor, concentrare asupra plăcerilor, adică, dacă vreau să savurez plăcere, fie mâncare, sex, sau bunăstare, nimeni şi nimic nu mă poate opri. Au fost spulberate noţiunile de înfrânare, iubire, moralitate, credinţa în Dumnezeu. în principiu a fost o concentrare asupra principalelor funcţii vitale, a divinizării vieţii şi a continuităţii ei.
Orice obiect din Univers se dezvoltă după principiul unităţii care poartă în el cauza primară ce uneşte întregul Univers şi îl reduce la un singur punct. Dacă energetica unei stele este orientată doar spre nevoile ei şi nu spre asigurarea unităţii cu cauza primară, steaua explodează. Dacă energetica planetei se închide în sine, se declanşează programul de autodistrugere ca mecanism de salvare a Universului, iar Planeta moare. Cu cât este mai mare energetica unui grup de oameni, cu atât mai repede se dezvoltă programul de autodistrugere dacă aceştia renunţă la iubire de dragul dorinţelor lor. Cu cât este mai puternică idolatrizarea vieţii, cu atât mai tare se distruge viaţa şi încep bolile, femeile nu mai pot să nască, încep seceta şi inundaţiile. Toate religiile remarcă legătura energetică dintre emoţiile omului şi fenomenele naturii. Eu am văzut această legătură la Paris, în ajunul anului 2000. De ce a început uraganul după Crăciun? De ce au fost afectate cele mai bogate regiuni? De ce a făcut pagube uriaşe chiar în ajunul anului 2000? Am văzut copaci de o sută de ani scoşi din pământ cu tot cu rădăcini. Au fost şi alte uragane mult mai puternice dar tocmai acesta a smuls copacii din pământ. Apoi am înţeles. In ortodoxie, sărbătoarea principală este Pastele, adică descoperirea Divinului prin moarte, pierderea umanului. în catolicism, sărbătoarea principală este naşterea lui Hristos. înseamnă că după Crăciunul catolic, în subconştientul a milioane de oameni s-a produs concentrarea asupra vieţii, idolatrizarea ei, după care, s-a declanşat programul autodistrugerii.

Ceea ce s-a întâmplat înainte de Anul Nou în sudul Asiei se aseamănă cu cele întâmplate la Paris. Primele zile după Crăciunul catolic. Un număr uriaş de turişti s-au adunat într-un anumit loc pentru îndeplinirea dorinţelor. Asia de sud-est se află în zona dolarului. înseamnă că pentru majoritatea turiştilor europeni vacanţa de Anul Nou a costat de două ori mai ieftin. Apropo, tocmai Thailanda n-a dat dovadă niciodată de moralitate în oferirea diferitelor servicii. Atmosfera este izbitor de asemănătoare cu cea care domnea cândva pe locul mării Moarte. Omenirea se unifică astăzi vertiginos. Ce se va întâmpla cu planeta când asemenea emoţii vor cuprinde nu doar câteva milioane de oameni ci întreaga populaţie? în Biblie găsim o descriere aproximativă.

Privesc prin geam la Peterburgul acoperit de zăpadă. Mă gândesc la o nouă versiune. Dacă se va adeveri sau ba o va dovedi timpul. Sunt convins că lumea, în cel mai apropiat timp, trebuie să se schimbe. Trebuie să ne schimbăm, în primul rând, noi. Noi suntem ceea ce gândim şi simţim. De modul în care vom simţi şi vom gândi depinde destinul întregii planete.

- Serghei Nicolaevici, aţi scris că pentru un animal, stăpânul este ca un Dumnezeu. De multe ori se întâmplă că animalul îşi schimbă atitudinea faţă de stăpân. Care este greşeala stăpânului?

Am să vă explic prin câteva exemple.

Primul. O femeie trăia în pace şi linişte împreună cu pisica şi câinele ei. Pisica era frumoasă, de rasă, şi toţi o iubeau ca pe un copil. Pe câine, nu-1 iubeau la fel de mult. Stăpâna hrănea, în primul rând, pisica cu ce avea mai bun, apoi hrănea câinele. Odată, când i-a chemat la mâncare, a yenit întâi câinele iar pisica a întârziat. Stăpâna a hrănit t câinele. Pisica a văzut, s-a înfuriat şi şi-a înfipt colţii în mâna femeii, i-a muşcat apoi palma până la os, i-a rupt tendoanele, nervii şi cu mare greutate a smuls-o. Femeia a fost operată, dar a rămas invalidă pentru tot restul vieţii. Degetele de la mâna dreaptă au rămas imobilizate.

Al doilea exemplu. Un bărbat avea un câine şi îl iubea foarte mult. Câinele era gelos pe stăpân. Odată a venit în vizită nepoţica de care îi era foarte dor. Fetiţa 1-a cuprins de gât şi a început să-1 sărute. Câinele s-a aruncat la fetiţă şi şi-a înfipt colţii în gâtul ei. Au încercat să-i descleşteze dinţii dar nu au

putut. Au omorât câinele, dar era prea târziu. îi spărsese deja vertebra cervicală şi fetiţa a murit.

Al treilea exemplu. Un câine lup german îşi iubea foarte mult stăpânul dar nu putea suferi oamenii beţi. Odată stăpânul a venit acasă beat şi câinele 1-a muşcat atât de tare că a fost nevoit să apeleze la chirurg.

Credeţi că oamenii nu procedează la fel? In majoritatea cazurilor o fac pe neobservate. Schizofrenia, cancerul, diabetul, homosexualitatea, moartea prematură sunt urmări ale disfuncţiei planului energetic informaţional. O femeie trufaşă, irascibilă, neechilibrată se omoară nu numai pe sine, dar şi copiii, şi soţul. O femeie educată greşit înseamnă copii mutilaţi şi o societate muribundă. De ce credeţi că există, astăzi, un număr uriaş de divorţuri şi căsătorii civile? Când sufletul uită de Dumnezeu, energia iubirii care este uriaşă, tinde să se unească cu sufletul persoanei iubite. Dar în locul unui ţesut moale, armonios, apare o cicatrice. Cea mai mică schimbare într-un suflet este percepută de celălalt Ca o trădare şi provoacă o durere inimaginabilă. Este imposibil să rezişti. Apare dorinţa, greu de evitat, de a omorî persoana iubită sau de a te sinucide.

Omenirea nu mai ştie să iubească. Cu cât mai puternice sunt sentimentele noastre şi cu cât mai mare este iubirea noastră cu atât mai mari sunt dezastrele pricinuite de ea. Iubirea se transformă foarte repede în patimă, iar patima în dependenţă, dependenţa în ură, iar ura în crimă. Pentru a supravieţui, omul trebuie să micşoreze cantitatea de energie şi de iubire din sufletul său. Este mecanismul subconştient al supravieţuirii. Savanţii nu pot să înţeleagă cum a apărut sindromul oboselii cronice. De ce oamenii îşi pierd interesul pentru viaţă? De ce în ultimii 50 de ani, la bărbaţi s-a micşorat de două ori cantitatea lichidului seminal? De ce degenerează bărbaţii?

Astăzi, este foarte modern stilul de îmbrăcăminte unisex. Femeile îşi pierd feminitatea, iar bărbaţii se poartă ca femeile. Arta şi moda susţin şi dezvoltă această tendinţă. Care este cauza? Deosebirea dintre bărbat şi femeie este potenţialul energetic care asigură energia sexuală, posibilităţile creatoare. Cu cât este mai mică deosebirea dintre bărbat şi femeie cu atât e mai puţină energia orientată de la unul spre celălalt, are loc degenerarea amândurora. Femeile bărbătoase, înseamnă nu

numai sterilitate ci şi copii bolnavi, agresivi faţă de lumea înconjurătoare.

Am fost rugat să comentez un articol de ziar despre moartea a doi soţi despre care am vorbit la începutul cărţii.

- De obicei, explicaţi totul prin exemple, descifraţi fiecare situaţie iar aici v-aţi rezumat la nişte fraze generale, - mi-a replicat conlocutorul meu. Este greu de înţeles de ce au murit. De ce bea atât de tare soţul acestei femei? De ce ea 1-a iubit dacă el nu venea acasă cu anii?

Am ridicat din umeri. Straniu, m-am gândit eu, - totul este clar. în principiu, această întâmplare descrie starea civilizaţiei actuale. Civilizaţia se naşte ca început masculin şi moare ca unul feminin. începutul masculin neagă începutul feminin. începutul feminin este simbolul vieţii, continuarea ei. La apariţia civilizaţiei trebuie să existe o concentrare minimă asupra vieţii care îi oferă un potenţial energetic maxim.

Dacă vorbim de formarea civilizaţiei contemporane, cred că trebuie să ne întoarcem în India de acum 7-8 mii de ani. Ideea renunţării absolute la lume şi la viaţă a permis crearea unui potenţial energetic necesar pentru apariţia religiilor mondiale, a culturilor şi a civilizaţiei contemporane. Cu cât mai mult triumfă începutul feminin, cu atât mai multă energie masculină se elimină. Este un semn că energia civilizaţiei este pe sfârşite. Civilizaţia actuală moare. Are loc un proces firesc.

Este adevărat că, pe de o parte civilizaţiile au murit şi altă dată, iar oamenii au continuat să trăiască aşa că există motive să fim optimişti, însă, noţiunile "omenirea actuală" şi "civilizaţia contemporană" s-au contopit şi, probabil, destinele lor de asemenea. De aceea există motive şi pentru alarmă. Pe de altă parte, faptul că civilizaţia moare nu exclude posibilitatea degenerării. Mecanismele acestei degenerări trebuie să existe. Dar prorocii şi clarvăzătorii nu vorbesc despre pieirea omenirii. După datele mele încordarea trebuia să se termine, mai mult sau mai puţin, către anul 2002. începe o nouă fază de dezvoltare. Calendarul poporului antic maya se sfârşeşte cu anul 2012, deşi erau nişte astronomi şi astrologi excelenţi nu este exclus să le fi fost închisă informaţia referitoare la omenirea din noua eră. Să revenim la articolul din ziar.

- Ştiţi, povestea celor doi oameni îndrăgostiţi seamănă cu o piesă, - i-am spus eu conlocutorului meu. Viaţa noastră

este un teatru, spunea Shakespeare. în fiecare piesă există un punct culminant. Ce credeţi, care este punctul culminant din această poveste?

- Moartea soţiei? - a presupus conlocutorul meu.

Nu. Punctul culminant presupune descoperirea esenţei spectacolului care constă în faptul că fiul încearcă să-şi omoare tatăl. Fiţi atent, el nu 1-a lovit, n-a chemat miliţia. Dacă fiul a încercat să-şi omoare tatăl, în sufletul lui 1-a ucis deja. Nu ştiu de ce, agresivitatea cea mai mare se adună in copii atunci când îşi urăsc tatăl şi nu mama. Este cea mai periculoasă. Ştiţi, am înţeles un lucru. în subconştientul nostru, mama este simbolul vieţii şi agresivitatea faţă de mamă ne va distruge viaţa şi sănătatea fizică. Agresivitatea *aţă de tată ne va distruge lumea spirituală care înseamnă, deja, diavolism. Pare-se că am amintit în una dintre cărţile mele despre semnul satanist. Mi 1-a adus un miliţian şi a spus că 1-a luat de la un tip cu un comportament patologic. Dacă o hârtie cu un asemenea semn va fi strecurată într-o casă, oamenii care trăiesc în ea se vor îmbolnăvi şi vor muri. Când am descifrat acest semn am descoperit o agresivitate uriaşă faţă de tată. Agresivitatea faţă de începutul feminin este superficială, iar faţă de începutul masculin pătrunde în straturile mult mai fine şi omoară nu numai sufletul ci şi trupul. Dacă te îndrăgosteşti de o femeie şi striveşti iubirea faţă de ea, agresivitatea poate pătrunde la orice nivel, dar asta este deja o altă discuţie.

înainte de zămislire şi în timpul gravidităţii, emoţiile mamei formează concepţia despre lume şi caracterul viitorului copil. Dacă mama are depresii, pretenţii faţă de sine şi faţă de destin, acest program de autodistrugere se va intensifica în copil. Dacă mama are o dependenţă mărită, ambiţii care sunt amplificate de un caracter puternic, voinţă, studii şi educaţie, ea nu va putea să accepte o purificare inevitabilă prin soţul ei. Cu cât mai spiritualizată este această femeie cu atât mai dur îşi va omorî soţul la un nivel foarte fin. Dacă soţia este agresivă faţă de soţ, va suferi sufletul copilului şi nu trupul lui. în subconştientul nostru, iubirea de Dumnezeu şi iubirea de tată sunt foarte asemănătoare. Deşi vor merge la biserică şi se vor numi creştini, musulmani, etc, copiii născuţi de o mamă agresiva vor fi în esenţa lor atei. într-o familie unde copilul are

un program de distrugere a tatălui iar mama de distrugere a soţului, bărbatul se află într-o situaţie fără ieşire dacă îşi iubeşte soţia. Dacă divorţează, înseamnă că a trădat iubirea şi va muri. Dacă rămâne în familie, îl vor omorî. Faptul că tatăl 1-a obligat pe eroul povestirii să devină geolog şi nu pictor a fost o previziune subconştientă a viitoarei situaţii. Profesia de geolog i-a permis să rămână sufleteşte împreună cu iubita lui, dar să se îndepărteze fizic de ea şi să blocheze dependenţa şi agresivitatea. Cu cât este mai puternică voinţa unui om, cu atât mai greu va accepta voinţa Divină. Apelăm la Dumnezeu când suntem slabi şi neajutoraţi. De aceea, o femeie trufaşă şi cu voinţă puternică are puţine şanse de a naşte copii sănătoşi, cu atât mai mult dacă are studii superioare. Este o excepţie dacă este credincioasă sau s-a născut într-o familie de credincioşi. Apropo, nu întâmplător biserica din sec. al XlX-lea interzicea femeilor să facă studii. Sofia Kovalevski, de exemplu, a fost nevoită să facă o căsătorie fictivă şi să plece peste hotare ca să studieze. Multe femei emancipate au declarat că sunt un misogin şi au renunţat să citească lucrările mele. Ele cred că părerea mea este ca femeia să fie umilită, să nu facă studii, să fie lipsită de drepturi. Nu-i adevărat. Eu le spun femeilor să iubească. Am descris mecanismul purificării forţate a sufletului. Dacă sunteţi capabil să-1 purificaţi benevol, veţi putea să vă bucuraţi, să naşteţi copii. Majoritatea femeilor nu acceptă purificarea forţată şi nu pot, dar nici nu vor, să-şi pună în ordine sufletul benevol, şi atunci, natura revine la purificarea forţată, de data asta, însă, prin boli sau moarte.

- Ştiţi cum a apărut şi a supravieţuit Israelul? - am întrebat eu pe cineva.

Nici un răspuns.

- Prima idee îi aparţine lui Einstein, apoi Stalin, ONU şi în cele din urmă izraeliţii. Dar ce a urmat? De ce URSS iar astăzi Rusia au o atitudine rece, distantă, faţă de Israel?

- Presa n-a scris niciodată despre acest lucru, - a constatat interlocutorul meu. Nimeni n-a spus nici un cuvânt.

- Uite ce a urmat apoi, Arabii au hotărât să lichideze Israelul. Ar fi reuşit dacă Stalin nu dota cu armament mica armata israeliană. Scopul era să ţină sub control Orientul Apropiat şi să-şi realizeze programul politic şi economic.

Israelul n-a avut încotro şi a acceptat ideile socialismului. Aşa au apărut un fel de colhozuri (kibutzuri) care există până astăzi în Israel. Apoi, văzând ce se întâmplă în URSS, Israelul a înţeles că socialismul este condamnat şi a trecut de partea Americii. Iar URSS s-a îndepărtat şi ea de Israel şi a început relaţiile de prietenie cu palestinienii, arabii şi egiptenii.

De ce vă spun toate astea? Fiindcă, trecând de partea Americii, Israelul a câştigat din punct de vedere economic, dar a pierdut în plan spiritual şi strategic. Orientarea către Occident a influenţat negativ energetica Israelului care a preluat sistemul educaţional de la americani. Femeile din Israel au o independenţă totală şi au de toate mai mult decât este necesar. Am simţit acest lucru pe pielea mea. Mă aflam în restaurantul unui hotel pe malul mării Moarte. Am văzut, la un moment dat, că spre mine se îndreaptă o femeie cu un platou plin ochi cu mâncare. Venea ca un tractor dându-mi de înţeles că trebuie să-i fac loc. La un metru jumătate era un spaţiu liber printre mese dar a preferat să nu ocolească mesele. M-am ridicat, m-am lipit de masă, şi i-am dat voie să treacă. Avea un comportament social şi nu personal. Am aflat mai târziu că femeile din Israel se bucură de toate drepturile. Statul are cultul femeii. 80% dintre bărbaţii izraeliţi care stau în închisoare se află acolo în urma denunţurilor soţiilor.

îmi amintesc de o pacientă din Israel care mi-a povesti despre situaţia grea din familia fratelui ei. Soţia acestuia avea un comportament urât şi îi jignea pe toţi.

- De ce îi permite? - am întrebat-o eu.

- A sărit la el cu cuţitul şi a vrut să-1 omoare. îi este frică.

- De ce n-a chemat poliţia?

- Dacă ar fi chemat poliţia, ar fi declarat că a fost agresată de soţ şi s-a apărat. El ar fi stat câţiva ani în puşcărie. Asta e situaţia la noi în Israel.

Dar nu e totul. în Israel, la fel ca în SUA, există o grijă totală faţă de trupul fizic al copilului şi o ignoranţă totală a componentei moral-spirituale. Este interzis să pedepseşti copilul. Televiziunea de limbă rusă din Israel a arătat un profesor mutilat şi rămas fără dinţi. în pauza dintre ore le-a făcut observaţie elevilor care fumau. După lecţii, l-au bătut cu nişte vergi de metal şi l-au

schilodit. Erau nişte adolescenţi între 12-14 ani. Nici un trecător n-a luat atitudine. Toţi ştiu: dacă te atingi de vreun copil, nimereşti la închisoare. Profesorul a declarat că va pleca pentru totdeauna din învăţământ. Pe copii nu numai că nu i-au pedepsit, nici nu i-au certat măcar. Ei au rămas în aceeaşi şcoală. Una dintre poruncile principale ale Talmudului spune: "Să nu-ţi faci idoli." Cred, oare, în Dumnezeu izraeliţii? Probabil. Statul, însă, după toate probabilităţile, nu crede.

Dacă vă imaginaţi că aceasta este limita idolatrizării începutului feminin, vă înşelaţi. în America, un artist suficient de cunoscut a fost vizitat la hotel de o adolescentă, fană a lui. A dormit cu el din proprie dorinţă, apoi, probabil n-a acceptat şantajul ei şi ea a chemat poliţia. Acum se află în faţa unei dileme: închisoare pe viaţă sau 25 de ani de închisoare. Judecata sănătoasă nu funcţionează. Justiţia apără drepturile femeii.

Dar iată şi un alt caz. O femeie a dormit cu un hocheist iar prezervativul cu spermă 1-a păstrat în frigider şi 1-a făcut cadou prietenei sale de ziua acesteia de naştere. Prietena a făcut fertilizare artificială, iar când a născut copilul a cerut pensie alimentară. Expertiza genetică a determinat paternitatea. Hocheistul a fost obligat să-i dea unei femei pe care n-a văzut-o niciodată jumătate din salariu. America este o tară destul de dură şi morală, dar concepţia ei despre fericirea umană şi noţiunea de moralitate se reduce la apărarea bunăstării şi a vieţii omului şi nu la apărarea Divinului din om şi a sentimentului iubirii. De aceea, pe de o parte, geamurile şcolilor americane sunt acoperite cu o plasă apoi cu zăbrele, iar, pe de altă parte, copiilor li se permite să-şi violeze sufletele cu o sexualitate nepotolită.

O doamnă mi-a povestit cum copiii ei s-au odihnit într-o tabără din America. "Tabăra era curată, plăcută, era pur şi simplu minunată. Puteam doar să visez la o asemenea tabără la noi, în Rusia. M-am dus să vizitez copiii peste vreo zece zile. Arătau destul de prost, plângeau şi-mi spuneau: "Totul e în regulă, mamă". Am văzut că se întâmplă ceva şi am hotărât să-i iau acasă. Educatorul nu vroia să mi-i dea nici în ruptul capului. Imaginaţi-vă că nu vroia să-mi dea propriii mei copii. M-am adresat la poliţie, dar administraţia nu vroia să-mi dea copiii. Mi-au povestit, apoi, despre ce era vorba. Acolo toţi copiii începând

cu vârsta de 12 ani făceau sex. Să nu dea Dumnezeu ca un om matur să facă sex cu un copil, dar copiii între ei, poftim, cât le place. Copiilor mei le-au spus că-i vor viola şi-i vor omorî dacă vor spune. N-am înţeles de la bun început de ce nu voiau să-mi dea copiii. Oricum i-aş fi luat când expira termenul. Apoi am înţeles. Pentru ceilalţi copii ei erau străini. Trebuiau să-i facă să semene cu ceilalţi."

Dacă un om se frânge moraliceşte în interior, el nu se va mai împotrivi mediului şi va accepta repede orice condiţii. Ce se întâmpla în lagărele fasciste? Dacă cineva nu auzea comanda, era obligat să-şi sape mormântul, apoi să se aşeze în el. Era chemat din rând un alt om care era obligat să-1 îngroape de viu. Dacă refuza li se ordona să îşi schimbe locurile. Primul trebuia să îl îngroapfe de al doilea şi dacă accepta devenea sclav. îşi pierdea eul său individual şi trăia doar cu interesele trupului. Fiindu-i frică pentru viaţa sa el era gata în fiecare clipă să se linguşească şi să trădeze. Dacă cei care stăteau în rând alături de el acceptau în interior comportamentul lui, renunţau şi ei la suflet. Asemenea oameni sunt manevraţi foarte uşor.

Orice stat este un aparat de conducere şi subordonare. Orice stat care tinde să subordoneze va face oamenii săi dependenţi de bunăstare, confort şi stabilitatea vieţii. Un asemenea stat va tinde întotdeauna, involuntar, spre imoralitate, lichidarea iubirii apoi, spre autodistrugere. Concluzia este simplă. Dacă opinia publică, reprezentanţii religiei, culturii nu se află în opoziţie spirituală şi morală faţă de stat, un asemenea stat şi o asemenea civilizaţie au puţine şanse de a supravieţui. Doar iubirea de Dumnezeu poate să salveze de la moarte începutul feminin regenerând prin sine impulsul masculin atrofiat şi să creeze din nou armonia dezvoltării.

La una dintre lecţii am amintit de o operă genială a lui Shakespeare "Romeo şi Julieta." Punctul culminant al acestei opere este moartea eroilor. M-am gândit mult la sensul ultimei fraze: "Nu există poveste mai tristă în lume, decât cea a lui Romeo şi a Julietei." Toată viaţa mi s-a băgat în cap că sensul acestei fraze este următorul: "Vă imaginaţi ce iubire! Ce putere are iubirea! Ei n-au vrut să trăiască unul fără celălalt." Dar de ce această poveste este cea mai tristă? Fiindcă doi tineri se iubeau şi totul s-a sfârşit atât de nedrept. Dacă li s-a luat cea mai mare fericire -iubirea - înseamnă că va fi şi cea mai mare tristeţe. A

fost, de fapt, o chemare la imitarea unei iubiri atât de mari şi puternice şi la fapte asemănătoare. Toate astea se numeau artă şi eu în interiorul meu imitam eroii lui Shakespeare neînţelegând că îmi mutilează sufletul, îmi distruge sănătatea şi destinul. Apoi am aflat că una dintre actriţele care au jucat rolul Julietei a fost internată în spital după o depresie foarte grea. Arta, dimpotrivă, trebuie să purifice sufletul, să provoace catarsisul. Unde este atunci, explozia luminării spirituale?

Simţeam că ceva nu este în regulă, dar nu înţelegeam ce anume? Astăzi înţeleg că cea mai mare tragedie şi cea mai mare tristeţe din lume este renunţarea la iubirea de Dumnezeu. Este pierderea iubirii Divine. Cea mai mare ispită care te face să uiţi de Dumnezeu şi să renunţi la iubirea Divină este iubirea umană. Dumnezeu ne-a dat viaţă. Când nu putem să acceptăm prăbuşirea iubirii umane Şi ne distrugem viaţa şi omoram iubirea de Dumnezeu, este cea mai tristă poveste din lume. Orice spectacol trebuie să provoace catarsisul. Aceasta înseamnă victoria iubirii Divine asupra vieţii şi a iubirii umane. Grecii antici simţeau acest lucru şi de aceea tragedia era genul preferat de ei.

Iniţierea mea în dramaturgia contemporană a fost lamentabilă. Aflându-ne la Moscova, eu şi soţia am fost la un spectacol cu o mare priză la public. Unul dintre rolurile principale era jucat de un artist cunoscut, talentat şi cu o plasticitate excelentă. Puţin umor, câteva situaţii comice şi ^câteva conflicte de efect. Era imposibil de înţeles care este cauza conflictului şi care este sensul spectacolului. Actorii se mişcau pur şi simplu, în scenă şi declamau textul. Pe nimeni nu interesa că planul textual nu funcţionează şi nu există construcţie emoţională. Despre toate acestea scria cândva Tovstonogov. S-ar părea că nici regizorul nu ştia care este senul piesei, ideea, însă a fost minunată. Fără conflict nu există dezvoltare, iar în piesă conflictul este excepţional.

Un bătrânel bogat are bani, înseamnă că are şi putere. Ii dirijează pe toţi şi toţi i se subordonează. Evident că rezolvă problema aşa cum doreşte. Cine cu cine să se însoare şi cine cu cine să se mărite. Aici, însă, în mecanismul uman foarte bine utilizat intervine voinţa supremă care se numeşte iubire. Construcţia lăsată în uitare se ruinează. Punctul culminant trebuie să se producă în clipa când unul dintre eroii principali

conştientizează nimicnicia banilor şi a bunăstării în comparaţie cu sentimentul iubirii. Eroul face o alegere corectă. Lucrul cel mai interesant este că bătrânul investit cu putere şi având mulţi bani, îi cedează dar nu suportă catarsisul şi moare. în această moarte trebuie să vedem învierea sufletului şi bucuria salvării iubirii. Am înţeles toate astea după spectacol. Stând în sală şi urmărind artiştii care declamau plictisiţi textul fără să ştie de ce fac asta, am căzut în depresie.

Punctul culminant în acest spectacol a fost în clipa când am alergat până la bufet. Catarsisul l-am simţit când în loc de 250 ml de coniac am dat pe gât din greşeală 350. în schimb, am revenit în sală liniştit şi am privit liniştit cea de-a doua parte a spectacolului. Soţia nu mai era nevoită să mă convingă să nu plec. După ce am trecut pe la bufet, impresia generală despre spectacol a fost acceptabilă.

A doua oară am fost la teatru la Peterburg când soţia a hotărât să mă iniţieze în cultura teatrală.

- Ajunge estradă cu chiloţi care cântă şi striptis care ţipă. Am să te iniţiez în arta adevărată.

Am accepta cu smerenie. Şi iată-ne în unul dintre teatrele de elită. O sală nu prea mare şi plăcută. Mă uit în toate părţile. îmi place. Sunt aici pentru prima dată şi îmi place. Ne aflăm în primul rând.

Spectacolul începe. Lumina se stinge treptat. Pe scenă apare eroul principal. Singurul, pe tot parcursul spectacolului. Este un artist tânăr şi foarte cunoscut. A ieşit in avanscenă, a făcut câteva mişcări şi a amuţit. A tăcut vreo zece minute, sala chicotea şi aştepta. Apoi a început să vorbească. Mai bine continua să tacă. A fost un monolog insuportabil - pătimaş, temperamental şi fără sens.

Conflictul trebuie să existe chiar şi în monolog, doar atunci este interesant. Cum ar trebui să fie? Să admitem că un om îşi expune punctul de vedere dar nu are o singură părere, ea se împarte în două păreri contrarii. El simte că amândouă sunt corecte şi oscilează între ele, dar cu cât este mai dur conflictul şi mai intransigente părerile cu atât mai interesant va fi monologul cire trebuie să se sfârşească prin unificarea lor, adică prin explozia iubirii şi a catarsisului.

Regizorul a avut-o idee originală. Monologul, practic, n-a existat. Douăzeci de minute de învinuiri, supărări şi pretenţii la

adresa cuiva de sus. Uitându-mă la scenă încercam un singur sentiment - o stimă uriaşă faţă de artist care a putut să memoreze un text dezlânat şi nespus de mare şi apoi, să-1 declame eroic. începuse să mă doară capul. Poate că era un spectacol bun dar nu l-am înţeles. Eroul a început pe neaşteptate să alerge dintr-un capăt al scenei în celălalt lovind cu putere în marginea scenei. Soţia îmi făcea semn că ar trebui să plecăm. Am susţinut părerea ei cu toate că nu ajunsesem la catarsis. Ne-am strecurat prin întunericul din sală spre ieşire dar am ratat din greşeală trecerea dintre rânduri, am ajuns până la peretele din pavele de lemn apoi, gâfâind, ne-am întors spre ieşire. Zburând pe scări şi alergând spre ieşire n-am observat panta abruptă şi am ajuns de-a berbeleacul în coridor. Aşadar, punctul culminant l-am trecut, catarsisul l-am simţit atunci când mi-am lovit toate coastele de scări, dar, am rezistat, totuşi.

- Nu v-a plăcut? - a întrebat controloarea de la intrare.

- Suntem diletanţi în teatru, - i-am răspuns eu. Nu suportăm o doză mare de artă.

Când i-am povesti unei prietene, ea a dat din mână şi a zis: "Aţi avut noroc. Am fost acum trei ani la spectacolul unui regizor foarte la modă şi extravagant. M-am săturat atât de tare că nici astăzi nu mai merg la teatru."

Dar să revenim la bileţelul despre animale. Am fost într-o toamnă cu soţia în Soci. Am hotărât să intrăm într-o berărie. îmi permit uneori să beau bere la halbă, este mai puţin nocivă pentru sănătate. Am cerut un pui la rotisor, haciapuri nucşoare etc. S-a apropiat o pisică şi a început să miaune cerând de mâncare. I-am dat câteva bucăţele, el a prins curaj, s-a urcat lângă mine şi a vrut să se linguşească. Am lovit cu palma peste scaun şi am strigat: "Câţ!"

- De ce ai alungat-o? - s-a mirat soţia. - mai întâi îi dai de mâncare iar acum o alungi?

- Intre om şi animal trebuie respectată distanţa. îţi aminteşti ce spunea Saint Exupery: "Purtăm răspunderea pentru acei pe care i-am învăţat." Dacă începeam să-1 mângâi, emoţia ar fi continuat şi ar fi trebuit să-1 iau cu mine. Dacă îl lăsam şi plecam, ar fi fost într-o oarecare măsură trădare.

încă o situaţie. Am fost într-o vară în vizită la nişte pneteni. S-a apropiat de mine un câine şi a pus capul pe genunchi. L-am mângâiat. Avea o blană neobişnuit de mătăsoasă. Era foarte prietenos. La un moment dat am simţit că trebuie să mă retrag şi să alung câinele. Începeam să devin dependent de el în interior iar aceasta distruge sufletul.. Probabil, aceasta vine de sus ca să ne amintim de Dumnezeu. Cu cât există mai puţină iubire de Dumnezeu, cu atât e\nai mare pericolul ca sufletele să depindă unul de altul şi cu atât este mai mic sentimentul iubirii dintre oameni. Dacă nu respectăm această tehnică a securităţii, sufletele se contopesc atât de mult unul de altul încât: un pas la stânga, un pas la dreapta - moarte. Nu contează pe cine leagă aceste relaţii, oameni sau animale. Nimerim în situaţii fără ieşire: dacă oferim prea puţină iubire - slăbim -ne îmbolnăvim şi degenerăm. Dacă oferim prea multă iubire - devenim dependenţi, urâm, ne îmbolnăvim şi murim.

De ce populaţia rurală este mai sănătoasă sufleteşte decât cea urbană? Fiindcă muncesc în permanenţă, iar munca îl face

pe om mai bun, cresc vite pe care toamna trebuie să le taie. Aşadar trebuie să păstrăm o distanţă faţă de orice animal şi să nu devenim dependenţi de el. întrucât omul este o fiinţă integră atitudinea lui faţă de vieţuitoare este, se asemenea, integră. Care va fi atitudinea noastră faţă de oameni, aceeaşi va fi şi faţă de animale.

Cum apar criminalii? Uitând de Dumnezeu şi de iubire, părinţii dau frâu liber emoţiilor şi sufletele lor devin dependente unul faţă de altul. în interiorul său, orice om trebuie să fie singur şi atunci, pentru depăşirea acestei singurătăţi el va tinde spre unitatea cu Dumnezeu. Dacă singurătatea interioară nu există, omul trebuie să devină singur în exterior. De aceea oamenii plecau în mănăstiri, deveneau schimnici, făceau legământul tăcerii. Dacă pentru noi fericirea supremă este unitatea interioară cu persoana iubită, această concepţie despre lume va duce la singurătatea exterioară. Vor urma trădările, divorţurile etc. Dar aceasta nu este cel mai groaznic. Copiii unor asemenea părinţi, sunt lipsiţi de imunitate sufletească. La cele mai neînsemnate sentimente faţă de altă persoană sufletele lor se contopesc. Şi cât ne-ar părea de straniu, pentru salvarea sufletului său omul devine criminal. El simte, pe de o parte, că nu poate să iubească alţi oameni, un lucru foarte periculos pentru el, iar, pe de altă parte, simte că cea mai bună atitudine faţă de alt om este ca faţă de un tăuraş care trebuie tăiat toamna fără sentimente şi excese emoţionale.

Ne amintim cu toţii maxima lui Iisus Hristos: "Iubeşte-1 pe aproapele tău ca pe tine însuţi" şi ne străduim s-o urmăm. în primul rând, a fost spusă înainte de Hristos. Dacă vom citi Vechiul Testament ne vom convinge de acest lucru. în al doilea rând, amintindu-ne de porunca lui Hristos despre iubirea unuia faţă de celălalt, am uitat de o altă maximă:"Duşmanii omului sunt cei apropiaţi, familia lui." Tocmai oamenii apropiaţi, devenind ataşaţi cu sufletele de noi, ne omoară, obligându-ne să uităm de Dumnezeu şi să pierdem sentimentul iubirii care ne uneşte cu El. Noi nu ştim să gândim. Noi, când gândim, categorisim lucrurile ca fiind bune sau rele de dreapta sau de stânga Este greu să înţelegem că rudele pot fi un bine uriaş pentru noi şi în acelaşi timp un pericol uriaş pentru sufletele noastre. Socialismul ne-a dezvăţat să gândim dialectic. Orice religie, însă, îmbinând interesele Divinului şi

umanului, ne ajută să gândim dialectic. Un asemenea gânditor a fost Iisus Hristos. Cu mult înainte de Hristos, au existat exemple excepţionale de gândire armonioasă atât în iudaism cât şi în filosofia indiană. Acum câţiva ani, am aflat cu mirare că în filosofia indiană există noţiunea virtute cu soţ. Virtutea nu poate să existe de una singură. Ea trebuie echilibrată de opusul ei. Un om generos poate să devină un risipitor. De aceea, generozitatea trebuie echilibrată de economie, curajul de precauţie, iubirea de eschivare, bunătatea de severitate, sociabilitatea de însingurare, etc.

In raport cu progresul tehnic de astăzi noi ne considerăm nişte oameni civilizaţi şi înţelepţi. In realitate, abia învăţăm să gândim şi nu întotdeauna reuşim. Ce este mintea? Este gândirea abstractă. Pentru a face abstracţie de scaunul pe care stăm, trebuie să creăm noţiunea de „scaun", iar pentru aceasta trebuie să ne detaşăm de dependenţa de scaunul concret, dar să păstrăm legătura cu esenţa lui.

Pentru a rupe legăturile exterioare, avem nevoie de priceperea de a accepta durerea, de a ne stăpâni dependenţele şi dorinţele, de a renunţa la legături inclusiv la viaţă. Pentru a păstra unitatea cu esenţa fenomenului sau obiectului avem nevoie de sentimentul iubirii. Rezultă că sentimentele superioare, dezvoltarea conştiinţei sunt imposibile f3! iubirea de Dumnezeu, fiindcă, doar ea ne oferă posibilitat să rupem legăturile exterioare, să ne îndepărtăm de fiinţa iubită păstrând iubirea faţă de ea ca manifestare a Divinului. Nu este întru totul corectă vorba: "pentru animal stăpânul este Dumnezeul lui." Animalul învaţă de la stăpân, imită emoţiile lui. De ce oamenii ţin animale? Orice comunicare cu alt om este întotdeauna un conflict, adică stres şi durere, pretenţii şi supărări. Ce fel de pretenţii şi supărări putem să avem faţă de un animal? De aceea, comunicarea cu animalele ne ajută să iubim dezinteresat. Oamenii de creaţie, de exemplu, au deseori, o oarecare pasiune. De ce? Fiindcă cedează o cantitate uriaşă, scopul este bucuria, plăcerea iar compensarea este minimă. De aceea problemele strategice superioare care devin apoi vitale, se manifestă, întâi, ca o distracţie sau pasiune inofensivă, iar comunicarea cu animalele poate să influenţeze pozitiv sănătatea. Apropo, specialiştii au observat la copiii cu deficienţe fizice şi psihice că

se simt mult mai bine când îngrijesc animalele şi comunică cu ele. Atunci când animalele se transformă într-un narcotic ce ne permite să fugim de stres şi suferinţe orientându-ne pe noi şi pe ele doar către emoţii pozitive, orice situaţie dureroasă se amplifică nespus de mult. Orice* plăcere poate deveni un narcotic. Dacă uităm de iubirea de Dumnezeu, sexul şi iubirea umană pot să devină cel mai puternic narcotic.
Ce-ar fi dacă planeta ar reacţiona la energetica noastră? In America n-a fost ratificată legea despre legalizarea emigranţilor. Dacă va fi aprobată, circa 15 milioane de oameni se vor concentra asupra fericirii umane. Cine te poate salva de fericirea care a devenit periculoasă? Nici codul penal, nici constituţia. Poate salva concepţia care se află la baza acestor legi, perceperea filosofică şi religioasă a lumii. în Europa şi America, această concepţie este concentrată asupra bunăstării. De aceea soseşte timpul când este periculos să te bucuri.

Până nu demult, în Rusia exista o singură concepţie - îmbogăţirea care s-a schimbat, apoi, cu salvarea ţării. Care este următoarea? Poate că oamenii bogaţi şi energici nu vor porni pe calea americană şi vor apărea noi Tretiakovi, Mamontovi, Morozovi, Orlovi. Graţie acestora au devenit cunoscuţi mulţi pictori francezi. Mulţi negustori şi fabricanţi ruşi au investit foarte mulţi bani în dezvoltarea culturii şi artei. în Rusia prerevoluţionară începuse să se formeze concepţia despre grija pentru suflet şi nu numai pentru pâinea cea de toate zilele. Cred că va trece un timp şi toate vor reveni la locul lor. Afacerile care au nevoie de multă energie, isteţime, intuiţie, inteligenţă, un nou mod de a gândi vor trece în mâinile proprietarilor privaţi. Bussinesul materiei prime care aduce venituri uriaşe cu cheltuieli minime va ajunge în mâinile statului. El trebuie să creeze condiţii pentru cei deştepţi şi energici pentru o creaţie continuă. Atunci, bogaţii nu-şi vor pierde minţile de atâţia bani care le-au blocat evoluţia. în principiu, un om bogat este un cal de tracţiune care este primul şi trage după el toată ţara. El are o singură concepţie - să facă bani. El tinde, în subconştientul său, să ofere continuu energie care înseamnă dezvoltare şi perceperea Divinului. Banii sunt doar un prilej, de aceea un om bogat care a atins o anumită stare, tinde reflexiv spre politică. Deşi ar putea să-1 coste libertatea şi viaţa.

în realitate, cu cât un om oferă mai multă energie şi se dezvoltă, cu atât mai periculoasă este oprirea. De aceea negustorii ruşi adunând capitaluri uriaşe voiau să ajungă nu numai în politică. Cea mai mare galerie de artă din lume a fost creată de Tretiakov. Se pricepea la artă ca cel mai bun specialist. Cumpărând vreun tablou de la vreun pictor, acela devenea cunoscut. Tretiakov a lăsat prin testament galeria statului, iar poporul s-o viziteze gratuit. Dacă ar apărea astăzi, în Rusia, o concepţie care ar prevedea dezvoltarea nu numai prin bani şi politică, atunci acei care astăzi, inconştient suprimă moralitatea, spiritualitatea, şi iubirea le vor salva şi le vor dezvolta. Şi atunci arta şi cultura, rămânând comerciale, vor fi orientate, în primul rând, spre salvarea sufletului şi nu a trupului. Dar pentru aceasta este nevoie de o nouă gândire. Ştiinţa trebuie să se unească cu religia. De ce religia, în trecut, interzicea autopsia? Fiindcă se considera că omul este o fiinţă Divină iar ştiinţa nu are ce căuta acolo altfel s-ar fi pierdut credinţa în Dumnezeu, iar odată ce pământul este creat de Dumnezeu nu poate fi considerat un balon care atârnă în gol şi nu pot fi calculate orbitele planetelor. Dacă planetele sunt dirijate de legea atracţiei, legea inerţiei, nu rămâne loc pentru Dumnezeu. Astăzi, ştiinţa ştie foarte multe despre trupul omului, dar a început să cunoască şi sufletul care a fost întotdeauna o prerogativă a religiei. Aici apare o altă situaţie. Pe cât de uşor a cercetat ştiinţa planurile materiale, obiceiurile fizice fără a colabora cu religia, pe atât de repede s-a ciocnit de o logică de alt ordin la studierea planurilor fine. Savanţii au ajuns la concluzia reprezentanţilor religiei: ştiinţa tinde spre religie şi religia spre ştiinţă. Voi explica printr-un exemplu.

După consultaţie, un bărbat mi-a pus în faţă două pungi de polietilenă.

- Aţi putea să testaţi conţinutul pungilor? - m-a întrebat el.

- Evident că pot. De ce ar trebui s-o fac?

- Vă explic mai târziu.

- Bine, am zis eu. - Ce se află în pungi?

- Soia. Nu vă spun nimic mai mult.

- Fie. Energetica celor aflate în prima pungă este neu tră, în cea de-a doua, nivelul concentrării asupra dorinţelor este de 7-8 ori mai mare decât cel critic.

- N-am înţeles, s-a încruntat a mirare bărbatul.

- Este o încărcătură informaţională. Bărbaţilor care consumă soia din a doua .pungă le scade potenţa şi imunitatea, dar le creşte agresivitatea.

Femeile pot deveni sterile, pot să se îmbolnăvească de cancer, iar în familie apar mereu certuri şi divorţuri.

- Hrana poate să distrugă soarta şi sănătatea oamenilor?

- Exact, - am confirmat eu. în această pungă se află soia modificată genetic.

- Rezultă că poporul care va consuma asemenea produ se va dispare de pe faţa pământului?

- Totul e posibil.

- Aş vrea să ştiu cum sunt alte produse modificate genetic.

- La fel de groaznice.

- Care este cauza? - s-a interesat pacientul.

- Probabil, o schimbare prea rapidă, dar, mai curând, influenţa emoţiilor omului.

- în ce mod?

- ADN-ul este legat de planurile subtile pe care le putem numi suflet.

ADN-ul este dublarea materială a unei structuri de câmp mult mai puternice în care se imprimă toate etapele de existenţă ale subiectului, în esenţă este - sufletul. Este foarte periculos să intervii în sufletul altui om. Poate să facă acest lucru doar un sfânt. Alţi oameni pot să provoace cel mai mare rău, ceea ce se întâmplă cu vindecătorii de astăzi a căror concepţie este întoarsă pe dos. Aceştia gândesc la fel ca medicii. Dacă nu obţin un efect rapid, de suprafaţă, nu primesc bani. De aceea, energetica lor se concentrează asupra sănătăţii fizice a pacientului provocând un mare rău sufletului. Este psihologia materialistului care acţionează mortal asupra planurilor fine. Când un vindecător dependent bani, dorinţe, viaţă, vindecă un singur om nu este cel mai mare rău, dar când un savant cu asemenea probleme creează noi produse alimentare, murdăria sufletului lui va fi consumată de milioane de oameni. Astăzi, orice savant fără noţiunile religioase de moralitate şi curăţenie sufletească devine un potenţial ucigaş al omenirii.

- Este îngrozitor, - spune uluit bărbatul. - Oare nu cunoaşte nimeni acest mecanism?

- Este cunoscut de mii de ani. De ce nu se poate să amestecăm laptele cu carnea. In cea de-a patra carte eu am greşit locul cărnii cu cel al laptelui. Timp de şase ore după ce am mâncat carne nu este indicat să consumăm lactate. Am înţeles, totuşi, esenţa fără diagnosticare. în subconşti entul nostru, carnea este legată de mecanismul morţii, iar laptele înseamnă viaţă şi iubire. Când consumăm carne, pe planul fin are loc oprimarea vieţii, a sexualităţii şi a iubirii umane. De aceea oamenii geloşi, dependenţi de viaţă, sexualitate consumă foarte multe produse din carne. Aceasta le permite să se echilibreze. De ce unii sugari renunţă la sân? Dacă mama este sex)^ supărăcioasă, geloasă, laptele ei amplifică dependenţa copilului de viaţă, măreşte agresivitatea, şi se îmbolnăveşte.

Ce se întâmplă cu energetica unui om care după ce consumă carne, bea lapte. Mai întâi se declanşează programele de suprimare şi distrugere a energiei sexuale, iar după ce bea lapte, se intensifică concentrarea asupra vieţii şi a energiei sexuale, aceasta, însă, se distruge foarte repede. Acest mod de alimentare provoacă impotenţa sau va avea probleme sexuale. Vorba e că energia sexuală, energia creatoare, energia vieţii şi a imunităţii sunt varietăţi ale energiei fine unitare. Rezultă că un om care consumă carne şi bea lapte riscă să-şi piardă aptitudinile creatoare şi, în cele din urmă, destinul. Concluzia este simplă. Majoritatea produselor contemporane distrug omul energetic şi informaţional.

Să luăm, de exemplu, berea. Multe boli se vindecă cu drojdia de bere. De ce? Fiindcă acolo, la fel ca în boabele încolţite, are loc explozia energiei vieţii. Eu, când beau bere, îmi dereglez intestinele. Odată, aflându-mă în Cehia, am băut bere la halbă şi am rămas mirat că nu mi s-a întâmplat nimic. Am diagnosticat de ce berea la sticlă, din Rusia, este pentru mine ca otrava. Este influenţa conservan-ţilor. Ei omoară energia sexuală şi viaţa. Berea, în sine, declanşează programul contrariu.

Impotenţa înseamnă distrugerea familiei, pierderea aptitudinilor creatoare, înseamnă criza statului. Savanţii au observat demult că berea provoacă impotenţa şi bolile cardio-

vasculare, dar industria de bere, multimiliardară, ascunde această informaţie.

Bussines-ul omoară sufletul, ştiinţa omoară religia. Faptul că animalele şi păsările sunt hrănite cu hormoni pentru a creşte mai repede şi, concomitent, li se introduc antibiotice, fiindcă, în urma unei asemenea alimentaţii le scade imunitatea, nu. trece fără urme pentru locuitorii
Europei occidentale şi pentru acei care consumă produsele importate de acolo. Credeţi că am făcut întâmplător legătura între alimentele de proastă calitate şi homosexualitate? Imaginaţi-vă că un om consumă carne de pasăre sau vită importată din occident. Este plină de hormoni care intensifică concentrarea asupra dorinţelor şi a energiei sexuale, iar antibioticele o distrug. Omul consumă acest produs şi îşi distruge rezervele de energie sexuală, care nu va mai fi suficientă pentru naşterea urmaşilor. Dacă urmaşii se vor naşte, totuşi, vor muri părinţii. Moartea părinţilor le poate salva viaţa, iar dacă nu este suficientă nici aceasta, se schimbă orientarea sexuală.

- Nu se leagă, - intervine interlocutorul meu. în show-bussines există foarte mulţi homosexuali, fapt care contra zice concluziile dumneavoastră.

- Dimpotrivă, le confirmă. Scena şi podiumul necesită un consum uriaş de energie psihică, iar dacă iubirea nu este suficientă, este luată din altă parte. Cândva, subconştientul omului gândea astfel: pentru crearea unei opere inspirate este nevoie de eliminarea unei cantităţi mari de energie şi este periculos. De dragul sufletului, voi păstra aptitudinile, adică iubirea trebuie să fie mai importantă decât succesele creatoare, decât gelozia, popularitatea etc. Concepţia con temporană a societăţii consolidată de moravuri permite orice compromis de dragul succesului. Are loc distrugerea planurilor fine, adică a sufletului. în acest caz începe furtul din planurile strategice care asigură supravieţuirea. O energie suplimentară poate fi primită prin sex, unde eliminarea energiei este spontană, prin alcool, narcotice şi distrugerea urmaşilor. Această energie nu este creatoare ci distrugătoare.

Am văzut la televizor un idol al tineretului nostru. Pe tricoul lui era scris: "Rock, sex, drog". Trebuia să scrie homosexual. în ultima vreme, aceste noţiuni se unesc tot mai mult între ele.

- De ce în iudaism este interzisă utilizarea sângelui de animale în mâncare? Puteţi să explicaţi din punct de vedere al cercetărilor dumneavoastră?

- Evident. Dar mai întâi am să vă povestesc o mică întâmplare. într-o bună zi, un cunoscut de-al meu radioelectronist mi-a spus: "Am să vă comunic o informaţie extraor dinară. Cercetările dumneavoastră sunt aplicate şi în radio-electronică. Imaginaţi-vă o schemă din câteva blocuri unite între ele care au aceeaşi sursă de alimentare, un cerc infor maţional comun şi o energie comună. Dacă le vom uni consecutiv, apoi să le racordăm la sursa de alimentare apare un câmp informaţional. Dacă fiecare bloc ar fi racordat la baterii separate nu se vor observa nici un fel de perturbaţii informaţionale. Ce se întâmplă? Cercul energetic este concomitent şi informaţional. Noi primim împreună cu energia şi informaţia. Această schemă este specifică şi pentru oameni şi s-ar întâmpla astfel: Când uită de Uumnezeu oamenii încep să se bruieze unui pe alţii şi apare o perturbare informaţională care, intensificându-se distruge sistemul."

- Sângele din organism, - am continuat eu, - este şi el un cerc energetic şi în acelaşi timp informaţional. Senzaţia unităţii, necesară organismului, este asigurată nu numai de sistemul nervos, dar şi de sânge. Sângele poartă în el concepţia fiinţei vii, orientările lui valorice. Acest lucru este menţionat şi în Noul Testament unde se spune că sufletul animalului se află în sângele lui. Astfel, consumând carnea, omul trebuie să primească maximum de energie şi minimum de informaţie. în iudaism este interzis să se consume carnea animalelor de pradă, a păsărilor şi animalelor care se hrănesc cu hoituri, fiindcă devorarea cadavrelor şi agresivitatea sunt permise animalelor dar pentru om pot avea consecinţe grave. La un moment dat am observat că am probleme cu gingiile când mănânc prea des slănină. Aceasta înseamnă că mă concentrez asupra dorinţelor. Slănina de casă este a unui animal omnivor, care nu-şi înfrânează dorinţele. Purceluşii pot să-i mănânce pe confraţii lor morţi. împreună cu resturile de mâncare ale oamenilor porcii mănâncă şi murdăria informaţională.

Apropo, de ce peştele de mare este mai scump decât cel din crescătoriile de peşte? Un gurmand va spune că este mai gustos, şi are dreptate. Peştele de mare nu numai că este mai gustos, este mai curat informaţional, adică este mai sănătos.

- Ştiţi care apă este cea mai bună? - l-am întrebat pe conlocutorul meu, - cea care e curată informaţional. Dacă m sticla în care turnăm apă a fost altceva, apa nu va mai fi curată informaţional. De ce o parte din vin trebuie să-1 turnăm în pământ şi să ardem o bucăţică de pâine? înseamnă distrugerea dorinţelor şi a vieţii, înseamnă jertfa informaţională care îmbunătăţeşte componenta informaţională a produsului. De ce mâncarea curată informaţional trebuie pregătită de un evreu? Fiindcă se presupune că acesta va fi un om echilibrat sufleteşte. De ce, bărbaţii sunt cei mai buni bucătari? Fiindcă depind mai puţin de dorinţe şi de viaţă.

Cineva mi-a povestit o întâmplare interesantă. Amicul său avea în jur de zece restaurante - "Vă imaginaţi, - îmi spunea - cum deschide un restaurant - lumea dă năvală. Câştigul este maxim. Mai întâi îşi acoperă cheltuielile, apoi datoriile, apoi, când începe să lucreze pentru sine lumea dispare. Aceiaşi bucătari, aceeaşi calitate a bucatelor, iar clienţii lipsesc."

- După o situaţie catastrofală ecologică, - am continuat eu discuţia, - noi vorbim despre pădurile care mor, despre râurile infectate, despre animalele bolnave etc. Nu spunem, însă, că întinarea sufletelor noastre, inclusiv cu mâncare este mult mai periculoasă. Dacă ştiinţa va continua să aibă o atitudine imorală faţă de noile domenii, consecinţele vor fi îngrozitoare. Ştiinţa şi medicina de astăzi vor să ne opereze Şi să ne însănătoşească sufletele ca şi trupul dar nu înţeleg că sufletul există după alte legi.

- Poate că e mai bine să renunţăm la carne şi la peşte şi să devenim vegetarieni?

- Cred că este timpul să renunţăm la modelul de gândire care împarte lumea în bine şi în rău. Nu există situaţii bune şi rele, există situaţii legitime. într-un caz vegetarianismul poate fi benefic, în alt caz - malefic. Am să vă explic prin povestea unui bussines-man vegetarian pe care îl preocupă filosofia orientală. Este o persoană delicată şi spiritualizată.

"Unul dintre angajaţii mei, - povestea aceasta, - era nefericit în dragoste şi a încercat să se sinucidă. Probabil că era foarte

gelos şi supărăcios. Dar, a supravieţuit. După această întâmplare s-a făcut adept al lui Krishna. Nu consuma carne, a renunţat la toate în interior şi era fericit. Apoi, s-a îndrăgostit din nou. La început era bine, însă, la un moment dat, au început certurile. A suportat foarte greu cele întâmplate, iar peste un timp, nu se ştie de ce, a murit. Se presupune că s-a sinucis. în locul lui am angajat un alt om care consuma carne în cantităţi uriaşe. Tot timpul mesteca ceva. Era preocupat doar de interesele sale. Deodată, a început să ceară mărirea salariului. I-am explicat că trebuie să mai muncească, să se manifeste prin ceva, apoi vom putea vorbi despre salariu. Ce credeţi că mi-a răspuns?: "Mai întâi măriţi-mi salariul şi atunci voi lucra." într-o zi, m-am apropiat de biroul lui şi am văzut o funie legată de veioză. La un capăt era agăţat un cartonaş pe care era desenat un ursuleţ cu ştreangul de gât, în ochi avea înfipte ace, iar sub el ardea un rug. L-am întrebat de ce a făcut-o.
Ştiţi ce mi-a răspuns?: "Am vrut ca şi la serviciu să fie la fel de plăcut ca acasă." Vă imaginaţi ce atmosferă avea acasă! Ştiu că nu există întâmplări dar nu pot să înţeleg de ce un asemenea om a apărut la firma mea. Mai târziu, s-a îmbolnăvit şi a renunţat la serviciu. Aş vrea să vă întreb dacă apariţia lui la firma mea are legătură cu mine sau ba?"

- Evident că are, - i-am răspuns eu. Este portretul dumneavoastră în viitor.

- Dar n-am nimic în comun cu acest om, - s-a mirat businessman-ul.

- Fie. Haideţi să le luăm pe rând, - i-am propus eu. - Dumneavoastră nu vă plac florile tăiate?

-Da.

- Nu puteţi să suportaţi vederea sângelui?

-Da.

- în copilărie vă era frică de singurătate şi întuneric?

-Da.

- Să ştiţi că aveţi o concentrare mărită asupra vieţii. Pentru dumneavoastră, este o durere prea mare distrugerea dorinţelor şi a vieţii. Aţi devenit vegetarian fiindcă nu puteţi să acceptaţi moartea unei fiinţe.

- E ceva rău în asta?

- Este bine atâta timp cât viaţa nu devine mai importantă decât iubirea. Atunci când valoarea vieţii devine absolută, se intensifică brusc teama de a o pierde şi agresivitatea faţă de acei care ar putea să-i pricinuiască vreun rău. Când toate astea ajung la o anumită limită, apare reacţia inversă: idolatrizarea vieţii se transformă în ură faţă de ea. Apare o necesitate de a distruge greu de suportat. Moartea unei alte fiinţe sau suferinţele ei produc plăcere. De aceea vi s-a trimis un asemenea om. S-a îmbolnăvit şi a demisionat fiindcă aspiraţia dumneavoastră către Dumnezeu a eliminat, într-o oarecare măsură idolatrizarea vieţii. Dacă l-aţi fi condamnat pe acel om şi aţi fi fost agresiv faţă de el, aţi fi devenit dependent tot mai mult de viaţă, iar el s-ar fi simţit tot mai confortabil. Când un asemenea om începe să se roage, se îmbolnăveşte foarte grav. Boala devine salvarea lui. Viaţa şi iubirea stau prea aproape una de alta şi, omorând viaţa, omoram şi iubirea.

Cine poate deveni vegetarian fără consecinţe periculoase pentru sănătate? Omul al cărui suflet tinde către Dumnezeu şi iubire. Vegetarianismul poate să intensifice brusc energetica planurilor fine dar şi gelozia, agresivitatea celor care depind de viaţă.

Mulţi dintre vegetarieni sunt agresivi în plan spiritual. De aceea un vegetarian care a trăit toată viaţa într-o ţară sudică cu temperaturi foarte ridicate, unde soarele oferă energia necesară, poate să se nască într-o altă viaţă într-o ţară nordică unde este puţin soare iar pentru întreţinerea vieţii trebuie să mănânce carne. Dacă, de exemplu, un călugăr se concentrează asupra Divinului, se roagă eliminând frica, regretele şi supărările, se va simţi minunat, iar în caz că este nemulţumit de sine şi se supără pe alţii, o dietă riguroasă poate să-i provoace epuizare şi să se îmbolnăvească. Surplusul de mâncare ne face dependenţi de viaţă şi dorinţe, iar energia de suprafaţă apare nu din mâncare ci de pe planurile fine. Aşadar, cu cât ne dezvoltăm mai mult, cu atât vom mânca nu numai carne ci şi alte produse.

Apropo, în ultima vreme, oamenii au observat în ei nişte schimbări neobişnuite. Au început să mănânce mai puţin şi să nu mai consume băuturi alcoolice. Am încercat să mă urmăresc pe mine şi am constatat că nu vroiam să mănânc la prânz, renunţam la cina pe care altădată o savuram. înseamnă că

stomacul meu ştia ce se va întâmpla. Dacă toată lumea a început să mănânce mai puţin există o singură concluzie. Nu ne ajunge energie fină necesară pentru adaptarea la noile condiţii. Pentru a supravieţui, trebuie să ne schimbăm nu numai emoţiile şi modul de gândire ci şi modul de viaţă.

În timpul cutremurului in Asia de Sud-Est, din anul 2004, n-a pierit nici un animal. P te că în plan informaţional sufletele animalelor erau ma curate decât ale oamenilor? Ne-am obişnuit să credem că dezvoltarea este doar bine. Abia de curând am observat că dezvoltarea are loc în detrimentul sufletului, că este o sinucidere treptată. Acuma este clar de ce a fost pedepsit Prometeu care a dăruit oamenilor focul. Focul înseamnă căldură, confort, bunăstare. De ce vulturul îi devora tocmai ficatul? Acesta este organul care simte cel mai bine viitorul. Sensul legendei este următorul. Omul care a uitat de suflet de dragul confortului trupesc şi al bunăstării, nu are viitor. Viitorul lui suferă şi se dezintegrează. Grija de suflet înseamnă grija de viitoarea supravieţuire. Conştiinţa şi moralitatea sunt noţiuni strategice. Ne-a rămas foarte puţin ca să înţelegem acest lucru.

ÎNCHEIERE

Revelionul l-am sărbătorit într-un restaurant. S-a spus şi un toast pentru anul cocoşului

şi pentru calităţile lui: curaj, perseverenţă, energie, şi ca aceste a să se întruchipeze în no

i. Nu m-am putut abţine şi am rostit şi al doilea toast: "Ştiţi ce mă impresionează

la cocoş? Aleargă sărmanele găini flămânde, iar împreună cu ele şeful lor. Se vede că sunt

flămânde. Le arunci o bucăţică de pâine şi oricât de mult ar vrea cocoşul să mănânce, le

oferă găinilor în primul rând. Această cumpătare în dorinţele sale îi permite nu numai

să dirijeze găinile dar şi să asigure sănătatea urmaşilor.

A propo, ştiţi când se taie coco

şu
l
la
ţa
ră
?,
-
to
ţi
m
ă
pr
i-
ve
au
în
tr
eb
ăt
or
i. -
Pr
im
ul
se
m
n
că
tr
eb
ui
e
tă
ia
t
co
co
şu
l,
es

te
câ
nd
a
în
ce
pu
t
să
m
ăn
ân
ce
di
n
fa
ţa
gă
ini
lo
r.
D
e
ac
ee
a
ri
di
c
ac
es
t
pa
ha
r
pe
nt
ru
ca
de

stinul să fie cu noi binevoitor, iar noi să fim mai demni."

Au urmat şi alte toasturi. Cineva a spus unul neobişnuit: "Când ne comportăm corect, când ne jertfim, când suntem grijulii şi ne rugăm, sperăm ca Dumnezeu să ne audă, mai devreme sau mai târziu, şi dacă nu peste 10-20 de ani atunci măcar în lumea de dincolo. Să bem pentru ca, săvârşind fapte bune, s-o facem dezinteresat"

Nu m-am abţinut şi am strigat: "E adevărat că trebuie să fim dezinteresaţi, fiindcă suntem_răsplătiţi instantaneu. Atunci când iubim, ne jertfim, ne abţinem pe planul fin noi deja suntem răsplătiţi, doar că nu ştim asta. în acel moment noi atingem Divinul şi simţim unitatea cu El. Poate să existe oare o răsplată mai mare?"

Toţi se bucură, dansează, iar eu mă gândesc cum va fi acest an pentru planeta Pământ? Gum va fi pentru Rusia care are multe probleme? Acum 15 ani, Rusia se afla în comuna primitivă. între anii 1995-2000 - epoca sclavagismului dezvoltat. începând cu anul 2000 Rusia a trecut la feudalism, iar în anul 2004 a înaintat spre Capitalism. In ritmul ăsta cred că peste vreo cinci ani Rusia va ajunge în viitorul luminos. Dar oricare ar fi acest viitor, principala noastră grijă trebuie să fie păstrarea iubirii, a bunătăţii şi a optimismului.